

INTRIGUE

Rita Herron

PRIVEȘTE ÎN TRECUT

cartea de weekend

RITA HERRON
PRIVEȘTE ÎN TRECUT

Traducere din limba engleză
MIHAI POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

HERRON, RITA
Privește în trecut / Rita Herron; trad.: Mihai Popescu. - București : Editura NV Press, 2007
ISBN 978-973-88271-3-4

I. Popescu, Mihai (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta colecției: Nicolae Vasilescu
Fotografia copertei: Ștefan Ioniță
Fotomodel: Tiberiu Rădulescu
Redactor: Carmen Vasile
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Tiparul executat de
CNI „CORESI" SA

ISBN 978-973-88271-3-4

Personajele

Hailey Hitchcock – o femeie care fuge de un trecut pe care nu și-l amintește către un viitor terifiant, asemenea coșmarurilor care o bântuie.

Rex Falcon – un bărbat hotărât să-l găsească pe adevăratul ucigaș din cazul crimelor cu securea.

Randolph Falcon – tatăl lui Rex. Și-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viață în închisoare pentru uciderea familiei Lyle. Dar este el într-adevăr vinovat?

Deke și Brack Falcon – frații lui Rex, care sunt hotărâți să-și elibereze tatăl din închisoare.

Thad Jordan – un bărbat obsedat de Hailey. Va ucide pentru a o păstra pentru el?

Lawrence Lyle – el și familia lui au fost omorâți cu brutalitate în urmă cu douăzeci de ani. A luat, oare, cu el în mormânt secretele uciderii familiei sale?

Șeriful Andy Cohen – l-a arestat pe Randolph Falcon pentru crimă; avea el motive ascunse?

Bentley McDaver – procurorul care l-a condamnat la închisoare pe viață pe tatăl lui Rex. De ce a grăbit procesul?

Carl Pursley – avocatul lui Randolph Falcon. A avut el vreun rol în înscenarea îndreptată împotriva lui?

Lindy Lou Lyle – a fost omorâtă cu securea, dar, acum, fantoma ei o bântuie pe Hailey.

Ava Riderton – secretara lui Lyle. Știe ea mai multe decât recunoaște?

Prolog

Băiețelul de zece ani, Rex Falcon, privea îngrozit la banda galbenă ce delimita zona din jurul casei familiei Lyle, în care se comisese crima. Era întuneric și zgomotele nopții amplificau aerul lugubru. Când ajunsese acolo, aruncase o privire pe fereastră și zărise crimele macabre. Apoi șeriful și ajutoarele sale îi împinseseră pe el, pe frații și pe mama lui în curte, împreună cu ceilalți vecini și refuzaseră să-i lase să vorbească măcar cu tatăl lor.

Doar pentru că tăticul lui găsise cadavrele, îl amenințau ca și cum el i-ar fi omorât pe cei dinăuntru.

Mama lui îi strânse pe copii aproape de ea.

— Băieți, voi mergeți acasă. Nu trebuie să vedeți toate astea.

— Nu plec nicăieri până când nu-l lasă în pace pe tati, spuse Rex, cu pumnii încleștați.

— Nici eu, interveni fratele mijlociu, Deke.

Fratele cel mai mic, Brack, își ridică ferm capul, privind-o cu ochii larg deschiși.

— Și eu rămân.

Scena unui masacru i se ivi în minte lui Rex. Era atât de mult sânge! Părea că e un râu pe podeaua bucătăriei. Mama zăcea în el. Băiatul era cuibărit lângă

ea. Tatăl, de asemenea. Avea mâinile și fața acoperite de sânge, la fel și capul...

— Fetița este și ea moartă, murmură un vecin din spatele lui. Au găsit urme de sânge lângă râu.

— Randolph Falcon...

Șeriful îl smuci pe tatăl lui Rex pentru a-l face să stea drept și îi puse cătușele.

— Ești arestat pentru uciderea membrilor familiei Lyle.

— Nu!

Mama lor se prăbuși în brațele unui vecin, suspinând.

Ochii de șoim ai tatălui se ațintiră asupra lui Rex în timp ce șeriful îl împingea pe scări către mașina Poliției.

— Ai grijă de mama și de frații tăi în locul meu, fiule!

Rex scutură din cap, dezaprobând. Cuvintele tatălui sunaseră foarte ciudat, ca și cum el nu s-ar mai întoarce niciodată. Era imposibil să-l ia pe tatăl lui și să-l închidă!

Era nevinovat.

— Tati! strigară copiii.

Frații lui alergară după șerif, iar Rex îi urmă.

Un vultur pleșuv ce stătea pe acoperișul verandei se avântă către mașină și plană pe deasupra ei cu ghearele arcuite. Tatăl lui Rex aprobă din cap în direcția păsării. Vietatea știa cum este să fii închis. Era o pasăre de pradă. Avea nevoie de libertate.

Exact ca și bărbații din familia Falcon.

Un nor de praf se ridică în urma mașinii de poliție cu lumina albastră pâlpâind și sirena urlând. Rex își luă frații și mama și îi conduse către casă. Înăuntru era întuneric și atât de liniște, încât casa răsuna ca un cavou. Era ca și cum tatăl lui tocmai murise.

Lui Rex, teama, furia și tristețea îi strângeau gâtlejul. Voia să-l elibereze cumva pe tati din închisoare. Voia s-o facă pe mama lui să nu mai plângă. Iar frații lui... Erau sfâșiați de durere.

Iar el se simțea atât de neajutorat! Avea numai zece ani. Un băiețel neștiutor, de zece ani. Ce putea face el? Nu știa nimic despre avocați sau tribunale, despre lucruri de felul ăsta.

Lacrimile îi umpleau ochii, iar el clipea pentru a le opri. Băieții mari nu plâng.

Simțea nevoia să rămână singur și să gândească în liniște, astfel că fugi în munți și, în mijlocul pinilor acoperiți cu zăpadă, dădu frâu liber durerii.

Capitolul unu

Douăzeci de ani mai târziu

— N-ai să poți scăpa niciodată de mine, Hailey!

Hailey Hitchcock trase aer în piept pentru a scoate un țipăt în timp ce mâinile lui Thad Jordan îi acopereau gura. Voia cu disperare să urle, dar era în zadar. Nu ar fi auzit-o nimeni.

O briză rece vâjâi în jurul ei, fluturându-i fusta peste picioare. Thad fusese atât de furios pe ea pe drumul spre casă de la petrecerea de Crăciun, încât trăsese pe dreapta pe autostrada pustie din afara orașului Denver, apoi o târâse pe o cărare în pădure.

— E frig aici, Thad, du-mă acasă, te rog!

— Ești legată de mine pentru totdeauna, murmură el.

O cuprinse un fior teribil. Vocea lui era la fel de tăioasă ca vântul iernii. Cum de nu văzuse ea, dincolo de comportamentul charismatic, demonul ce zăcea înăuntru? Cum de se înșelase atât de mult în privința lui?

Pentru că era avocat. Un bărbat respectat, arătos, în care i se păruse că poate avea încredere. Și pentru că fusese atât de fermecător la început!

Până când îi spusese că nu vrea să-l mai vadă, că își dăduse demisia, cumpărase o casă și avea de gând să se mute. Atunci își dezvăluise el adevărata față.

Se aplecă pentru a o săruta, cu respirația mirosindu-i a whisky. O mână coborî stângaci către bluza ei și, cu greu, desfăcu un nasture.

Aerul rece îi învălui sânii. Își simți stomacul dat peste cap.

— Te rog, Thad, încetează! Du-te acasă și culcă-te!

— Nu. Nimeni nu-l umilește pe Thad Jordan.

Ochii lui se întunecară și aveau o licărire diabolică pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Era amenințător. Brutal. Parcă voia s-o pedepsească.

Apoi degetele lui cuprinseră colierul de rubine pe care i-l dăduse, pietrele reci legănându-se pe pielea ei dezgolită.

— Ai acceptat cadoul meu, acum acceptă faptul că suntem împreună.

— Poți să-ți iei înapoi colierul, spuse Hailey, dorindu-și să nu-l fi lăsat să i-l pună la gât de la bun început.

Dar insistase.

Degetele lui alunecară către gât, iar ea înghiți în sec, cu inima bătându-i puternic. Ce-avea de gând să-i facă? S-o sugrume?

— Te rog, Thad, șopti Hailey. Ia colierul și du-mă acasă!

El strânse din dinți, apoi o sprijini cu spatele de un copac.

— Nu te voi lăsa să mă părăsești niciodată, Hailey. Ești a mea pentru totdeauna.

Teama îi ridică nivelul adrenalinei și îl lovi cu genunchiul între picioare. El îi dădu drumul, gemând.

— Vei plăti pentru asta!

O cuprinse panica. Fugi, sărind peste trunchiurile și crengile copacilor. Thad strigă după ea și o urmări. Hailey își croia drum prin pădure, respirând haotic. Frunzele îi foșneau sub picioare. O urmărea. Se apropia din ce în ce mai tare.

Vreascurile îi împungeau coapsele; se împiedică de un trunchi de copac. Căzu cu mâinile pe pământ și se luptă să-și recapete echilibrul. Dintr-o dată, Thad apăru. O prinse de păr și o smuci atât de tare, încât aproape îi frânse gâtul. Crengile căzute și acele de pin îi împunseră genunchii. Hailey pipăi orbește pământul, căutând ceva cu care să se apere. Când el își coborî capul, ea prinse o creangă și o împinse în sus cu toată puterea. Bărbatul urlă de durere, apoi căzu pe spate, înjurând. Sângele îi țâșni din obraz și din ochi.

Tremurând, Hailey sări în picioare și alergă prin pădure. El răcni, strigându-i numele, urlând ca un animal sălbatic, luându-i din nou urma. Zări mașina și se îndreptă spre ea.

Slavă Domnului că el lăsase cheile înăuntru!

Se aruncă pe scaunul șoferului, încuie mașina și răsuci cheia. Motorul prinse viață, apoi muri. Bărbatul se ivi dintre copaci, răcnind înfricoșător, cu o mână acoperindu-și ochiul însângerat, și agitându-și pumnul, amenințător.

— Oprește-te, Hailey! La naiba, deschide!

Cu ochii turbați de furie, el se aruncă pe parbriz. Mașina se clătină.

Mâna lui însângerată murdări geamul, în vreme ce ea răsuci din nou cheia. Apăsă pedala de accelerație încă o dată. Mașina prinse viață. Răsuflând ușurată, Hailey acceleră și țâșni înainte. Demarajul îl aruncă în aer. Ea țipă, apoi viră și porni cu viteză mare. Nu putea privi în urmă acum. Și nu se putea opri.

Dacă ar fi prins-o, ar fi omorât-o...

Tatăl lui nu era un criminal. Era *nevinovat.*

Pe lungul drum de întoarcere de la închisoarea statului Colorado, sufletul lui Rex Falcon era înăbușit de certitudinea că tatăl său își petrecuse ultimii douăzeci de ani în închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese. Rușinea și durerea se amestecau cu furia. Toată viața lui, Rex susținuse nevinovăția tatălui său.

Iar acum, cu noile tehnici criminalistice și odată cu difuzarea unei noi emisiuni, *Nevinovații*, mai multe cazuri vechi erau redeschise și rezolvate. Audierea pentru eliberarea condiționată a tatălui său se apropia. Frații lui aveau experiență în domeniul investigațiilor. Astfel, revizuiseră rapoartele poliției și transcrierile procesului și găsiseră discrepanțe care puneau la îndoială cazul inițial.

Ucigașul cu Securea.

Presa îi atribuise tatălui său numele acesta din pricina cruzimii extraordinare cu care fusese ucisă familia Lyle. Din această cauză, mama lui îi dusese pe el și pe cei doi frați ai săi să locuiască în Arizona. Dar, acum, Rex se întorsese la casa copilăriei lor din Falcon Ridge pentru a afla adevărul.

Rex își scoase mașina din viteză la umbra pinilor falnici de lângă vila lor din piatră, coborî și se îndreptă către curtea din spate, spre sanctuarul sălbăticiunilor, unde se aflau șoimii pe care el și fratele lui îi salvau și îi învățau să zboare. Un vinderel stătea cocoțat pe terasă, cu aripile arcuite. Deși era întuneric, iar fulgii de zăpadă îi cădeau pe pleoape, Rex desluși mișcările păsării. El și frații lui moșteniseră de la tatăl lor o afinitate deosebită pentru creaturile sălbatice. Și la fel cum păsările au abilități senzoriale speciale pentru a vâna și a localiza prada, așijderea aveau și Rex, Deke și Brack.

La un moment dat, Rex se întrebase dacă nu cumva tatăl lui cedase nevoii primitive de a-i vâna pe cei mai slabi și-i omorâse pe cei din familia Lyle. Acum nu mai credea acest lucru și îi era rușine că se îndoise chiar și pentru o clipă de el.

Rex se întrebase, de asemenea, dacă moștenise acea latură periculoasă, incontrolabilă.

Privi în josul dealului, către casa în care se presupunea că tatăl lor măcelărise acea familie. „Casa securii“ fusese închisă după comiterea crimelor. Vopseaua și lemnăria decolorate și cojite ale structurii în stil victorian stăteau drept mărturie a părăsirii în care zăcea acel loc. Ferestrele de la mansardă aveau un aer macabru în lumina amurgului. Casa era așezată la marginea unei stânci, izolată, dar mai aproape de drumul principal și de oraș decât Falcon Ridge. Așa cum era cocoțată pe marginea râpei, dădea impresia că putea aluneca oricând în canion. Poziția aceasta, trecutul înspăimântător și faptul că localnicii

susțineau că era bântuită îi îndepărtaseră pe cumpărători.

Rex făcuse deja o inspecție preliminară la parter. A doua zi avea să cerceteze fiecare centimetru al casei și al zonei dimprejur, căutând probe pe care Poliția le-ar fi omis în investigația ei grăbită și neglijentă.

Și ar fi trecut peste oricine îi stătea în cale.

Hailey conducea de câteva ore, luptându-se cu viscolul. Parcurgând kilometri ce o îndepărtau de Thad... Și de trecutul ei...

Un drum de munte se deschidea în lateral, iar ea viră către acesta. Întunericul cuprindea drumul cu pietriș, umbrele copacilor mișcându-se precum degete uriașe, gata să o înhațe. Cristale de gheață îmbrăcau parbrizul. Pentru o clipă, când îl părăsise pe Thad, se gândise să meargă la Poliție. Dar el avea prea mulți prieteni acolo, prea mulți oameni importanți care să-l protejeze. La fel cum avea și cel de-al cincilea tată adoptiv al ei. Mai trecuse prin toate astea și altă dată, și supraviețuise.

Mama ei adoptivă nu avusese același noroc.

Îi lăsase mașina lui Thad la el acasă, o luase pe a ei și plecase definitiv. Pentru a se asigura că nu va fi urmărită, își schimbase mașina ei Honda Civic cu un Volkswagen. Își schimbase, de asemenea, culoarea părului dintr-un blond-auriu într-un roșcat-aprins și se tunsese.

Slavă Cerului că-și cumpărase deja o casă la munte! Nu fugea fără să aibă un plan.

Panorama maiestuoasă a brazilor seculari, cu coroanele încărcate de zăpadă și sălbăticia o fascinau. Își dorise întotdeauna să ajungă în acea zonă, făcuse economii luni de zile pentru a cumpăra locul potrivit. Aici își găsea refugiul de umbrele tenebroase care o bântuiseră toată viața.

Aici avea parte de un nou început. De un viitor.

Viră încă o dată, apoi zări casa în bătaia farurilor. Construită în stil victorian, clădirea era așezată în vârful stâncii, deasupra pădurii dens populate din vale. Apăsă frâna. Semnul „De vânzare" se clătina la marginea stâncii, ca și cum s-ar fi aflat acolo de multă vreme. Abia reușise să reziste ultimei furtuni.

Privirea ei se îndreptă către casă. Exact ca în fotografiile pe care i le arătase agentul imobiliar, era dărăpănată și uitată de vreme. Stinghiile de pe terasa din față trebuiau schimbate, obloanele erau desprinse și vopseaua cojită. Dar prețul era bun, iar reparațiile aveau s-o relaxeze.

Deși era ușor izolată, era suficient de aproape de Tin City, un oraș minier despre care se spunea că e bântuit pentru a atrage turiștii. Plănuia să-și facă biroul pentru afacerea ei cu antichități pe Internet la parter, iar spațiul de locuit la etaj. Iar istoria casei, cu poveștile ei cu fantome, avea să atragă clienții. Fusese întotdeauna fermecată de istorie, în special de legendele micilor orașe. Fascinația pentru povești și licența în istorie fuseseră câștigul ei de când lucrase la casa de licitații.

Thad îi considera pasiunile ca fiind ciudate sau plictisitoare. Dar, într-un fel, să afle cât mai multe

despre trecutul altora părea să compenseze faptul că uitase mare parte din al ei.

Când coborî din mașină, părul de pe ceafă i se ridică. Vântul urla printre vârfurile împodobite cu zăpadă ale copacilor, agitându-le crengile. Aducea șoapte rău prevestitoare.

Privi în spate către drumul de munte. O găsise Thad?

Nu, era în siguranță.

Viitorul o aștepta. Viitorul ei... Simțea asta până în măduva oaselor.

Plină de o determinare înnoită, se îndreptă către terasă, gata pentru un nou început. Pinii maiestuoși aruncau umbre ascuțite în jurul proprietății ca niște degete scheletice. Pânze de păianjen și praf se lipiseră de lemnul îngălbenit, iar fereastra întunecată a mansardei părea sinistră în lumina obscură. Aproape că zărea fantoma unui copil ivindu-se din întuneric, strigătul singuratic rezonând printre grinzi. Casa îi vorbise.

Iar ea nu putea să reziste chemării...

Cineva se afla la Casa Securii.

Rex nu mai putea aștepta până a doua zi. Coborî pe drumul șerpuit de munte, pietrișul și gheața hârșâind la fiecare frână. În drum era parcat un Volkswagen, iar în fața ferestrei stătea o femeie, privind fix către lemnăria dărăpănată. Aceasta tresări și se întoarse la auzul zgomotului produs de mașina lui, expresia ei de surprindere amintindu-i de un pui de vultur urmărit de un vânător.

Opri motorul și coborî. Pulsul i se acceleră. Deși se lăsase înserarea și întunericul învăluia aproape totul, el își putea da seama că femeia era micuță și cu părul castaniu, cu o nuanță aproape artificială. O cămașă din denim îi acoperea silueta, fără a lăsa să i se întrevadă formele. Se concentră asupra ochilor ei. Nu mai văzuse până atunci alții cu o asemenea culoare. Corpul îi reacționă involuntar, căldura cuprinzându-i membrele, iar sexul i se întări. „Splendid" era singurul cuvânt prin care o putea descrie.

Nu, trebuia să adauge „înfrigurată" sau „speriată" la „splendid".

— Cine ești?

Ea se afundă mai adânc în haină și se dădu înapoi către terasă, ca și cum aceasta i-ar fi oferit protecție. Dar luminile erau stinse, iar umbrele o cuprinseră, cristale de zăpadă agățându-i-se în păr.

— Rex Falcon. Locuiesc în vârful muntelui, la Falcon Ridge.

După ce îi privi ochii, îi examină fața frumoasă. Instinctele primare puneau stăpânire pe el. Chiar și în umbră, culoarea trandafirie a buzelor femeii îl făcea să o dorească.

Dar buzele ei strânse îl avertizau că bănuiala lui inițială fusese justificată.

Fugea de ceva.

Nici o femeie în toate mințile nu ar fi urcat atât de sus pe munte de una singură. Nu noaptea, pe timp de furtună, când drumurile deveniseră aproape impracticabile. Nu pentru a vedea Casa Securii. Asta doar dacă nu era reporter. Sau poate vreuna dintre acele

nebune care căutau fantome pentru a demonstra că ele există.

— Cum te numești? o întrebă el.

— Hailey Hitchcock.

— Ce cauți aici?

— Am venit să văd casa.

Femeia ridică din umeri într-un gest de bravadă, dar vânătaia purpurie de pe bărbie îi anulă efectul.

Privirile celor doi se întâlniră. Între ei se acumulă pentru o clipă un fel de tensiune, încărcată de întrebări; totodată, își dădură seama că erau singuri. Trupul începu să-i freamăte, chemarea sălbatică dinăuntrul lui purtându-l către ea.

Dar acest lucru nu putea aduce decât necazuri. Iar Rex nu avea de gând să cedeze acelor instincte.

Poate că ar fi speriat-o.

— Trebuie să fii o turistă venită pentru a inspecta casa. Asta din pricina tuturor zvonurilor...

Ea ridică din sprâncene.

— Te referi la stafii?

— Da, și la crime...

Vocea lui a răsunat aspru. Rece.

— Se spune că-i bântuită.

Hailey înghiți în sec, iar pielea ei ivorie luci în ultimele licăriri ale amurgului.

— Știu, agentul imobiliar mi-a vorbit despre fantome când am cumpărat proprietatea.

Inima îi zvâcni de surprindere.

— O familie a fost omorâtă aici acum douăzeci de ani. Se spune că spiritele lor caută răzbunare. Asta nu te deranjează?

— Nu mi-e frică de fantome.

„Doar de bărbații vii", ar fi vrut să adauge, iar el citi acest lucru în ochii ei și în privirea expeditivă pe care i-o aruncă.

— Pare că știi destule despre casă, zise Hailey. Spune-mi mai multe.

Vocea ei joasă răsuna atrăgător în vuietul vântului. Ușor derutat, el încercă să răspundă, nefiind pregătit să vorbească despre implicarea familiei sale în acea crimă. Dacă rămânea, avea să afle cât de curând...

Dar prezența femeii ar complica totul. Cum mai putea cerceta proprietatea dacă ea era acolo?

— Ce ai de gând să faci cu casa? întrebă el, ignorând rugămintea.

Hailey își trase haina în jurul gâtului, scoțând aburi albicioși în timp ce expira.

— Să locuiesc aici. Și să pornesc o afacere cu antichități.

Bărbatul se încruntă.

— De ce cu antichități?

— Îmi plac poveștile lor. Antichitățile au aparținut odată unor oameni, au avut importanță pentru ei cândva.

Aparținea și ea cuiva? Unui bărbat? Unei familii? Nu era treaba lui, realiză el.

— Casa nu este într-o condiție bună pentru a fi locuită, și cu atât mai puțin pentru a găzdui o afacere.

— O voi renova.

„La naiba! Va distruge interiorul, va arunca lucrurile și orice probă care s-ar mai afla acolo."

— Cauți cumva pe cineva care să se ocupe de reparații? Să știi că fratele meu și cu mine ne pricepem la lucrurile astea.

De acum se ocupau de așa ceva.

Ea rămase cu gura căscată de surprindere, dar ochii îi sticleau neîncrezători. Acum el își dădu seama de ce-l fermecau. Erau de un brun din cel mai adânc, ca tonurile pământii ale unui șoim cu coadă roșcată.

Mirosul ei dulce îi invadă nările, stârnindu-i dorințe ce intrau în contradicție cu rațiunea. Dar stafiile trecutului vuiau prin casă, reînviind amintiri ale carnajului care avusese loc între pereții deteriorați de vreme.

Hailey îl studie îndelung, apoi dădu din cap.

— Mulțumesc, deși nu știu cât de bine pot să vă plătesc.

— Nici o problemă.

Ridică din umeri, clipind și îndepărtându-și fulgii de pe pleoape.

— Aici, la munte, ducem o viață simplă, nevoile noastre materiale sunt puține.

Dar nevoia lui de adevăr și răzbunare era puternică...

Hailey încercă un zâmbet ce-l făcu să simtă fiori în stomac. Se stăpâni cu greu în fața frumuseții ei.

Era interesat de acest loc dintr-un singur motiv. Pentru răspunsurile pe care le putea oferi cu privire la tatăl lui.

Al naibii să fie dacă o va lăsa pe Hailey Hitchcock să intervină în planurile sale!

Strângând din umeri, privi din umbra pădurii cum femeia micuță deschise ușa și intră în casă. Cine era? Și de ce cumpărase o casă dărăpănată despre care se bănuia că era bântuită?

Evident că ea nu-i cunoştea povestea.

Se amuză în sinea lui când se gândi că o va afla.

Casa fusese odată frumoasă, vopsită în albastru, cu obloane albe, arătând ca dintr-o carte poştală. Visul fericitului cuplu care se mutase în ea... Râsetele şi visele îşi găsiseră loc între pereţii acesteia, tropăitul şi vocile copiilor umplând camerele de viaţă şi bucurie.

Apoi totul s-a schimbat.

Visurile au fost spulberate. Vieţile au fost distruse. Lumea lor se prăbuşise, ca şi casa.

Ţipetele pline de durere ale femeii încă răsunau în mintea lui, tristeţea din ochii ei, şoapta morţii, în timp ce ea se târa către băiat...

Totul fusese din vina ei.

Şi acum, această... altă femeie care sosise...

Trebuia să scape de ea.

Casa Securii ascundea secrete. Secrete care i-ar ruina viaţa dacă ar fi descoperite. Secrete care trebuiau să rămână în spatele uşilor închise.

Secrete pentru care ar fi fost în stare să ucidă...

Capitolul doi

Hailey simți cum un fior de neliniște și de frig îi cuprinde șira spinării, când se pregăti să intre în casă. Vorbele lui Rex Falcon despre fantome îi răsunau încă în minte.

Dar fantomele nu există. Nu, pericolul venea de la bărbații vii, reali, care voiau să țină sub control femeia cu care aveau o relație. Nu de la cei care erau îngropați și morți de mult. Și, în plus, agentul imobiliar o asigurase că ucigașul fusese închis pe viață.

Era timpul să nu mai fugă și să înceapă o viață nouă. Îi ținuse piept lui Rex Falcon, refuzând să se lase intimidată de purtarea sa aspră și misterioasă. Ochii lui întunecați și sexy o captivaseră totuși, și între ea și el simțise o atracție ca o sclipire. Un fior erotic la care nu intenționa câtuși de puțin să se gândească.

Vuietul viscolului de afară răsuna și în casă, amintindu-i că era singură. Expresia de vânător a lui Rex Falcon îi reveni în minte. Nu o dorea aici. Simțea că acesta era motivul pentru care îi vorbise despre stafii.

Dar ea refuza să se lase alungată.

Și nu se afla aici ca să se încurce cu un bărbat.

Podeaua din lemn scârțâia, în timp ce ea închise ușa de la intrare și căuta pe dibuite întrerupătorul. Dar compania de electricitate nu pornise curentul încă. Agentul imobiliar susținuse că interiorul casei era intact. Poate că se aflau și niște lumânări pe undeva.

Mirosul stătut, de casă părăsită umplea aerul rece când intră în salon. Întunericul învăluia totul, colorând în nuanțe de gri mobila. Pe pervaz observă o lampă argintie. Se repezi către aceasta, suflă stratul de praf, apoi găsi o cutie de chibrituri deasupra șemineului din cărămidă. Cutia era atât de veche, încât abia după trei încercări reuși să aprindă lumânările subțiri și să se bucure de lumina lor delicată.

Apoi studie camera. Draperii groase din catifea acopereau ferestrele și atârnau până la podea, blocând vederea și dând o senzație sinistră de claustrare. Hailey tremura, neliniștea ei crescând. Totuși, acele draperii o protejau de exterior și de orice străin care ar fi bântuit prin pădure. Și, de asemenea, erau suficient de groase, astfel încât să împiedice pătrunderea frigului.

Avea să înlocuiască ferestrele cu unele de tip termopan și să schimbe draperiile cu jaluzele prin care lumina naturală să poată pătrunde în timpul zilei și pe care să le poată coborî noaptea.

Pereții erau jupuiți și trebuiau și ei vopsiți, iar praful juca în lumina lumânărilor. Pe tavanul acoperit de pânze, un păianjen se retrăsese într-un colț să-și țeasă una nouă. Strângând lampa în mână, se hotărî să cerceteze și restul casei.

Pașii ei rezonau în camerele goale pe măsură ce înainta pe hol către bucătărie. Blaturile și lemnăria erau tocite, dar se părea că aragazul și cuptorul vechi încă mai funcționau. Frigiderul era un model vechi, fără dispersor de gheață, dar funcțional; nu exista mașină de spălat vase. Dulapurile bej învechite erau acoperite de praf. Undeva observă excremente provenite probabil de la șoareci. Deasupra ferestrei atârnau niște perdele de un oranj șters, de modă veche, pe care le dădu la o parte pentru a privi panorama maiestuoasă a munților Colorado. La vară, valea de dedesubt avea să înverzească. Acum predomina maroul, iar stratul de zăpadă era în creștere.

Își imagină crestele înzăpezite ale munților în amurg și un zâmbet îi apăru pe buze.

Dar afară vântul vuia, geamurile răsunând sub forța acestuia. Podeaua era mai închisă la culoare lângă intrare. Se apropie să examineze cafeniul-închis al scândurilor și simți cum teroarea o paralizează.

Să fi fost acelea oare petele de sânge provenite de la cei care muriseră în casă în urmă cu douăzeci de ani?

Trecuseră două decenii de când nu mai locuise nimeni în acel loc sinistru. Și acum această femeie...

Rex nu putea scăpa de neliniștea pe care i-o provoca înfățișarea ei. Hailey Hitchcock era frumoasă. Dar se vedea că avea necazuri. Fugea de ceva anume. Probabil se temea și de umbra ei, deși încercase să nu pară intimidată de apariția lui.

De ce cumpărase, în miezul iernii, o casă izolată ce se presupunea a fi bântuită? De ce?

Pentru că nu dorea să fie găsită, desigur. Dar nu se temea, oare, să locuiască singură într-o casă unde avusese loc un masacru? Și de cine fugea? De soțul ei? De un amant? Sau avea probleme cu legea?

Parcă vedea chipul greu încercat al tatălui său. Cu ani în urmă, fusese un munte de om, cu trăsături aspre și cu pielea mereu bronzată pentru că muncea pe teren. Acum era palid și tras la față, lipsa luminii și a timpului petrecut afară ucigându-l aproape. La fel cum s-ar fi întâmplat și cu Rex și frații lui dacă ar fi fost închiși, privați de esența ființei lor.

Iar mama lui... suferise atât de mult de-a lungul anilor! Își iubise soțul necondiționat, îi fusese alături la proces și îndurase clevetirile vecinilor. Chiar și după condamnarea bărbatului său, încercase să se țină mândră, dar unii oameni erau cruzi. În cele din urmă, îi dusese pe copii în Arizona, departe de clevetirile necruțătoare și de privirile acuzatoare.

Întorcându-se la Falcon Ridge, Rex simțise din nou privirile acelea acuzatoare, ca și cum ultimii douăzeci de ani nici nu trecuseră, ca și cum el ar fi fost același copil ostracizat, fiul unui criminal.

Spunându-și că apariția lui Hailey Hitchcock nu era treaba lui, că treaba lui aici era să-l găsească pe cel care îi înscenase totul tatălui său, Rex parcurse drumul flancat de pereții de zăpadă înalți de doi metri de pe proprietatea lui de la Falcon Ridge. Încăperile înghețate, ca niște peșteri, deveniseră, odată cu tre-

cerea vremii, o adevărată fortăreață care rezistase tuturor intemperiilor din Colorado.

Mama lui detestase casa stil mânăstire și pereții din piatră, dar faptul că fuseseră, practic, izolați de civilizație în lunile lungi de iarnă îl făcu să-și amintească deodată cu plăcere de copilăria petrecută acolo. Când alerga prin clădirea imensă, ascunzându-se în camerele labirintice de la subsol... Drumețiile făcute împreună cu tatăl său pe munte pentru a observa păsările de pradă...

Se duse în biroul de la subsol, spațiul pe care-l aranjase pentru afacerea lui de detectiv particular, porni calculatorul și scoase dosarele vechi privitoare la arestarea tatălui său. Fiul cuplului Lyle, Steven, de opt ani, fusese lumina ochilor tatălui său. Domnul Lyle devenise un adevărat pustnic; o ținea pe fetiță, despre care se presupunea a suferi de autism, în casă. Conform localnicilor, Lyle, avocat de profesie, fusese un om încântător care întotdeauna găsea o scuză pentru comportamentul îngrozitor al soției sale.

Tatăl lui Rex fusese administratorul împrejurimilor. El susținea, dimpotrivă, că doamna Lyle se temea de soțul ei, și că acesta le bătea pe ea și pe fiica lor. Dar nimeni altcineva nu putea confirma varianta lui. Iar drumeția lungă a tatălui lui Rex în pădure în ziua aceea îl privase de un alibi.

Rex cercetă mai amănunțit, gândindu-se la motivul care fusese invocat atunci când tatăl său fusese condamnat pentru acele crime. Dacă ar fi avut o aventură cu doamna Lyle, de ce-ar fi omorât-o pe ea și pe copii? De ce să nu-l omoare doar pe tatăl violent?

Frustrat, își trecu mâna prin păr. De fapt, ei nu găsiseră securea, vreo haină însângerată sau amprente măcar. Se mai aflau indicii în casă sau pe acea proprietate?

Se opri și se gândi la Hailey Hitchcock care stătea singură acolo. Nu-și adusese prea multe cu ea, doar o valiză sau două pe care le zărise pe bancheta din spate și, probabil, ce îi încăpuse în portbagaj. Restul lucrurilor trebuia să le primească prin curier... Sau lipsa bunurilor însemna că plecase în grabă?

Rex își aminti de ochii aceia căprui intens și trupul i se încordă, iar o dorință intensă puse stăpânire pe el.

Ea dormea în casă în noaptea aceasta? Gândindu-se la oamenii care au locuit acolo înaintea ei?

Ea era încuiată într-o cameră.

Singură. Înspăimântată. Era doar un copil.

Se ghemui în întuneric, încercând să prindă zgomotul de pași, dar în casă era liniște. Simțea aerul încărcat în jurul ei. Bolnăvicios. Stătut. Liniștea funestă.

Avea să se întoarcă după ea?

Deschise un ochi și cercetă interiorul închisorii ei. Șoapta unei răsuflări în camera prăfuită.

„Mă voi întoarce după tine“, spusese el.

Tremura. Voia să iasă. Dar nu voia ca el să vină. Nu, nu el. O speriase atât de rău, încât odată își dăduse drumul pe ea. Și acest lucru îl făcuse pe el și mai furios.

Un suspin îi străbătu gâtlejul, își frecă brațele, negând panica. Pașii bubuiră pe scări. Mersul părea cunoscut. Era el.

Unu. Doi. Trei. Patru. Se apropia.

Își înăbuși un țipăt. Umbra de sub ușă se mișcă, întunecând micuța rază de lumină pe care spera să o vadă.

Ultimul ei refugiu... Dispăruse.

Apoi clanța coborî, iar el deschise ușa. Se trase către ușa debaralei, în timp ce el se apropia încet de ea...

Hailey se trezi brusc, din coșmar transpirată. Respirând sacadat, căută prin întuneric vreun intrus, încercând să se orienteze în lumina de dinainte de răsărit. Unde se afla?

Visase, asta se întâmplase. Sau își amintise de una dintre casele ei adoptive?

Podeaua scârțâi. Se auzise, oare, zgomot de pași?

Strânse în brațe cearșaful, ascultând atent. Încă un scârțâit. Se auzea din pod. Să fi fost niște șoareci?

Luptându-se să rămână calmă, îmbrăcă un halat, se ridică și trase cu ochiul pe hol. Ungherele erau învăluite în întuneric, apoi ceva se mișcă în capătul opus. O umbră. Aproape ca o stafie, plutise către unul dintre dormitoarele în care se odihniseră copiii.

Mușchii gâtului se strânseră pentru a înghiți în sec. Probabil că-și imaginase.

Dar alt scârțâit întrerupse liniștea. Probabil pași... Mișcarea aerului o făcu să se oprească, parfumul de flori de liliac apropiindu-se. Nu era singură... Mirosul, zgomotul mersului cuiva — de data asta era ceva real.

Ca de obicei, Rex se trezi la răsăritul soarelui. Își puse mănușile de protecție cu care obișnuia să lucreze

cu șoimii, ridică pătura de pe cușcă și privi înăuntru. Sutter, îl numea el, un șoim ruginiu ce fusese lovit de o alice, privea în sus către el, precaut. După ce fragmentele de metal fuseseră scoase, șoimul avea nevoie de odihnă. În curând va putea să vâneze din nou. Trecură câteva momente de liniște în care se cercetară reciproc. Rex simți legătura, relația de încredere ce se forma între el și acea pasăre.

Sutter flutură ușor din aripi, dezvelindu-și pieptul brun și inelul albicios de pe picior, ceea ce era semn bun. Rex îl liniști, apoi deschise ușor cușca și îi puse mâncare. Pasărea nu era încă pregătită să iasă afară. Poate ziua următoare.

În cele din urmă, Rex intră și-și adună sculele. În acea dimineață urma să înceapă munca la Casa Securii! În minte i se deșteptară din nou suspiciunile despre tânăra proprietară, așa că o verifică. Cu cât va avea mai multe informații despre ea, cu atât va ști mai bine cum să o ia.

Sună telefonul:

— Aici Falcon.

— Te-ai instalat? întrebă Brack.

— Aproape am terminat. Am pus calculatorul în funcțiune și am instalat un program de protecție. Sistemul de siguranță a fost o adevărată pacoste, dar e și el pus în funcțiune.

Făcu o pauză.

— Ce face mama?

— E bine, e doar îngrijorată în ce te privește. Se teme că redeschiderea cazului tatei ar putea fi periculoasă.

— Probabil că va fi.

Bătu cu degetele în masă.

— Amintește-i că băieții ei sunt mari de-acum.

— Mda, ca și cum asta ar liniști-o, spuse Brack râzând. Ai grijă, Rex!

Oftă:

— Ascultă, a apărut o mică problemă. O femeie, pe nume Hailey Hitchcock, s-a mutat în Casa Securii.

Rex îi spuse despre oferta de a lucra pentru ea.

— Am căutat niște informații despre ea. A locuit în Denver, unde a lucrat la un anticariat. Se pare că a fost dată dispărută. Un avocat local de acolo a raportat asta.

Nu putea să nu se întrebe de ce anume o căuta acel bărbat. Avuseseră cei doi o aventură sau o relație profesională?

— Vrei să verific eu?

— Mda, prea coincide cu faptul că a apărut imediat după ce m-am mutat înapoi.

— Crezi că e posibil să o fi angajat-o cineva să vină acolo?

— Nu știu. Dar nu-mi place deloc că stă în casa aia.

În primul rând, era prea periculos. Nu că i-ar fi păsat de femeie...

Brack îi promise să facă niște cercetări în ce o privea, și Rex închise, după care căzu pe gânduri. Dacă ea avea necazuri, el trebuia să afle exact care erau acestea.

Vântul lovi o creangă de fereastră, hârșâitul produs amintindu-i lui Hailey că era singură. Se afla în Colorado, în noua ei casă din creierii munților.

Nimeni n-o putea găsi aici. Era în siguranță. O putea lua de la capăt.

Lăsând trecutul în urmă.

Din fericire, zgomotul de pași dispăruse. Cercetase etajul superior, dar nu găsise nimic. Nici urmă de fantoma copilului pe care i se păruse că o zărise. Zgomotul trebuie să fi fost făcut de vântul care smulgea bucățele din acoperiș.

Încă speriată, dădu totuși la o parte draperiile groase și privi în întuneric, căutând semne ale prezenței cuiva prin apropiere. Un strat de zăpadă se mai așternuse peste noapte și se părea că va mai ninge. Dacă voia să facă unele reparații la casă, ele trebuiau să aibă loc în decursul următoarelor săptămâni, înainte ca iarna să acapareze ținutul și să paralizeze totul. O lumină ardea în casa din piatră din vârful muntelui.

Rex Falcon.

Trupul i se înfierbântă doar gândindu-se la ochii lui întunecați.

Era mare. Puternic. Un bărbat ca bradul, cu trup musculos, emanând putere și hotărâre. Genul de bărbat care putea proteja o femeie. Dar care îi putea face și rău cu brațele acelea puternice.

Nu intenționa să se implice în vreun fel de relație cu el. Bărbații însemnau probleme. În special unul cu o înfățișare atât de aspră precum Rex Falcon.

După ce se îmbrăcă cu jeanși, pulover și jachetă, își luă cafeaua de dimineață în drum către pădure. Inhalând aerul tare de decembrie, savură liniștea

pustietății. În afara sălbăticiunilor din codru, era singură. Liniștită și, din fericire, singură.

Un vultur splendid zbura deasupra. Îl privi cum planează pe cer. Era liber, fără griji, parcurgând cerul albastru fără nici o grijă.

Poate că și ea își va găsi liniștea și pacea.

— Domnișoara Hitchcock?

Hailey tresări și sări înapoi, apoi își dădu seama că vocea îi aparținea lui Rex Falcon. Sondă ochii lui pătrunzători și se luptă cu un fior de neliniște. Privirea lui părea cercetătoare, ca și cum încerca să vadă în sufletul ei. Ea își ridică scutul.

Lui nu i-ar fi plăcut ce ar fi găsit acolo, știa sigur.

— Ce cauți aici? îl întrebă Hailey.

Sprânceana lui brunetă tresări ușor.

— Sunt gata să-ncep.

Stătea drept, cu umerii puternici conturându-se prin cămașa de lucru. Lumina dimineții se reflecta în părul lui negru, câteva picături de apă agățându-i-se de vârfuri ca și cum de-abia ar fi ieșit de sub duș.

Ea își coborî privirea, bucuroasă să-i vadă cutia cu scule în mână. Spusese că e tâmplar. Venise aici să lucreze, nu să poarte conversații.

— Te-ai hotărât de unde vrei să începi?

— Sunt atâtea de făcut, încât nu știu cu ce ar trebui început, zise ea clătinând din cap, impresionată de vocea lui Rex și de aerul de masculinitate pe care îl degaja prezența lui.

— Cu băile, fiindcă instalațiile ar trebui probabil verificate.

Ea sorbi din cafea.

— Exact. Au reparat curentul la timp pentru cafea.

Rex dădu din cap.

— Întotdeauna ieși așa devreme?

Ea deveni tensionată, apoi realiză că el încerca pur și simplu să facă doar conversație.

— N-am putut rezista tentației unei plimbări de dimineață. E atât de frumos aici...

— Da, așa este.

Privirea lui o cercetă, iar ea strânse în mână cana cu cafea, încercând să ignore fiorul pe care i-l dădea căldura ochilor lui.

Ca și cum Rex simțea acea căldură, de care însă încerca să se ferească, își îndreptă privirea către cer, unde un șoim plana la mică înălțime. Expresia i se schimbă, deveni mai intensă, dar și mai liniștită, în același timp.

Hailey înghiți în sec, închipuindu-și la ce se gândea el. Apoi privirea lui Rex o întâlni pe a ei și alt fior de dorință arzătoare o cuprinse. Ea voia ca el să o atingă. Să o ia în brațe. Să-i alunge coșmarurile.

O nebunie! Nici un bărbat nu putea face asta.

Complet bulversată de reacția ei, se întoarse brusc spre el:

— Bine, poți să începi cu instalațiile. Eu mă voi ocupa de curățenie. Mai vorbim despre ce vom face în continuare.

Bărbatul aprobă scurt din cap și o urmă. Hailey își trase mai bine haina în jurul ei, amintindu-și să păstreze distanța. N-avea idee ce ar fi putut dori Rex de la o femeie ca ea. Dar erau singuri în pădure, iar el era mai puternic decât ea.

Nimeni nu știa mai bine decât Hailey la ce putea duce acest lucru.

Trebuia să-și fi dat seama că Hailey era periculoasă.

Thad Jordan își examina copcile din jurul ochiului și se încruntă văzându-și pielea vânătă. Va rămâne cu o cicatrice. Și totul din cauza acelei femei blestemate.

Avea să plătească pentru ce-i făcuse.

— Domnule, sunteți bine?

Vocea secretarei lui se auzi dinspre ușă. Ca de obicei, vocea ei era moale și blândă, ceea ce îl irita. Opusul lui Hailey... Ea părea mică și plăpândă, dar el simțise pasiunea nestăvilită îndărătul acelei aparențe. Se dovedise a fi dură și nărăvașă.

Se dovedise chiar prea nărăvașă, din păcate pentru ea.

— Da, sunt bine. Adu-mi cafeaua doar... Și, de data asta, să fie fierbinte.

Femeia dădu din cap și se strecură afară pentru a i-o aduce, stârnindu-i o grimasă... Cel puțin executa orice îi poruncea el — așa cum trebuia să facă o femeie.

După ce va duce totul la capăt, și Hailey va învăța lecția aceasta.

Ridică receptorul și formă numărul detectivului particular de ale cărui servicii se folosea.

— Carl Wormer...

— Wormer, Jordan la telefon. Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce mai este, de data asta? Un caz la care dorești să lucrez?

— Nu.

Thad își plimbă mâna pe emblema inelului său.

— De data asta e ceva personal.

— Personal?

— Da. Am nevoie să o găsești pe Hailey Hitchcock.

— Și apoi ce să fac?

— Doar anunță-mă unde se află.

Își stăpâni un hohot de râs gândindu-se la ce-i va face. Gâtul acela frumușel, ochii aceia căprui și mari... Trebuie s-o vadă în genunchi cerșind milă înainte de sfârșit.

Și atunci, doar atunci, avea să-i decidă pedeapsa finală.

Capitolul trei

În următoarele zile de curățenie generală, Hailey descoperi câteva obiecte vechi și drăguțe în salon; un pat din fier forjat în dormitorul principal și o canapea din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, în camera de zi. Masa din sufragerie cu picioare în formă de labe de leu completa aerul de epocă. Dacă vopsea încăperile, cu siguranță interiorul ar fi prins viață.

Dar asta însemna că Rex Falcon ar mai fi rămas prin preajmă mai mult timp, ceea ce era atât un blestem, cât și o binecuvântare. Rex îi distrăgea atenția de la gândul că Thad probabil o căuta și o împiedica să se mai gândească la faptul că în acea casă muriseră oameni.

Dar prezența lui o stimula, în același timp, din punct de vedere erotic.

Nu că el i-ar fi făcut în vreun fel avansuri. Dar uneori simțea cum o privea de la distanță, studiind-o ca și cum ar fi posedat un al șaptelea simț care îl ajuta să-i cerceteze sufletul.

Un alt motiv pentru care păstrase distanța era că secretele ei trebuiau să rămână ascunse bine.

Doar dacă Thad nu se hotăra s-o caute...

Cuvintele lui de adio îi răsunau în minte: „Nu te voi lăsa să mă părăsești niciodată, Hailey. Ești a mea pentru totdeauna."

Luptând cu teama ce o măcina, treptat, ea se îndreptă către duș, înainte să plece în oraș după provizii. Apoi avea să-i întâlnească pe patronii popasului pentru a afișa o reclamă a afacerii ei pe avizier.

Imediat ce se dezbrăcă, aerul rece din casă o făcu să se înfioare. Era aproape ca și cum cineva s-ar fi aflat în aceeași cameră cu ea. Poate o fantomă?

Nu, era ridicol. Scuturând din cap din pricina nesăbuinței ei, intră sub duș. Apa caldă o liniști, dar când închise ochii, simți tensiunea cum se strânge în interiorul ei. Aproape simțea privirea incandescentă a lui Rex cum se plimbă pe corpul ei gol. Mâinile lui alunecând pe sânii ei uzi. Buzele lui sărutând pielea ei sensibilă, iubind-o.

Deschise brusc ochii. Nu mai dorise un bărbat vreodată, mai ales astfel. Nici măcar pe Thad, cu care chiar se gândise să se culce, iar el păruse a fi un tip șarmant, educat, cu un viitor frumos. De ce avea fantasme cu Rex Falcon, un bărbat misterios și periculos, pe care abia îl întâlnise?

Izolarea... asta era singura explicație.

Podeaua de deasupra ei scârțâi, iar Hailey înlemni. Podul. Erau ratoni? Sau cineva se urcase acolo să se ascundă? Vreun vagabond sau vreun drumeț rătăcit care, în inima iernii, se refugia din fața intemperiilor naturii. Dar nu văzuse semne ale prezenței cuiva când ajunsese acolo.

Își puse halatul de baie și se îndreptă către ușă, o deschise ușor și ascultă. Alt scârțâit. Rex?

Nu, Rex lucra în baia de la primul etaj.

Trăgând adânc aer în piept, o apucă tiptil pe hol, apoi descuie ușa către scări. Vechea casă era foarte slab luminată: întunericul învăluia scara spiralată; simți mirosul de mosc și un iz înțepător pe care nu-l recunoscu. Poate că intrase vreun animal. Un șoim, un vultur sau chiar un liliac.

Ținându-și răsuflarea, începu să urce scările; întunericul o învălui. Apucă balustrada, fără să-și mai poată mișca picioarele. O cuprinse panica și vederea i se încețoșă.

Era doar o fetiță. Singură. Speriată.

Cineva o împinse, o îmbrânci. Era îngrozită și simțea că stomacul i se face ghem. O mână nemiloasă o apucă și o trase. Genunchii i se loviră de trepte și țipă, dar el o smuci mai departe, sângele șiroindu-i pe picioare. Un suspin i se opri în gât. Se înecă. De deasupra se auzi un sunet ca un scrijelit.

El o împinse în încăpere și închise ușa, izolând-o în cavernă.

La naiba! Rex încercase să cerceteze podul în vreme ce Hailey făcea duș, iar acum ea venea sus să-l găsească. El căuta o scuză în timp ce închidea cufărul cu vechituri prin care cotrobăise. Deocamdată nu găsise nimic.

Încercând să se hotărască ce să-i spună, se îndreptă către scări.

O îngrijorare bruscă îl cuprinse când o zări. Înlemnise pe scări, cu mâna strângând cu putere balustrada, cu fața albă ca varul.

Se gândi că nu trebuia să se implice, dar instinctele învinseră rațiunea.

— Hailey...

Coborî vocea până la tonul lin și dulce pe care îl folosea cu șoimii.

— Ce s-a întâmplat?

Ea tresări, clipi din ochi, revenindu-și la realitate:

— Rex...

El dădu din cap:

— Ești bine? S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu știu.

Bărbatul îi luă mâna de pe balustrada rece ca gheața și o conduse către intrare. Ochii ei înspăimântați îl țintuiră.

— Ce s-a întâmplat?

Hailey trase de gulerul halatului, părând derutată. Privirea lui căzu pe deschizătură, simțindu-se tentat... Pielea ei mătăsoasă era, pe alocuri, vânătă. Îl cuprinse mânia, dar i se treziseră și instinctele de ocrotire. Ea îi aducea aminte de una dintre păsările lui suferinde, care fuseseră rănite, ca rezultat al răutății oamenilor.

— S-a întâmplat ceva?

— Mi... mi s-a părut că e cineva aici, sus.

— Eu eram, spuse el. Am terminat cu dulapurile din baie și aveam de gând să înlocuiesc câte ceva. M-am gândit că proprietarii or fi lăsat o parte din piesele originale în pod.

Hailey dădu din cap și buzele îi tremurau. O parte din el, plină de dorințe, care nu mai ieșise la lumină de ani buni, se trezi la viață.

El nu scăpase însă niciodată de teama că ar avea tendințe violente, că i-ar putea agresa pe cei slabi, așa cum fac răpitoarele. Sau că îi era mai bine singur, că nici o femeie nu l-ar putea înțelege, cu atât mai puțin n-ar putea ignora faptul că tatăl lui era condamnat pentru crimă.

Ea își trecu mâna prin păr, atrăgându-i atenția către șuvițele ude și asupra felului în care acestea îi încadrau fața delicată. Pe mâini avea zgârieturi pe care el nu le observase mai înainte. Se alesese cu ele făcând curat sau le avea de dinainte?

— Ar fi mai bine să mă îmbrac, spuse Hailey.

Părând brusc înfricoșată, fugi către dormitor.

Pieptul îi bubui din pricina furiei și a altor trăiri pe care nu dorea să le recunoască. Nu-și putea lăsa garda jos în preajma acestei femei, nu trebuia să-și facă griji din pricina problemelor ei sau să cedeze acestei dorințe sălbatice de a fi cu ea. Avea prea mult de lucru la cazul tatălui său.

Totuși, se întreba cine îi produsese acele răni.

Ce se întâmplase acolo, pe scara către pod?

Hailey se îmbrăcă în grabă, încercând să se încălzească. Chiar dacă soba ruginită duduia, ei îi era frig până în măduva oaselor. De ce-i fusese frică să urce acele scări?

Nu, era ca și cum ar mai fi fost în pod...

Își masă tâmplele, încercând să-și amintească de copilărie. Când avea cinci ani și făcea vreo prostie, tatăl ei adoptiv o încuia în debara. Poate că o încuia și în pod, iar ea uitase asta. Își dezvoltase o modalitate stranie de a-și părăsi corpul când situațiile deveneau prea rele...

Debarasându-se de amintirea urâtă, își luă geanta. Avea să meargă în oraș, să uite de trecut, încercând să reintre pe făgaș.

Rex o întâmpină la baza scărilor.

— Ești bine?

— Da. Mă duc în oraș după provizii.

— Ce-ar fi să te conduc eu cu mașina? se oferi el. Și eu am nevoie să iau câte ceva. Poți cumpăra vopsea pentru interior. Dacă ninge, pot lucra în casă.

Hailey se încruntă, dar își aminti că pentru asta îl angajase. Își putea purta singură de grijă. Oricum, dacă Rex Falcon ar fi dorit să-i facă vreun rău, ar fi avut din plin ocazii să o fi făcut. În această zonă izolată, el ar fi putut-o omorî chiar, și nimeni nu ar fi știut.

O cuprinse un fior la acest gând. Cât timp or fi zăcut cei din familia Lyle în casă până când trupurile le fuseseră descoperite? Oare Rex locuia tot în apropiere atunci când familia fusese măcelărită?

Rex se blestemă singur pentru că insistase s-o conducă pe Hailey. Drumul ei în oraș ar fi fost ocazia ideală pentru el de a cerceta împrejurimile. Dar femeia îi păruse atât de vulnerabilă și de singură, încât pornirea de moment îi trădase rațiunea.

Și, oricum, tot trebuia să dea ochii cu orășenii mai devreme sau mai târziu. Zvonurile despre întoarcerea lui se răspândiseră, mai mult ca sigur; de asemenea, trebuia să stea de vorbă cu localnicii, mai ales șeriful.

Oare, ar fi trebuit să-i spună lui Hailey cine era înainte ca altcineva s-o facă?

Probabil că da.

Dar mirosul șamponului ei cu aromă de trandafiri îl ameți, iar pielea fină a gâtului îl făcea să-și dorească s-o atingă. Lapovița lovea parbrizul, iar ștergătoarele funcționau la maximum pentru a da la o parte gheața. Atmosfera de afară sporea tensiunea dinăuntru, în vreme ce ei coborau serpentinele, pe drumul de munte. Imediat ce Hailey va afla că tatăl lui era închis pentru Crimele cu Securea, îl va privi cu alți ochi. Ca și cum ar fi un răufăcător. Asemenea celorlalți copii, atunci când era mic. La fel ca Sharon, femeia cu care se întâlnise în Arizona, cu câțiva ani în urmă. Un alt motiv pentru care evita relațiile...

— De unde ești? o întrebă, hotărât să afle mai multe.

Hailey se fâstâci, împreunându-și mâinile.

— Din Denver.

— Ce te aduce în Tin City?

Ea se înfășură și mai bine în haină.

— Mi-am dorit un nou început. Întotdeauna am fost atrasă de munte.

— Spuneai că vrei să-ți deschizi o afacere cu antichități. Nu îți va fi greu stând aici la munte?

Ea ridică din umeri.

— Turiștilor le place să viziteze magazinașele cochete. Cu puțină reclamă, licitații pe Internet și poveștile cu fantome ca ingredient, cred că pot face treaba să meargă. În plus, am lucrat la o casă de licitații înainte.

Avea de gând să se folosească de tragedie și de durerea familiei lui pentru a-și promova afacerea?

— Dar familia ta?

— N-am familie.

Se juca mereu cu părul, ca și cum nu se obișnuise cu tunsoarea, apoi se întoarse și privi pe geam. El voia s-o întrebe mai multe, dar din nou mirosul ei îl făcu să uite de asta. Își dorea să o mângâie.

Dar limbajul trupului ei îi spunea că atingerea lui n-ar fi fost binevenită. Mai bine să păstreze distanța. Nu-și putea permite să țină la ea și trebuia să nu mai uite acest lucru.

Rex pusese atâtea întrebări! Avea vreun motiv ascuns? Era posibil ca el să lucreze pentru Thad?

Frigul pătrunzător o săgetă în vreme ce îl studia. Era neras, avea buze bine conturate; ochii lui întunecați erau ațintiți asupra drumului. Și mâinile lui mari țineau volanul acum. Mai devreme o atinseseră cu o delicatețe surprinzătoare. Ar fi înțeles-o, oare, dacă i-ar fi încredințat secretele trecutului ei? Dacă i-ar fi spus despre Thad?

Nu... nu-și putea permite să se destăinuie oricui. Cu atât mai puțin unui tip sumbru ca Rex.

Restul drumului îl parcurseră într-o tăcere impusă, lapovița și viscolul sporind tensiunea. Hailey se opri pentru cumpărături la supermarket, aprovizionân-

du-se cu cele necesare. Au ales repede vopseaua din magazinul cu materiale de construcții. Observă că oamenii se holbau și șușoteau în urma lor, la fel ca și în magazinul de alimente. Credeau că-i nebună pentru că își cumpărase o casă în care fuseseră uciș toți membrii unei familii?

Amintiri dureroase din copilărie îi reveniră în minte. De câte ori ajunsese la o școală nouă și fusese ținta bârfelor? Era micuța orfană pe care n-o dorea nimeni.

Rex se încruntă, în timp ce pășeau către casierie. Hailey plăti cu bani gheață bătrânului de la casă.

— Tu ești doamna care a cumpărat Casa Securii?

Hailey se fâstâci:

— Da.

Bătrânul își mută privirea către Rex:

— Tu ești unul dintre băieții lui Falcon, nu-i așa?

Rex se încordă și încuviință formal:

— Rex.

— Credeam c-ați plecat de tot voi, băieții!

Se lăsă pe spate pe scaunul lui împletit, cu ochii larg deschiși. Câțiva clienți se întoarseră și se holbau. O femeie cu părul alb, îmbrăcată într-un costum purpuriu, croșetat, își duse batista la gură, iar o alta își conduse copiii către ușă, fără a-i îndemna să-și încheie hăinuțele înainte de a ieși în frig.

— Nu, m-am întors la Falcon Ridge.

Ghetele lui Rex bocăniră pe podea în drum spre ușă. Hailey îl urmă, mirându-se de atmosfera ostilă creată atât de brusc între cei doi bărbați.

În timp ce ea avea motive să se îndoiască de Rex, oamenii din oraș păreau să se teamă de-a dreptul de el...

Hotărârea lui de a-și exonera tatăl crescu în timp ce părăsea magazinul cu materiale de construcții. De data asta, nu avea să le mai permită localnicilor să-i izgonească pe el și pe frații lui. Nu înainte de a afla adevărul.

Conduse înapoi, pe drumul de munte, cu trupul încordat de tensiune și jeepul patina din când în când pe drumul înghețat. Deși ceața și zăpada învăluiau mașina, din fericire, Hailey rămase tăcută. Părea pierdută în lumea ei, nepăsându-i de problemele bărbatului de lângă ea.

— Mulțumesc pentru că m-ai condus, spuse ea în timp ce parcau în fața casei ei.

— Pentru puțin.

Rex opri motorul, apoi coborî și cără vopseaua și materialele către magazie, în vreme ce Hailey descărca pungile cu cumpărături pe terasa din fața casei.

Lumina după-amiezei târzii pătrundea printre copacii pădurii, luminându-i părul castaniu, amintindu-i din nou de un șoim cu coadă roșcată. Dar strigătul de împerechere al bufniței îi răsună în minte, iar vântul îi dădu șuvițele peste față, ispitindu-l s-o atingă. Erau singuri, aici, împreună. Ar putea aprinde focul înăuntru... Ar fi plăcut...

Doamne, se simțea astfel numai din cauza reacției localnicilor! Asta, plus atracția naturală dintre orice

bărbat și orice femeie. Nu pentru că Hailey ar fi fost deosebită sau pentru că ar fi putut reprezenta ceva important în viața lui.

Bulversat, bărbatul simți subit dorința de a evada de lângă ea pentru o vreme, apoi o nevoie și mai disperată: de a se concentra asupra motivului pentru care revenise la Falcon Ridge.

— Mă duc acasă să iau niște scule pentru a repara chiuveta de la bucătărie, spuse el amabil. Și trebuie să văd ce face șoimul rănit pe care l-am găsit în pădure. Mă întorc mai târziu.

Obrajii ei luceau de frig când dădu din cap, trupul relaxându-i-se ușor, ca și cum s-ar fi simțit ușurată să-l vadă plecând.

Rex se urcă în jeep și porni motorul, apoi demară în trombă pe drumul înghețat, nerăbdător să și-o scoată din minte pe Hailey.

Avea să se avânte în pădure, să-și limpezească mintea, să vorbească singurelor creaturi vii care-l înțelegeau: păsările de pradă.

Apoi, avea să se întoarcă în oraș să stea de vorbă cu șeriful ca să afle ce-și amintea acesta despre crime.

Un miros ciudat pătrunse în casă. Mirosea a gardenii... Un mănunchi de gardenii uscate așezat pe masă...

Lui Hailey i se tăie respirația.

Ce naiba! Cum... Cine pusese florile uscate pe masă?

Persoana respectivă se afla încă înăuntru?

Se opri și ascultă. Nimic. Alt miros însă — fum de țigară și de loțiune după ras. Old Spice?

Mirosul îi întoarse stomacul pe dos, amintindu-i de cel de-al treilea tată adoptiv.

Un scârțâit îi atrase atenția către scări.

Poate că era un vagabond în apropiere și voia s-o alunge. Sau o stafie? Sau o găsise deja Thad?

Poate c-ar fi trebuit să cheme Poliția sau pe Rex. Atunci însă ar trebui să le spună despre Thad. Din câte îl știa, el putea să fi răspândit deja vorba că-l rănise la ochi, iar polițiștii poate că o căutau... Ar putea chiar s-o aresteze. Având în vedere cunoștințele lui Thad, ar putea ajunge să putrezească într-o celulă pentru vătămare corporală, chiar dacă ea doar se apărase.

Își luă telefonul mobil din geantă și un cuțit de bucătărie pentru apărare și înaintă încet prin salon. Podeaua scârțâi din nou, în vreme ce ea înainta, iar vântul vuia prin obloanele subțiri. Nimic jos, așa că urcă încet scările. Un presentiment sumbru o cuprinse, ca și cum nu ar fi fost singură în casă.

Apoi zări ușa podului. Un bilet fusese lipit pe cadrul din lemn: „Părăsește Casa Securii sau vei sfârși precum cei din familia Lyle."

Înghiți în sec, apoi se apropie câțiva centimetri de fotografia lipită sub bilet. În poză, membrii familiei zăceau într-o baltă de sânge, crestăturile de secure dezvelind bucăți de oase, ochii lor fiind ieșiți din orbite din pricina terorii.

I se întoarse stomacul pe dos și se repezi alergând haotic pe scări. Scârțâitul pașilor se auzi din nou.

Persoana care pusese poza pe perete se afla încă înăuntru și era pe urmele ei...

Capitolul patru

Inima lui Hailey bătea cu putere în vreme ce cobora scările în fugă. Trebuia să scape... Să caute ajutoare... Oribila scenă a crimei i se ivi din nou în minte. Atât de mult sânge! Oase descărnate... Pieptul femeii sfârtecat, zgârieturi și găuri în mâinile ei. Și bărbatul arăta la fel, cu mâna dreaptă aproape retezată, rănile lui sângerânde fiind imposibil de descris.

Și copilul...

Scoase un suspin adânc. Băiețelul... Murise la o vârstă atât de fragedă... Nu era drept!

Ochii i se umplură de lacrimi, jalea pentru această familie înecând-o. Ce nebun ar putea face asemenea lucruri altor oameni?

Se clătină, simțindu-și stomacul întors pe dos, și se apucă de balustradă, în încercarea de a se ține pe picioare. Podeaua scârțâia sub ea, și sări peste o treaptă, își pierdu echilibrul și căzu. Gemând, se zbătu să-și recapete controlul, dar se izbi dureros cu fundul de colțul unei trepte. Zbătându-se, se lovi de ultimele două trepte și căzu în genunchi. Simți gust de sânge și își dădu seama că-și mușcase limba. Soba duduia... Podeaua scârțâi din nou.

Se ridică și se îndreptă țintă către ușa de la intrare. Umbrele se ridicau în spatele ei. Vederea i se încețoșă. Lumina slabă de pe hol pâlpâi, apoi se stinse, iar casa rămase în întuneric. Țipă și trase de ușă să o deschidă, dar clanța nu putea fi apăsată. El o încuiase înăuntru.

Avea de gând s-o ucidă.

Înnebunită de spaimă, smuci din nou clanța, apoi deschise brusc ușa. Aerul rece îi izbi obrajii, în vreme ce alerga de-a lungul terasei și apoi pe scări către mașină. Simți înțepături în mâini când trase de portieră. Dar mașina era încuiată, iar ea nu avea cheile.

Nu! Avea s-o prindă!

Trebuia să se decidă repede. Ușa din plasă scârțâi în spatele ei, balansându-se în bătaia vântului. Nu! N-avea timp să gândească! Răsucindu-se, ezită încotro s-o apuce. Dar ușa din plasă lovi brusc peretele, iar ea începu din nou să alerge, de data asta înspre inima pădurii. Poate reușea să fugă mai repede decât el. Să-l piardă pe drum. Să se ascundă după vreo stâncă sau într-o mină părăsită.

Sau poate reușea să ajungă până la casa lui Rex, care ar fi ajutat-o.

Împingea cu mâinile ramurile pentru a-și face loc printre tufișuri, abținându-se să privească înapoi. Fiecare secundă conta. Stânci sângerii, abrupte și colțuroase, acoperite cu zăpadă și gheață, se înălțau în jurul ei. Pini și arțari impunători stăteau de strajă precum metereze uriașe, creând un adevărat labirint. Se întoarse către dreapta, alergând printre troiene de zăpadă pe jumătate topite și frunze moarte, apoi o luă

către stânga, amintindu-și că locuința lui Rex se afla pe valea dinspre nord, la doar un kilometru depărtare.

Dar, în timp ce își forța picioarele care parcă n-o mai ascultau, i se părea că mai avea de străbătut mii și mii de kilometri. Un foc de armă răsună puternic, iar ea țipă, iuțind pasul. Bărbatul trăgea după ea?

Un glonț îi vâjâi pe lângă cap; Hailey se lăsă jos, pierzându-și suflul. Da, avea de gând s-o omoare. Și dacă o îngropa sub zăpadă, nimeni n-avea să afle vreodată...

Zgomotul focului de armă dinspre pădure îi provocă un fior lui Rex. Un vânător, poate? Se repezi către marginea pădurii, cercetând împrejurimile. Avea destule probleme pe cap. Focuri de armă trase în apropierea proprietății lui îi mai lipseau!

Amintirea momentelor petrecute împreună cu Hailey în oraș îl bântuia. Confruntarea cu localnicii care îl etichetaseră pe tatăl lui drept Ucigașul cu Securea îi trezise amintiri dureroase. El nu voia ca Hailey să-l considere fiul unui criminal.

Deși doar Dumnezeu știa de ce îi păsa! Ea nu-l privise cu interes, îi era clar. Fusese doar o nesiguranță care spunea multe despre trecutul de care fugea.

Printre copaci, zări casa aflată în vale; părul de pe ceafă i se zbârli. Putea încă zări podeaua îmbibată cu sânge, ochii lipsiți de viață, putea simți mirosul pestilențial de cadavre descompuse, duhoarea morții.

Umbre și fantome pândeau peste tot în jurul lui.

La fel cum făcuse și acum douăzeci de ani, se avântă și mai adânc în pădure pentru a-și alina durerea. Trebuia să-și elibereze tatăl și să se răzbune pe cel care măcelărise familia Lyle și îi furase totul tatălui său, lăsându-l să fie țap ispășitor.

Nu-și permitea să-și facă griji pentru Hailey și pentru secretele ei.

Inhală aerul rece și proaspăt, iar tensiunea din corpul lui se risipi ușor, în vreme ce mirosurile și sunetele pădurii îl acaparau. Contopirea cu sălbăticia, cu șoimii planând în văzduh devenise leacul lui. Era singurul fel în care redevenea liber, împăcat.

Nesfârșitele nopți în care auzise hohotul de plâns al mamei sale, răsunând din trunchiurile pinilor și arțarilor... Cât despre frații lui... Deke își găsise refugiul în furie, iar Brack se retrăsese ca într-o cochilie ce-l ținea prizonier, alungând pe oricine dorea să se apropie. Și amândoi avuseseră probleme cu legea.

Cuvintele de adio ale tatălui său — „Ai grijă de mama și de frații tăi în locul meu, fiule!" — îi răsunau încă în minte.

Încercase... Dar eșuase de atâtea ori!

O veveriță se cățără sprintenă pe un pin din apropiere, risipind zăpada de pe crengi într-un nor alb, purtat de vântul ce șuiera printre acele ramuri. Albul era pătat cu sânge, iar el se încruntă, strângând din ochi în încercarea de a găsi sursa lui. Provenea de la un om sau de la vreun animal? Un alt foc de armă spulberă liniștea, zgomotul bubuind printre tancuri. Înlemni, cu simțurile-i în alertă, încercând să deter-

mine direcția din care se auzise. Nu voia să fie confundat cu un cerb sau cu un ren.

Un alt foc de armă se auzi dinspre stânci și el se întoarse, apreciind distanța. Venea din direcția văii, dinspre sud, de lângă Casa Securii. Dacă Hailey se hotărâse să iasă la o plimbare? Putea fi periculos.

Bocancii presau omătul care scârțâia sub tălpi, în timp ce se avânta către casa ei. Trebuia s-o fi avertizat să fie atentă la vânători și la gloanțele rătăcite.

Existau și alte pericole pentru o femeie care locuiește singură în sălbăticie. Unii dintre bărbații cărora le plăcea să străbată munții erau prădători mai feroce decât animalele pe care le vânau. Ar fi profitat de o femeie fără a ezita.

Izul morții pluti către el; văzu sânge proaspăt marcând cărarea. Printre copaci, zări un cerb întins lângă râu, cu blana maronie pătată de sânge, iar corpul lui, mai înainte plin de viață, era acum nemișcat. Vânătorul avea să sosească după pradă dintr-un moment în altul.

Copacii fremătau înaintea lui. Strigă în semn de avertisment, dar Hailey se năpusti din tufișuri, cu fața palidă și cu ochii cuprinși de groază.

Și, mai rău, ea alerga direct către râpă.

Dintr-o dată, niște mâini de bărbat o prinseră pe Hailey din spate. Panica pusese stăpânire pe ea. Țipă și încercă să se elibereze. Căzură amândoi în zăpadă, iar aerul rece ca gheața îi pătrunse prin haine, în timp ce încerca să se ridice și să înlăture trupul greoi de

deasupra ei. Dar mâinile lui o cuprinseră ferm, ținând-o în loc.

— Hailey, la naiba, încetează, eu sunt!

Își înfipse coatele în pieptul lui, încercând să-l facă s-o slăbească din strânsoare. În loc de asta, degetele lui se strânseră mai tare în jurul încheieturilor ei, sucindu-i mâinile la spate. Restul trupului lui se afla deasupra ei, coapsele lui frecându-se de ale ei. El își ridică fruntea.

— Hailey, liniștește-te! Sunt Rex. Încercam doar să te împiedic să aluneci în râpă.

Hailey înlemni, respirația devenind sacadată. O urmărise Rex? El fusese în casă?

Nu... era imposibil. Îl auzise când se îndepărtase cu mașina.

Redevenind rațională, se relaxă treptat. Dar trupul lui greu o împiedica încă să se miște. Rex se încordă, iar sexul său întărit îi împunse coapsa. Teama ei se transformă într-un fior de-a lungul șirei spinării; simțea nevoia de a scăpa din strânsoare.

— Poți să mă lași acum, spuse Hailey cu dinții încleștați.

— Bine.

Rex o eliberă.

— Dar ai grijă, stânca se termină într-o prăpastie către râu, la aproximativ cincizeci de metri în fața ta.

Ea dădu din cap. Alergase atât de repede, încât s-ar fi putut prăvăli în prăpastie. Gândul acesta îi provocă un fior. Doar că posibilitatea de fi omorâtă precum familia Lyle nu era cu nimic mai bună.

Nefiind sigură dacă nu cumva doar își imaginase reacția fizică a lui Rex când trupul lui se aflase peste ea, se scutură de zăpadă și simți frigul infiltrându-i-se prin jeanșii uzi, iar asta îi dădea frisoane. Rex o ajută să se ridice, apoi îi cuprinse coatele cu palmele, întorcând-o către el. Expiră brusc, în vreme ce el duse mâna către buzele ei, peste care trecu un deget. Neliniștea îi cuprinse trupul. Erau singuri în pădure, la fel cum fusese și cu Thad. Va încerca acest bărbat să utilizeze forța împotriva ei, așa cum făcuse fostul iubit? Se va năpusti asupra ei?

Apoi își dădu seama că el o ștergea de sânge.

Ochii lui căprui îi căutau fața, strângând din buze.

— De ce naiba fugeai?

— Cineva a tras în mine.

Hailey inspiră adânc, tremurând din nou. Părul îi întuneca fața lui fermă, vântul răvășindu-i șuvițele negre și aruncându-i-le peste frunte. Arăta amenințător, ca un urs brun gata să se năpustească asupra oricui i-ar fi ieșit în cale.

Apoi, ea își aminti de starea lui de excitație și o săgetă un alt sentiment: un fior ce părea a fi atracție.

Doamne, Dumnezeule, nu! Nu acum! Nu față de acest bărbat. Nu acum, când încerca să-și pună ordine în viață. Când încerca să scape de trecut.

Amintindu-și cât de nestăpânit era Thad, se liniști și se îndepărtă.

— L-ai văzut?

— Un vânător, spuse Rex cu o voce aspră. Probabil i s-a părut că ești o căprioară sau un ren care fuge prin pădure.

Se auzi încă un foc de armă, iar ea se sperie tare; Rex o strânse în brațe.

— Șșș, nu-i nimic.

Ea trase aer în piept, înfiorată.

— Nu... A tras înspre mine, a încercat să mă omoare.

Rex ridică din sprâncenele-i groase, mâna lui mângâindu-i gâtul și umerii pentru a o liniști.

— Am văzut un cerb răpus. Sunt sigur că te-a confundat cu un animal.

— Dar glonțul a fost aproape să mă atingă; cineva era în casă când am intrat, bâigui, încordându-se. Mi-a... lăsat un bilet. M-a amenințat.

— Ce?

O trase mai aproape de el, dar Hailey se dădu înapoi din nou, cu pumnii strânși, instinctul de apărare preluând controlul asupra ei.

— Când am intrat, spuse Hailey, recăpătându-și suflul, era cineva la etaj. Lăsase gardenii pe masă și o poză cu membrii familiei Lyle morți...

Vocea ei răsuna, în vreme ce imaginea carnajului îi invada mintea.

Încă un foc se auzi, rezonând în vale. Din fericire, de data aceasta, mult mai departe. Hailey aruncă o privire către stâncă. Un vultur survola pădurea, planând în jos, într-un arc amplu, iar negrul penelor sale era scos în evidență de cerul bleumarin. Ghearele îi erau desfăcute, apropiindu-se de pradă. Doar când zări pasărea, se gândi că, dacă Rex nu ar fi prins-o, s-ar fi prăbușit în prăpastie.

Bărbatul o studia, iar mintea lui se împotrivea reacțiilor naturale. Intenționase doar s-o împiedice să cadă de pe stâncă, dar, imediat ce o atinsese atracția fizică reapăruse, mai puternică și mai vie cum n-o mai simțise de multă vreme. De fapt, de ani întregi.

„Atracție fizică", își spuse el. Un instinct primar, animalic. Dar, de data aceasta, atracția fizică se amestecase cu nevoia de a o lua în brațe, de a o proteja, de a o strânge la piept în noapte, de a o apăra și de a-i face promisiuni pe care nu ar fi putut să le respecte.

Dar aceste dorințe nu se potriveau cu libertatea de care avea el nevoie. Liber ca șoimii...

„Unele păsări de pradă sunt monogame", îi șopti o voce.

Nu era loc pentru o femeie în viața lui. Mai ales pentru una cu asemenea probleme.

Fusese, într-adevăr, cineva în casă care s-o amenințe? Poate că făcuse o farsă...

— Era și un bilet, șopti Hailey.

Vântul îi flutură peste față șuvițele de păr. Obrajii îi erau roșii de efort și de frig, buzele crăpate de soare și vânt. Arăta atât de bine, încât îl străbătu încă un fior de dorință.

— Și a lipit poze cu crima familiei Lyle pe perete, spuse ea, frecându-și palmele. Era groaznic!

Rex dădu din cap. Văzuse pozele, le avea întipărite în memorie încă din copilărie.

— Hai!

O conduse înapoi, printre pinii și arțarii deși, peste coamele stâncoase, către Falcon Ridge.

— Ai înghețat, trebuie să mergi înăuntru.

Ea se încordă.

— Încotro ne îndreptăm?

— Mergem la mine acasă.

Bărbatul o apucă de braț și o trase lângă el, coborând tonul vocii:

— Dacă vânătorul acela se va întoarce, nu trebuie să ne găsească aici.

— Dar...

— Nu te întorci la Casa Securii singură, spuse el. Voi merge cu tine să verific, dar îmi trebuie arma.

— Ai armă?

Rex aprobă din cap, gândindu-se la teama ce izvora din privirea ei.

— E pentru apărare. Ar trebui să-ți iei și tu una.

Respirația ei degaja aburi în aerul rece, în vreme ce dădea din cap și înainta grăbită, încercând să țină pasul cu el. Bărbatul încetini ca s-o aștepte, dând la o parte crengile lăsate pentru a-i face loc și pentru ca acestea să nu-i zgârie fața delicată. Urcau muntele.

Nu mai adusese nici o femeie la Falcon Ridge până atunci, nu-i arătase nici uneia casa lui. Se întrebă cum i se va părea.

Câteva minute mai târziu, pășiră pe veranda clădirii din piatră, iar el deschise ușa masivă de la intrare și o pofti înăuntru. Hailey tremura, temperatura de afară scăzuse cu zece grade în ultima oră. Calvarul prin care trecuse o extenuase, iar asta se vedea: părea adusă de spate, avea fața palidă, însă cu o roșeață nenaturală în obraji.

— Hai să mergem în bucătărie! Îți voi pregăti ceva fierbinte de băut.

Hailey cercetă interiorul casei, tavanul înalt și tablourile vechi, prăfuite. Rex încerca să-și dea seama ce impresie îi făcea locuința lui care semăna cu o mânăstire. Mama lui detestase casa aceasta izolată, susținând că zidurile din piatră și lambriurile închise la culoare împiedicau pătrunderea oricărei urme de lumină și de căldură. Clădirea era înconjurată de copaci. Deschise gura să-i explice că părinții lui moșteniseră casa, dar se abținu, evitând subiectul legat de propria familie.

Se întinse să o ia de braț pentru a o conduce către aragazul din bucătărie, dar Hailey strânse din umeri și se împotrivi.

Acest gest îl făcu să bată în retragere. Nu-i plăcea dorința ce îl cuprindea când se afla în preajma ei. Și, mai ales, nu-i plăcea faptul că ea nu-i răspundea întocmai.

Se temea de toți bărbații sau doar de el?

Fusese abuzată de vreun alt bărbat?

Înghiți în sec, ideea înfierbântându-i sângele. Dar își dădu seama că era adevărat. Vânătăile de pe obraz și gât, pe care le văzuse prima dată când o întâlnise, erau făcute de mâinile unui bărbat.

Unul în care probabil că avusese încredere.

Hailey nu se simțea în siguranță în preajma acestui om, deși n-ar fi știut să spună de ce. Îi salvase viața. Dacă ar fi vrut s-o omoare sau s-o rănească, ar fi făcut-o până atunci.

El doar se oferise să-i renoveze casa. O însoțise în oraș. Iar acum o salvase de un atacator și o împiedicase să se prăbușească într-o prăpastie.

Cine fusese în casă? Thad? Sau cineva care voia să o alunge din casa familiei Lyle?

Rex se mută către ușă, îndepărtându-se pentru ca ea să se simtă în siguranță. Păstrând distanța, Hailey îl urmă. Minunatele, delicatele talismane ale visurilor* atârnate la fereastră nu se potriveau deloc cu clădirea ce semăna cu o fortăreață.

— Cafea, ciocolată caldă sau ceai? o întrebă Rex, odată ajunși în bucătăria rustică.

Deasupra spațiului de gătit din centru erau atârnate oale din cupru, iar cuptorul era încastrat într-o arcadă din cărămidă. Lumina naturală pătrundea printr-o fereastră îngustă, cu vedere către pădure și munții ce conturau o priveliște magnifică. În jurul terasei se afla o mică grădină, iar dincolo de aceasta observă câteva cuști pentru păsări. Numără trei, toate goale. A patra era acoperită cu un văl.

— Hailey?

Se încordă, încercând să se concentreze, era neîncrezătoare. Îi răspunse:

— Orice prepari tu.

---

* Talismanul sau pânza viselor (*dreamcatcher* în limba engleză, *asabikeshünh* în limba populației amerindiene Ojibnva), talisman de formă rotundă în care era țesută o pânză ca de păianjen și de care se atârnau pene. Avea funcția de a „prinde“ coșmarurile și de a lăsa să treacă doar visurile frumoase.

Rex se întinse după cafetieră, o umplu cu apă și adăugă cafea, apoi apăsă butonul de pornire. Zgomotul făcut de picurător sublinia tăcerea stânjenitoare.

— Îți poți încălzi mâinile dacă le ții în fața cuptorului.

El scoase două căni din ceramică nefinisată din dulap, găsi zahărul și laptele și le așeză pe masă.

Ea se apropie încet de plită, ducându-și mâinile deasupra cadrului din oțel, în suspinul ei adânc simțindu-se ușurarea, în vreme ce căldura începu să-i cuprindă degetele amorțite. Rex umplu cănile, apoi îi făcu semn către zahăr. Ea dădu din cap.

Adăugă zahăr, apoi îi înmână cana, degetele lor atingându-se. Privirea lui aprinsă o detensionă, făcând-o să uite motivele pentru care trebuia să păstreze distanța. De data asta, ea tânjea să se avânte în brațele unui bărbat și să se lase în grija lui.

— Îmi plac talismanele acestea. Ele ar trebui să îndepărteze visurile rele, nu-i așa? spuse Hailey. Le-ai luat de pe aici?

— Mama le colecționează, zise Rex. Crede că poartă noroc, ajută la împlinirea dorințelor și, așa e, alungă visele rele.

Hailey râse cu autoironie:

— Înțeleg. Visele urâte uneori par atât de reale!

— Vrei să vorbești despre asta?

Ea scutură din cap. Visele erau demonii ei, numai ai ei.

— Pentru ce sunt cuștile?

El aruncă o privire pe fereastră, apoi se ıntoarse către ea, cu o expresie de nesiguranță.

— Salvez păsări de pradă rănite. Frații mei și cu mine le dresăm.

— Le dai drumul înapoi în sălbăticie?

Dădu din cap.

— Atunci când se poate.

Ea se mai relaxă. Un om care salva animale rănite nu avea cum să-i semene lui Thad. Dar, pe de altă parte, se mai înșelase o dată.

— Poate că ar trebui să chem Poliția în legătură cu amenințarea, sugeră el.

Hailey se încordă brusc, momentul ei scurt de siguranță spulberându-se. Thad era un tip influent, avea prieteni sus-puși.

— Nu.

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică:

— Nu vrei să-l reclami pe intrus și faptul că ți-a lăsat biletul de amenințare?

Ea scutură din cap:

— Nu, nu încă.

Sorbi din cafea.

— Dacă a fost doar o farsă? Poate niște copii...

Deși instinctele îi spuneau că amenințarea fusese reală.

Cineva se furișase în casă în lipsa ei pentru a o speria. Cineva care o fugărise prin pădure și voia să o alunge din casa Lyle...

Ce avea de gând să facă acesta dacă ea nu ceda în fața amenințărilor?

Capitolul cinci

Demonstrația de curaj a lui Hailey contrasta puternic cu teama din ochii ei căprui și mari. De ce nu voia să cheme Poliția? Avea dreptate când se întreba dacă nu cumva ea are probleme cu legea?

Sau poate că vreun polițist avea legătură cu groaza ei de bărbați?

Dumnezeu știa... Polițiștii îl persecutaseră și pe tatăl său atunci când fusese condamnat. Intrând la închisoare ca ucigaș de copii, declanșase ura gardienilor și a celorlalți deținuți. Desigur, unii dintre ei, pur și simplu, aveau plăcerea de a-și exercita puterea asupra celor mai slabi.

Iar Hailey era mult mai vulnerabilă decât tatăl lui. Era evident că se confruntase cu violența, vânătăile încă se mai vedeau...

— Mulțumesc pentru cafea, Rex.

Ea puse cana goală în chiuvetă.

— Ar trebui să mă întorc acum. Vrei să mă conduci cu mașina?

Bărbatul ridică din umeri, dorința stârnindu-i-se din nou când privirea i se fixă asupra buzelor ei, delicate ca petalele de trandafir. Luptându-se să se controleze, își luă ochii de la buzele ei, dar pivirea îi căzu

pe forma delicată a sânilor și îl cuprinse un nou fior. Pieptul ei se bomba când respira. Curajul ei îi stârnise admirația. Cu câteva minute în urmă, fugise terorizată și, cu toate acestea, acum era pregătită să înfrunte pericolul.

Deoarece nu voia să fie singură cu el?

Era el chiar atât de înspăimântător?

— Sigur.

Rex se duse spre unul dintre colțurile încăperii, scoase un pistol SIG Sauer și îl vârî la brâu. Voia să vadă și el despre ce era vorba, să afle dacă indiciile îl puteau ajuta să-l găsească pe adevăratul criminal.

— Să mergem.

Hailey își mușcă buza, apoi dădu din cap, cuprinzându-și umerii cu palmele pentru a alunga frigul, în vreme ce el o conducea prin hol. Rex se opri la ușă, scoase o haină groasă din dulap și i-o dădu:

— Pune asta pe tine. Îți va ține de cald.

Hailey ezită, apoi își trase pe ea haina călduroasă de piele roasă. Aproape o acoperea cu totul, făcând-o să pară micuță și atât de senzuală, încât el mai că se întinse să i-o strângă în jurul trupului fragil. Imaginea ei, singură în Casa Securii, i se ivi parcă să-l întărâte, dorințele lui amestecându-se din nou cu instinctul de a o proteja. O altă închipuire îi apăru — Hailey în patul lui uriaș, plapuma mângâindu-i trupul gol, în timp ce el îi sărută pielea fină a gâtului.

— Poate că ar trebui să stai aici sau în oraș la noapte.

În ochii femeii se putea citi deruta, iar Rex realiză că vocea lui aspră sunase ca un apropo.

— Am făcut economii multă vreme pentru a cumpăra casa, spuse Hailey cu un ton hotărât. Refuz să las pe cineva să mă alunge.

El citea frica din ochii ei, dar hotărârea și îndârjirea îi accentuau strălucirea pupilelor. La naiba, nu voia să cadă în plasa farmecelor ei! Chiar mai neliniștitor, el își simți propria singurătate reflectată în cuvintele ei. Ea alergase până aici pentru a găsi solitudinea, și acum cineva îi tulburase liniștea, așa că riposta.

Mama lui îi lăsase pe localnici să-i alunge din Falcon Ridge. A trebuit ca el să crească pentru a avea curajul de a-i înfrunta pe cei ce aruncaseră stigmatul asupra familiei lui.

Ce o făcuse pe Hailey femeia puternică de acum? Și de cine naiba fugea?

Deși bucătăria mare din piatră a lui Rex era austeră, cuptorul cu lemne și mirosul de cafea proaspătă o învăluiau în căldură, tentând-o pe Hailey să-i accepte oferta și să uite de pericolele ce o urmăreau — cel puțin pentru o noapte.

Dar ochii întunecați și prezența impunătoare a lui Rex reprezentau un alt pericol. Unul pe care nu era pregătită să-l înfrunte în acel moment. Sau poate niciodată.

Avea o aură hipnotizantă, cu raze care îi înfierbântau sângele și creau iluzia de siguranță. Atracția însă nu însemna liniște sau siguranță.

De obicei, ea aducea necazuri.

Nu învățase asta pe propria piele? Sau avea să fie tentată totdeauna să acorde încredere acelui bărbat care nu o lovise încă?

Iar acest individ se putea arunca asupra ei oricând...

— Ce fel de păsări ai acum acolo? întrebă ea, schimbând subiectul, în timp ce se îndreptau către jeepul lui.

— Un șoim ruginiu.

Expresia lui tristă indica faptul că nu-i plăcuse starea în care găsise pasărea.

— A fost lovit de o alice care i-a afectat țesutul muscular de la aripa dreaptă.

— Se va putea reface ca să fie eliberat în sălbăticie?

Rex dădu din cap:

— E mare, ar trebui să se descurce. Dar, uneori, puii devin prea dependenți și au probleme de adaptare, mai ales dacă sunt ținuți mult timp în captivitate.

— Ce anume ți-a stârnit interesul față de păsări?

Rex ridică din umeri, cu o expresie precaută, în timp ce se îndreptau către casa ei.

— Era un centru de îngrijire pentru animalele sălbatice în apropiere pe când eram copil. Mergeam acolo ca voluntar.

Arătă spre geam, spre munți, luându-și o mină meditativă:

— Privește întinderea, libertatea pe care o au păsările. Ele sunt norocoase.

Evident, se identifica cu păsările de pradă, poate chiar le invidia libertatea. Ea ar fi vrut să audă mai multe despre aceste lucruri, dar ajunseseră în fața casei, iar Rex parcă. Deși fulgii de nea care cădeau o împiedicau să vadă clar, ea observă că ușa din plasă încă se legăna în bătaia vântului. O rafală mătură terasa. Hailey apucă mânerul ușii și fu cuprinsă de un fior.

— Așteaptă aici, spuse Rex cu o voce groasă și poruncitoare. Merg să verific.

Tentată din nou să accepte oferta lui, Hailey ezită. I-ar fi fost ușor să-i cedeze acestui bărbat. Dar casa îi aparținea, și ea nu pusese niciodată pe nimeni să lupte în numele ei. N-o putea face tocmai acum.

— Vin cu tine, spuse Hailey, surprinsă de glasul ei calm, având în vedere că încordarea îi cuprinsese fiecare fibră a corpului.

— Hailey...

— Cel care a intrat mai devreme probabil că a plecat de mult, argumentă ea.

— Un motiv în plus să chemăm Poliția ca să caute amprente.

— Nu.

Hailey deschise portiera jeepului.

— Haide să aruncăm o privire înăuntru, mai întâi.

Norii întunecați umbreau după-amiaza târzie, în vreme ce Hailey îl urma pe Rex către ușa de la intrare. Bărbatul ținea arma pregătită, în timp ce pătrundea cu grijă în casă. Hailey rămase în spatele lui; înaintând cu pași mărunți și atenți, cerceta interiorul. Umbrele învăluiau fiecare colț, lumina slabă

a casei sporind neliniștea femeii. Fiecare pas făcea podeaua să scârțâie. Cercetară parterul, cameră cu cameră, dar nu descoperiră nimic ciudat.

Hailey respiră ușurată, dar un zgomot ascuțit, venind de deasupra, spulberă liniștea. Rex își duse un deget la gură, făcându-i semn să tacă, apoi urcă încet scările. Femeia îl urmă, ținându-și răsuflarea, apoi privirea ei se îndreptă către ușa podului.

Inima îi bătea cu putere.

— Biletul! A dispărut.

Rex se încruntă și privi către ușă, apoi din nou către ea.

— Pozele și biletul erau acolo, jur!

Îi puse degetul pe buze, apoi îi făcu semn că se duce să verifice și camerele. Hailey merse după el, tresărind când intrară în dormitoarele goale ale copiilor.

Deși vopseaua se decolorase în camera băiatului și cineva luase de acolo majoritatea jucăriilor, paturile supraetajate încă se mai aflau într-un colț. Erau acoperite cu așternuturi simple, prăfuite și spălăcite. Hailey înlemni, imaginându-și băiețelul jucându-se și un trenuleț rulând pe podea.

Apoi o copleși durerea pentru sărmanul copil; simți că se sufocă.

Următoarea cameră, zugrăvită în galben-pal, era goală, cu excepția unui pat dublu și a unui dulap vechi. Straniu, pe pat nu se aflau nici plapumă, nici cearșafuri. Hailey își închipui un cearșaf roz, perne dantelate, păpuși și jucării de pluș umplând rafturile acum goale.

— Nu e nimeni aici, spuse Rex, readucând-o la realitate.

— Ți-am zis că probabil a plecat.

Cu umerii lăsați, Hailey părea mai ușurată. Dar gândul la viețile tinere curmate absurd încă o tulbura. Trebuia să discute cu localnicii pentru a afla detalii despre cei care locuiseră acolo. Voia să le cinstească memoria.

În vreme ce se întorceau către ușa podului, Rex o studia.

— Ești sigură că a fost cineva înăuntru?

Hailey ezită. Fusese, într-adevăr, cineva în casă sau își imaginase totul?

— Da. Cum altfel ar fi ajuns acolo biletul? Și cum să fi dispărut?

Arătă către ușă, având imaginea masacrului proaspătă în minte:

— Articolul descria crimele. Și poza era atât de șocantă! Tatăl zăcea pe podea, la câțiva pași de mamă. Doamna Lyle avea brațul încolăcit în jurul fiului ei. Iar bărbatul avea mâna întinsă, ca și cum ar fi încercat să-i atingă.

— Am văzut poza.

Gura i se schimonosi într-o grimasă.

— Dar nu găsesc nici un indiciu că a fost vreun intrus pe aici. Nici urme de pași, nimic.

— Nu mă crezi? întrebă Hailey.

— Nu știu. Poate c-ai auzit un zgomot, soba trosnind sau scândurile scârțâind din cauza vântului și pur și simplu...

— Poate c-a fost în pod.

Rex se încruntă:

— Bine, mă duc să verific.

Se îndreptă către ușă, iar Hailey înlemni, senzația ei de claustrofobie intensificându-se.

El deschise brusc ușa și, dintr-o dată, se iviră în aer niște aripi zbătându-se, agitându-se prin fața lor. Hailey țipă și se lăsă în jos. Rex o apucă de mână și o împinse pe podea, cât timp pasărea zbură în cerc, pentru ca apoi să se îndrepte către scări și să iasă pe ușa de la intrare.

— Un liliac brun, spuse Rex, ridicându-se. Ciudat, liliecii sunt animale nocturne. Rareori vezi unul la ora asta din zi.

— Cum a intrat aici? întrebă Hailey, gândindu-se dacă nu cumva mai erau și alții sus.

— Probabil printr-o gaură din pod. Iarna, liliecii hibernează. Poate ăsta căuta un loc călduț ca să se adăpostească.

Hailey își trecu mâna peste frunte.

— Crezi că se mai întoarce?

— Nu știu. În general, se retrag în peșteri sau în minele de pe-aici; se întorc în același loc în fiecare iarnă. Probabil că liliacul ăsta a făcut zgomotul pe care l-ai auzit tu.

Hailey își umezi buzele uscate:

— Poate. Dar liliacul ăsta n-avea cum să aducă gardeniile și biletul.

Ochii lui Rex reflectau neîncredere:

— Hailey, e de-nțeles c-ai auzit un zgomot și te-ai speriat, poate că tu...

— Poate că mi-am închipuit totul?

Ea se depărtă.

— Crezi că sunt o nebună care a inventat povestea asta pentru a-ți capta atenția?

Rex ezită, văzând-o înfuriată:

— Oriçine ar sta în casa asta s-ar speria, spuse el, în cele din urmă, cu o voce aspră. Mai ales de poveștile cu fantome.

— N-am inventat povestea cu biletul.

Furia luase locul fricii. Hailey îl conduse pe Rex jos:

— Îți mulțumesc c-ai venit, totuși. Nu te voi mai deranja.

Bărbatul se opri în ușă, cu ochii săi întunecați acum tulburați:

— Hailey...

— Du-te acum. Sunt bine.

Îl împinse pe ușă afară și încuie în urma lui, apoi privi cu teamă către trepte. Nu fusese vorba despre o închipuire. Florile, biletul...

Dar nu avea de gând să-l mai cheme pe Rex care o trata ca pe o nebună.

În oraș întrebase și ea despre crime. Dacă ar fi vrut cineva să o izgonească, trebuia să afle despre cine era vorba; asta ca să știe de cine să se apere.

Chipul lui Thad i se ivi din nou în minte. „Nu vei scăpa niciodată de mine, Hailey!"

O găsise deja? Hailey își aminti cât de necruțător fusese cu un adversar din afaceri, un competitor la fel de rapace...

Se putea ca el să fi auzit de poveștile locale despre fantome și să fi pus biletul ca s-o terorizeze?

Rex rămase lângă Casa Securii, cu vântul aspru izbindu-l în față. Se gândea la cele întâmplate. Hailey părea atât de sigură că fusese cineva înăuntru care o amenințase și, cu toate astea, el văzuse cu ochii lui că nu existau nici florile, nici biletul. Își imaginase doar? Delira?

Mai devreme, când căuta scule pentru a repara baia, observase colecția bizară de cărți pe care Hailey le ținea într-o cutie desfăcută. Cărți de folclor, cu povestioare despre orașe-fantomă, despre vrăjitoare, ritualuri străvechi și arme medievale.

Poate că Hailey era una dintre acei zănatici care cercetau casele bântuite. Recunoscuse doar că intenționa să valorifice povestea casei în afacerea ei.

Totuși, indiciile privitoare la crima de acum douăzeci de ani se aflau undeva în casă sau în acel oraș, iar el trebuia să le descopere. Pe lângă asta, frica din ochii lui Hailey era reală. La fel și vânătăile de pe față și zgârieturile de pe mâini. Cineva o rănise recent.

„Ai grijă de mama și de frații tăi!"

Îi trădase pentru că nu reușise să-l înlocuiască pe tatăl lui. Nu putea s-o trădeze și pe această femeie vulnerabilă.

Un fâlfâit de aripi, undeva, de deasupra capului, îi atrase atenția și se încruntă la gândul că un liliac își făcuse cuib în podul lui Hailey, deși, mai devreme, nu găsise nimic acolo. Era posibil ca mamiferul să se fi strecurat în casă printr-o gaură din pod. Dar dacă un om se furișase totuși înăuntru, intrase în pod și deschisese fereastra?

Cu toate simțurile în alertă, inspectă casa. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Hailey peste noapte, pentru că s-a îndoit de ce-i povestise ea, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Venise asfințitul, astfel că Rex fu nevoit să-și mijească ochii pentru a vedea mai bine. Bucuros că avea o vedere bună, ocoli încet casa și cercetă pământul acoperit de zăpadă, căutând urme și să vadă dacă ferestrele fuseseră forțate.

A doua zi avea de gând să-i sugereze lui Hailey să-și instaleze un sistem de alarmă. Asta dacă va mai vrea să stea de vorbă cu el și dacă va mai accepta ca el să continue munca de renovare a casei.

Deși câte o urmă răzleață de animal indica faptul că o jivină ar putea da târcoale pe acolo, vântul viscolea zăpada și acoperea rapid chiar propriile urme. Ar trebui s-o prevină pe Hailey în legătură cu pericolele pădurii, să insiste ca ea să-și cumpere o armă pe care s-o poarte în permanență când iese din casă.

Privirea lui căzu pe niște zăbrele din colțul din spate. O bucățică de material negru atârna de creanga unui copac din apropiere. Pulsul i se acceleră când se apropie și o luă de pe creangă. Duse materialul aproape de față și îi studie modelul în carouri. Provenea dintr-un fular din lână, care se prinsese de ramură.

Cineva *chiar* se furișase prin spatele casei.

Oare bucata de material îi aparținea intrusului din casa lui Hailey?

La naiba! Dacă dorea cineva să o alunge pe Hailey din casă și era deranjat de faptul că ea punea întrebări, asta nu putea să însemne decât un singur lucru: cineva din oraș știa adevărul despre crime. Cineva care dorea să țină totul secret...

Cercetă din nou pădurea, scrutând împrejurimile prin întuneric, apoi se înapoie către jeep și porni în jos pe munte. Voia să vadă ce credea șeriful despre crimele care avuseseră loc acolo.

Dacă Hailey se afla în pericol, singurul mod în care îi putea asigura protecția era să afle cine îi omorâse, de fapt, pe cei din familia Lyle.

Când Rex plecă, dezamăgirea o cuprinse pe Hailey, iar acest lucru o surprinse. Nu se așteptase ca el să n-o creadă, să considere că inventase totul pentru a-i atrage atenția.

Întunericul se lăsa, cuprinzând totul. Se luptase toată viața ei cu umbrele și supraviețuise. N-avea să cedeze acum. De fapt, vizitase și alte case despre care se spunea că ar fi fost bântuite și chiar participase odată la o ședință de spiritism. Dar nici unul dintre acele locuri nu-i dăduse acest sentiment lugubru.

Vântul șuiera făcând geamurile să vibreze, iar o creangă zgâria panoul din lemn. Hainele încă îi erau ude de la zăpadă, așa că se schimbă, apoi făcu focul și-și scoase cărțile. Aplecarea ei spre folclor și spre tot ce ținea de mister îi îndepărtase pe majoritatea bărbaților pe care îi întâlnise. Thad chiar o numise „ciudată".

În ce fel o schimbase pe ea trecutul? O transformase într-o paranoică? O făcuse să se teamă de bărbați?

Termină treaba, apoi se hotărî să curețe biroul vechi, aflat în colțul încăperii. Înăuntru erau împrăștiate articole decupate din ziare despre asasinarea membrilor familiei Lyle, poze asemănătoare cu ce văzuse mai devreme.

Simți un gol în stomac. Cineva voia s-o alunge.

Telefonul sună, rupând tăcerea. Hailey studie numărul apelantului. Neidentificat.

O găsise Thad?

Nu. N-avea cum s-o localizeze așa de repede. Rex probabil că-i știa numărul. Poate că suna să verifice, să-și ceară scuze...

— Alo!

De la celălalt capăt se auzea doar sunetul ritmic al respirației cuiva.

Hailey strânse receptorul în mână, transpirația prelingându-i-se pe gât.

— Cine e?

Tăcerea care urmă păru să umple întreaga casă. Un buștean trosni în foc. Apoi, zgomotul respirației se auzi iar. Cineva asculta, se juca sadic cu nervii ei.

Era, oare, persoana care intrase mai devreme în casă? Făcuse asta ca să se asigure că se află acolo și să se poată întoarce s-o omoare?

Cu zâmbetul pe buze, Thad își agăță celularul la curea. Faptul că descoperise unde era refugiul lui Hailey îl calmase. Așteptase cu nervii încordați ca detectivul acela blestemat s-o găsească. Se rugase să

nu-și fi distrus Mercedes-ul pe gheața ce acoperea drumul spre orașul ăla uitat de Dumnezeu.

Hailey crezuse că putea să dispară în sălbăticie și că el n-o va găsi. Dar se înșelase. Se înșelase amarnic.

Îl subestimase. Îi zisese doar că nu putea scăpa de el în veci! Thad Jordan nu făcea promisiuni pe care să nu le respecte.

Hailey Hitchcock era a lui pentru totdeauna.

Nici un alt bărbat n-o va mai atinge.

Simți gustul amar de fiere în momentul în care durerea îi spintecase obrazul. Ochiul i se vindeca, dar cicatricea... Fără ajutorul chirurgiei plastice ar arăta ca un monstru. Femeile nu i-ar mai arunca acele priviri pline de dorință...

Și totul era doar din vina ei.

Furia subită ce-l cuprinse îl făcu să apese pedala de accelerație. Voia să cuprindă în palme gâtul acela drăgălaș, să ia ce i se cuvenea și s-o facă să sufere.

Dar sunetul vocii ei înspăimântate îi liniști accesul de furie: știa unde se afla. Dăduse peste ascunzătoarea ei.

Faptul că Hailey alesese să se refugieze în singurătate avea să fie în favoarea lui.

Locuind în casa aceea blestemată și fiind obsedată de poveștile ei cu fantome — iată suficiente motive pentru a fi sigur că o va putea chinui după bunul lui plac. În mod bizar, pasiunile ei excentrice îl intrigaseră de la început. O diferențiau de tipele snoabe și fandosite, cu care obișnuia el să intre în contact.

Când aflase de lucrurile prin care trecuse, și-a dorit să-i înfrângă demonii și să devină eroul ei.

Dar Hailey fusese prea încăpățânată ca să cedeze dorințelor lui.

Își mângâie bandajul de pe obraz și un alt rânjet îi urâți chipul. Dar mișcarea aceasta îi provocă o altă durere acută.

Avea de gând s-o ia încet. Mai întâi, să se joace puțin cu ea... Să o vadă cum curajul și încăpățânarea o părăsesc treptat-treptat.

Apoi, în cele din urmă, se va pleca în fața lui și va cerși iertarea.

Capitolul șase

Întunericul se lăsa peste munți, iar temperatura scăzuse sub zero grade. Dar frigul îl revigora pe Rex, la fel ca atunci când era copil și călca prin zăpadă pe urmele tatălui său care îl învățase de mic cum să se orienteze după soare și cum să distingă animalele după urmele lăsate în zăpadă și în noroi.

Dar tatăl lui încetase să-l mai îndrume. Din ziua în care șeriful îl arestase. În primele câteva luni, Rex își implorase mama să-l lase să-l viziteze. Dar aceasta îi respinsese rugămințile, era deznădăjduită din cauza reacției localnicilor, așa că nu voia să riște pentru a-l vizita la penitenciar. Iar când s-a făcut mai mare și a încercat să-și contacteze tatăl, acesta refuzase vizitele. Nu voia ca fiii lui să-l vadă închis, ca un animal în cușcă.

Rex înțelegea genul acesta de mândrie. Va face dreptate și-și va elibera tatăl.

Evitând băltoacele de pe drum, viră pe strada principală ce traversa Tin City. Odată, în această zonă prosperase mineritul, dar, cu timpul, majoritatea minelor s-au închis, multe clădiri au fost părăsite, altele au fost transformate, devenind parte a facilităților puse la dispoziția turiștilor dornici să trăiască experiența

drumețiilor pe munte și să schieze. Au apărut două pensiuni, un magazin general rearanjat în stilul acelora din secolul al XIX-lea, unde raionul destinat colecționarilor de suvenire amerindiene ocupa un colț. Măcelăria Buster's, salonul de coafură și frizerie Nancy's, magazinul de arme Gus's se aflau lângă magazinul general. Hamburger Heaven, un nou restaurant, sala de bowling, patinoarul în aer liber, cinematograful cu mai multe săli și sala de dans ofereau mâncare și distracție.

Găsi sediul șerifului; coborî din jeep și porni pe aleea acoperită de zăpadă către biroul acestuia, aflat într-o clădire mică din cărămizi, ce nu-și schimbase fațada de pe vremea când Rex era copil.

Rămăsese surprins când aflase că Andy Cohen era încă șerif. Când fuseseră omorâți cei din familia Lyle, Cohen era în puterea vârstei, un tip impunător, țanțoș. Își trăise clipa de glorie încarcerându-i tatăl.

În mijloc, se afla un birou din lemn, în spatele căruia stătea o femeie, probabil în jur de treizeci și ceva de ani. Aceasta își ridică privirea, își verifică apoi ceasul, cu o expresie de iritare pe chip.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș dori să vorbesc cu șeriful.

— Aveți o plângere?

Își mușcă limba. O, da, avea multe plângeri de făcut...

— E o chestiune personală, doamnă. Îi puteți spune că am sosit?

Femeia îl măsură din priviri, evident neimpresionată.

— Și cum vă numiți, domnule?

— Știu cine e.

Rex întoarse brusc capul la auzul vocii grave a lui Cohen.

— Am aflat că te-ai întors în oraș, băiete. M-am gândit că vei trece pe aici mai devreme sau mai târziu.

Privirea rece și întunecată o întâlni pe cea a lui Rex, furia strângându-i acestuia stomacul la auzul tonului zeflemitor al lui Cohen.

Își îndreptă spatele, luându-și o postură impozantă. Înălțimea sa de un metru nouăzeci îl făcea un individ care impunea respect:

— După cum se vede, nu mai sunt un băiat.

Ceea ce însemna că n-avea de gând să-l lase pe acest bădăran să-l intimideze.

Vârsta își pusese amprenta asupra chipului lui Cohen: avea de acum gușă, iar burta umflată de deasupra centurii îi atenua alura de tip dur. Dar avea aceeași căutătură arogantă, de om șmecher.

— Nu ești bine-venit aici, Falcon. Ăsta-i orașul meu. Nu vreau necazuri.

Cohen își trase pantalonii și-i făcu semn recepționerei să plece. Ușurată, femeia își înșfăcă geanta și, practic, se repezi pe ușă.

— Mă aflu aici pentru a descoperi adevărul despre acele crime.

Rex își încrucișă mâinile pe piept, știind că declarația îi va aduce necazuri. Dar își mușcă limba, pentru a nu continua cu o amenințare. „Și te voi face să plătești pentru că ai băgat o persoană nevinovată la închisoare, un om căruia i-ai distrus viața."

Hailey tremura în timp ce răsfoia colajele din ziare despre uciderea celor din familia Lyle:

„Joyce Lyle, soțul ei, Lawrence, și Stephen, fiul lor de șapte ani, au fost găsiți măcelăriți în propria locuință, noaptea trecută. Această tragedie este cea mai violentă crimă a deceniului. Sânge și haine sfâșiate aparținând fiicei suferind de autism, celălalt copil al familiei Lyle, au fost găsite la marginea pârâului Chicowaw. Se pare că micuța a murit și a fost aruncată în apă. Poliția l-a numit pe criminal «Ucigașul cu Securea». Înmormântarea va avea loc la ora trei, la Capela Langley's."

De ce nu erau mai multe informații?

Găsi cartea de telefoane, răsfoi paginile și formă numărul bibliotecii pentru a vedea dacă avea în arhivă ziarele.

— Biblioteca din Tin City. Doamna Rogers la telefon, de la Informații.

Hailey se prezentă:

— Am cumpărat casa Lyle și o renovez.

— Dumnezeule, auzisem că s-a mutat cineva acolo. Știți că se spune că-i bântuită...

— Da, am auzit.

— Ați văzut vreo stafie până acum?

— Nu chiar, spuse Hailey, amintindu-și de zgomotele din pod și de imaginea fetiței.

— Nu cred c-aș putea dormi acolo, spuse doamna Rogers. Nu știind de sărmanii oameni care au murit acolo. Am auzit c-a fost cel mai sângeros lucru petrecut în zona asta vreodată.

— Și eu am auzit aceleași lucruri. De fapt, am de gând să deschid un magazin de antichități în casă. Sunt licențiată în istorie și sunt interesată să aflu ce s-a petrecut aici, în caz că vizitatorii vor vrea să afle amănunte.

— O, Doamne! Doar n-ai de gând să arăți fotografiile și să faci publicitate acelor orori, nu? Vreau să spun... Ceea ce li s-a întâmplat acelor oameni a fost o tragedie. Nu cred că-i potrivit să transformi în senzațional moartea lor.

Hailey își mușcă buza:

— Nu, doamnă. N-am de gând să transform în senzațional moartea nimănui. Vreau să păstrez vie memoria membrilor acelei familii.

— O, ei bine, atunci bănuiesc că totu-i în regulă.

Hailey oftă:

— Aveți vreun articol despre crimă în arhivă?

— Da. Dacă vii aici, îți voi arăta.

— Bun. Probabil voi trece pe acolo mâine dimineață.

— E mai bine. Acum, închidem în câteva minute oricum.

— Bine. Locuiați în Tin City la momentul producerii crimelor, doamna Rogers?

Femeia ezită:

— Îmi pare rău. Abia m-am mutat în oraș. Dar, din fericire, l-au arestat pe criminal și l-au închis pe viață. Istoricul orașului nostru, Faye Burton, ar fi persoana cea mai potrivită cu care să stai de vorbă.

Din nou făcu o pauză:

— O, și șeriful, și Bentley McDaver, procurorul acuzării.

— Grozav. Mulțumesc.

— Ascultă, să fii atentă, spuse doamna Rogers, vorbind mai încet. Bărbatul care a fost arestat pentru crimele acelea... Ei bine, avea niște fii și am auzit niște zvonuri cum că unul dintre ei s-ar fi întors în oraș.

Hailey înlemni.

— Aici, în Tin City?

— Da, s-a mutat în casa tatălui său. Chiar lângă tine.

Hailey se înfioră.

— Unii cred că ar căuta să se răzbune. Alții mai spun că-i ciudat, ca și tatăl lui.

— Cum adică ciudat?

— Randolph și băieții lui obișnuiau să vorbească deseori cu păsările. Creșteau șoimi și vulturi sălbatici în curte. Se spune că băieții sunt și ei răi. Periculoși, ca și tatăl lor.

Ezită, apoi continuă în șoaptă:

— Pare-mi-se, cel mai mare dintre băieți e cel care s-a întors. Rex Falcon. Un tip masiv, cu ochi înspăimântători.

Hailey strânse receptorul în mână. Rex Falcon era fiul Ucigașului cu Securea. Petrecuseră ceva timp împreună... Iar el se aflase în pod în ziua în care i se păruse că a auzit zgomote. O găsise, de asemenea, când fugea prin pădure și o prinsese lângă prăpastie s-o salveze. Oare el pusese acel bilet pentru a o alunga? Încerca, oare, să-i câștige încrederea pentru a... Pentru

ce? Să se folosească de ea? S-o rănească, precum făcuse tatăl lui cu membrii familiei Lyle?

Și dacă el n-avea totuși intenții necurate, de ce nu-i spusese cine este?

— Tatăl tău i-a ucis pe cei din familia Lyle, spuse flegmatic șeriful. Punct.

— E nevinovat, afirmă Rex. Și speram să ai informații legate de caz, pe care să mi le împărtășești.

Cohen râse sarcastic:

— Glumești, nu-i așa?

Rex ridică din sprâncene, cu o expresie reținută:

— Ți se pare că glumesc?

Cohen trase o înjurătură, apoi urmă:

— Ascultă, Falcon, știu că n-ai vrut să crezi la momentul respectiv, dar un juriu format din doisprezece semeni ai tatălui tău a judecat cazul. În baza dovezilor, a fost condamnat.

— Redeschid cazul, spuse Rex. Aș avea nevoie de cooperarea ta, dar, dacă n-o primesc, nu mă voi opri.

Cohen se încruntă:

— Nu știu ce aștepți de la mine. Am urmat procedurile, Falcon. Tatăl tău era singurul care putea să-i fi omorât pe cei din familia Lyle. Avea un motiv, avea ocazia...

— Tatăl meu nu le-ar fi putut face rău acelor copii, replică Rex.

— Unii au susținut contrariul.

„Deoarece li se părea ciudată pasiunea lui de a crește șoimi."

— Ați găsit până la urmă arma crimei?

Cohen strânse din dinți:

— Nu, dar amprentele pline de sânge ale tatălui tău erau peste tot la locul crimei. La naiba, băiete, erau peste tot!

— Pentru că el a descoperit măcelul, izbucni Rex. A crezut că doamna Lyle e încă în viață și i-a luat pulsul. A vrut s-o salveze.

— Toată lumea știe că Lyle a fost atacat de tatăl tău, că acesta avea o pasiune pentru doamna Lyle.

— Bârfe și probe circumstanțiale, spuse Rex. N-ai avut nici un martor, nici o mărturisire, nici o armă, nici o dovadă clară. Există dosare care sunt redeschise pentru mult mai puțin.

Cohen îl privi atent, mângâindu-și tocul armei, ca și cum ar fi fost gata s-o scoată în orice clipă.

— Întoarce-te de unde ai venit, Falcon. Singurul lucru pe care vei reuși să-l faci redeschizând cazul va fi să redeștepți amintiri dureroase pentru oamenii din orașul acesta.

— Și să-l găsesc pe adevăratul criminal, spuse Rex.

— Nu, adevăratul criminal este la închisoare, unde îi e locul.

Furia îi măcina lui Rex răbdarea:

— Nu, acela umblă încă liber pe străzi, Cohen! Din câte știm noi, locuiește aici, în oraș. Și probabil își râde de tine că nu vezi bârna din ochi.

— Ieși afară! se răsti Cohen. Și să nu te mai întorci!

Rex îi aruncă o privire rece:

— Eu nu mă sperii și nu fug la fel de ușor ca mama. Voi afla adevărul despre cele întâmplate acum douăzeci de ani, apoi mă voi întoarce ca să te fac să

plătești pentru că ai condamnat pe cine nu trebuia și pentru că i-ai distrus acestui om viața.

Rex Falcon era periculos.

Șeriful Cohen își duse încet receptorul la ureche și păși prin birou; înghiți o tabletă de calmant gastric. Sudoarea îi curgea pe gât, pe lângă guler. La naiba! Avea nevoie de medicamentul pentru inimă, dar îl uitase acasă.

Trebuia să-l oprească pe Rex Falcon. Trebuia să apere trecutul, să-și mențină reputația intactă.

Chiar dacă asta însemna acoperirea unor fapte vechi.

Telefonul sună și iar sună.

— Răspunde, nătărăule!

Robotul porni apoi și se auzi o voce cunoscută: „Ați sunat la Bentley McDaver, de la Biroul procurorului general. Momentan, nu sunt disponibil, dar vă rog să lăsați numele, numărul de telefon și un mesaj scurt și veți fi contactat în cel mai scurt timp posibil."

— La naiba, McDaver! Aici Cohen. Avem necazuri. Fiul lui Randolph Falcon s-a întors și pune tot felul de întrebări. Ai face bine să-ți miști fundul până aici sau să mă suni imediat.

Își lăsă numărul de la birou, numărul de acasă și numărul de mobil, apoi închise și se frecă pe burtă, aciditatea urcându-i în sus, către esofag. Se îndreptă către ușă. Câteva secunde mai târziu, demară din locul lui de parcare, de sub roțile mașinii sale zburând gheață și noroi.

Adevărata sa carieră începuse cu douăzeci de ani în urmă, când rezolvase cazul Crimelor cu Securea. Și veghease de atunci la menținerea liniștii și ordinii în oraș. Nimeni nu trebuia să intervină acum, nu când se hotărâse să candideze pentru primărie la alegerile următoare. Nu când, în cele din urmă, câștigase teren în fața Avei Riderton.

Se îndreptă în viteză către locuința Avei, hotărât s-o convingă de faptul că făcuseră ceea ce trebuia păstrând tăcerea în toți acești ani. Dacă ea ar fi dat glas acelor speculații, mărturia ei ar fi putut pune cazul într-o lumină nouă. Dar Falcon fusese vinovat, iar Cohen nu dorise ca acesta să scape. La fel, nici McDaver sau avocatul lui Falcon, Carl Pursley.

Fiecare avusese motivele lui.

Apucă telefonul pentru a-l suna pe Pursley.

Pentru nimic în lume, fiul lui Falcon nu trebuia să le distrugă reputația dovedind că acel caz fusese greșit soluționat.

Sau că ei mințiseră.

În timp ce conducea înapoi către Falcon Ridge, Rex încetini pentru a arunca o privire spre Casa Securii. Deși pădurea ținea clădirea în umbră, lumina se vedea încă strălucind înăuntru. Înseamnă că Hailey era încă trează. Ce o fi făcând? Se pregătea de culcare? Făcea o baie fierbinte?

Doar gândindu-se la corpul ei gol, i se aprinse dorința, trezind trăiri pe care nu le încercase lângă nici o altă femeie în ultima vreme. Formele-i voluptuoase, ascunse sub acele pulovere largi și sub jeanși, tânjeau

după atingerea unui bărbat. Își imagină finețea seducătoare a sânilor ei, lucind umezi, cu sfârcurile rozalii semețe, gata să fie sărutate. I-ar fi sărutat mai întâi buzele trandafirii, apoi sânii și, în jos, burta, urmând calea către paradis...

La naiba! Sexul îi zvâcnea, căldura cuprinzându-i corpul ca o vâlvătaie. De ce Hailey? Era o femeie misterioasă căreia îi plăceau poveștile ciudate și care avea cărți despre fantome. Se ferise de el, ca și cum ar fi fost un monstru, când încercase s-o mângâie.

Strânse din dinți. Poate că o dorea pentru că avea nevoie și el de mângâiere în momentul acela. Câteva minute de liniște cu un trup cald în care să se cufunde pentru a uita o clipă de misiunea pe care o avea de îndeplinit aici... Dar nu s-ar folosi de ea pentru a-și satisface nevoile. Nu era un tip atât de egoist.

Doar dacă nu îl dorea și ea.

Totuși, imaginea lui Hailey alergând prin pădure, îngrozită și singură, îi reveni în minte.

O jignise când sugerase că poate își imaginase biletul de amenințare. La naiba, el nu se putea odihni în noaptea aceea fără să verifice dacă îi era bine, așa că opri motorul și coborî din mașină. O pală de vânt scutură copacii din jurul lui, presărând zăpadă și gheață pe aleea pietruită. Își trase mai bine pe el haina și suflă în palme pentru a și le încălzi, în timp ce urca scările către verandă. Mai devreme, Hailey fusese furioasă și aproape că trântise ușa după el. Va reacționa la fel și acum?

Ridică mâna și ciocăni, pregătindu-se pentru confruntare.

Înăuntru se auziră sunete slabe, apoi zgomot de pași.

— Cine e?

— Eu sunt. Rex Falcon.

Liniște.

Rex așteptă, curățându-și zăpada de pe ghete.

— Pot să intru?

Urmă un moment mai lung de liniște.

— Nu e nevoie.

Își drese glasul. Nu putea să plece fără să-i vadă ochii...

— Te rog, Hailey!

Ușa se deschise și se ivi chipul ei, cu ochii întunecați, ca de șoim, mari, dar temători.

— Sunt bine. Poți pleca acasă acum.

Instinctele sălbatice îl copleșeau. Părea atât de înspăimântată! Atât de micuță și de vulnerabilă! Tensiunea i se citea pe față. Parcă avea nevoie să fie luată în brațe. El ținea ușa pentru a o împiedica să o închidă.

— Lasă-mă să intru. Bem o cafea... Vorbim...

Femeia scutură din cap:

— Nu, e târziu.

— Hailey, dacă ești supărată pentru ce s-a întâmplat mai devreme, îmi pare rău, spuse Rex încet. N-am vrut să te jignesc.

Ea își mușcă buza, stârnindu-i un puseu de dorință în întregul corp.

— M-ai mințit.

El se încruntă:

— Despre ce vorbești?

— Despre cine ești, spuse Hailey cu o voce aspră. De ce nu mi-ai zis că ești fiul lui Randolph Falcon?

Furia îl lovi în piept, provocându-i o nouă durere. Privirea ei acuzatoare îl lovi ca un pumnal.

— Deoarece tatăl meu este nevinovat, făcu Rex, cu o voce gâtuită.

Teama cuprinse chipul ei, exact cum se aștepta el, înfigând și mai adânc cuțitul în inima lui.

Dintr-o dată, Rex simți că nu mai poate suporta. Nu-și mai dorise niciodată așa de mult să fie crezut, cum își dorea acum să o fi făcut Hailey. Și se simțea obligat să-i dovedească că nu venise să-i facă vreun rău, că o dorea.

Împinse ușa, îi prinse bărbia cu mâna, își coborî gura și își lipi buzele de ale ei. Hailey se încordă la început, când el o prinse, dar, încet, buzele ei se mișcară sub ale lui, degetele ei ridicându-se pentru a-l prinde de mână.

Sărutul era fierbinte, sălbatic, plin de durerea și dorința lui. Rex își vârî limba în gura ei, îi prinse buzele, se avântă spre căldura trupului ei. Întregul lui corp fu cuprins de fierbințeală. Ea avea un gust dulce de cafea și de dorință. Dar altceva se afla dincolo de aparențe.

Repercusiunile i se iviră în minte, în timp ce se trase de lângă ea. Obrajii ei erau îmbujorați de pasiune. Sau era îngrozită?

— De ce-ai făcut asta? murmură Hailey.

Mustrarea se adăugă trăirilor lui confuze. Se temea de el, era evident. Și mai mult încă acum, că-i

cunoștea identitatea. Iar faptul că o sărutase nu fusese deloc de ajutor...

— Am vrut să știi că nu-ți vreau răul.

Și citi în ochii ei că îl credea. Însă avântul lui o speriase. Trecuse peste limite.

— Îmi pare rău.

Nemaiputând să suporte privirea îndurerată din ochii ei, Rex înghiți din nou în sec, trăirile amestecându-i-se în suflet. Voia să-i mângâie părul, să-i maseze umerii, s-o sărute din nou și să-i stârnească pasiunile.

Dar ea nu-l dorea.

Rex se dădu în spate și își vârî mâinile în buzunar pentru a nu o speria mai mult decât o făcuse deja.

Lacrimile îi umplură ochii, iar imaginea aceasta era pentru el ca o adevărată lovitură. Doamne, încurcase rău lucrurile!

— Nu te voi mai atinge niciodată, spuse el, cu o voce gâtuită. Promit. Doar dacă îmi vei cere acest lucru.

Nu mai așteptă răspunsul ei. Nu pretindea vreun răspuns. Se întâmpla din nou, la fel ca de fiecare dată când o femeie afla cine era, ce făcuse tatăl său.

De ce se expusese iar durerii?

Făcându-și reproșuri de tot felul, Rex se întoarse și alergă spre mașină, condamnându-se pe tot drumul către casă pentru faptul că nu se abținuse. Pe cine păcălea el? O dorise pe Hailey, pur și simplu. A vrut ca ea să-i aline furia ce-l măcina după întâlnirea cu șeriful. Să-i aline spaima că nu va fi în stare să dovedească nevinovăția tatălui său.

Crezuse că dorința îi va apropia. Dar fusese nesăbuit. Dovedise doar că era precum păsările de pradă care luau ce-și doreau fără să se gândească la victimă.

Gonind pe munte către Falcon Ridge, se mustra și mai tare. Dar, Domnul îi era martor, încă o dorea... Și, mai rău, dacă ar fi putut da timpul înapoi, nu era sigur că n-ar fi făcut același lucru.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Hailey în timp ce încuia ușa. Întreg trupul îi fremăta, iar picioarele erau pe punctul de a-i ceda. Nici un bărbat n-o mai sărutase astfel; nimeni nu o făcuse să-și dorească într-atât să cedeze dorințelor și să facă dragoste. Nici măcar nu crezuse că acest lucru era posibil.

Apoi, gândurile îi fură copleșite de amintirea avansurilor dure ale lui Thad. Fusese răbdător la început, considerase că era admirabil faptul că ea se păstrase pentru atâta vreme, că nu fusese atinsă de un alt bărbat.

Dar, cu timpul, devenise nerăbdător. Dorise s-o facă a lui, ca și cum ar fi fost o vită însemnată cu un număr sau un bun pe care-l avea în posesiune. Atitudinea lui dură o îndepărtase de el. Obsesia lui de a o poseda îi dădea o senzație de sufocare. Trebuise să se elibereze de el.

Dar Rex...

Rex fusese năvalnic și direct și, cu toate acestea, pasiunea nestăvilită de dincolo de suprafață aprinsese în ea o flacără mistuitoare. Doar că ea fusese prea speriată și uimită pentru a recunoaște acest lucru.

Deoarece era periculos jocul acesta cu focul. Iar Rex Falcon era o flacără puternică, gata să mistuie totul în calea ei.

O dorise, oare, el cu adevărat sau sărutul lui fusese menit doar să-i dovedească faptul că putea s-o controleze, la fel cum încercase și Thad?

Imaginea masacrului îi reveni în minte, cu o claritate terifiantă. Era tatăl lui un criminal?

Rex susținea că nu. Dacă era nevinovat, ce fel de viață trăise el cu un tată ce trecea drept Ucigașul cu Securea? Și de ce se întorsese el aici, în Tin City, lucrând chiar la casa în care tatăl lui fusese prins după asasinat?

O umbră se ivi de afară, trecând pe lângă fereastră, ascunzându-se după stâlpi, când ea trase perdeaua să arunce o privire. O siluetă întunecată care se strecură după un copac.

Inima începu să-i bată cu putere. Rex era cel care pândea pe-afară? Sau un animal sălbatic ce umbla prin pădure? Sau altcineva, supraveghindu-i casa? Urmărind-o pe ea? Așteptând să vadă rezultatul amenințării de mai devreme?

Faptul că femeia se afla acum în casă, că dormea în patul în care stătuse doamna Lyle, folosind mobila ei și cotrobăind prin sertare și dulapuri, îl deranja. Cine era această femeie? Și de ce venise aici? Să aducă necazuri?

Dacă descoperea ceva prin casă? Ceva ce-ar putea stârni dubii privind crimele acelea?

Afacerii i se pusese cruce în urmă cu două decenii. De atunci, rămăsese un om liber.

Nimic nu putea să-i mai răpească libertatea acum.

Oricum, nu o femeie pasionată de casele bântuite. Și nici bărbatul care se mutase înapoi la Falcon Ridge.

Era unul dintre puștii bătrânului Falcon. Acum crescuse însă. Și se întorsese să pună întrebări, încercând să-l dezvinovățească pe tatăl lui. Da, de Falcon trebuia să se ocupe, înainte ca lucrurile să scape de sub control și cine știe cine din oraș să se hotărască să vorbească.

Se strecură pe după copaci; era obișnuit să trăiască în umbră. Ar fi fost ușor să-l omoare pe Falcon. O plăcere, de fapt... Sau ar putea s-o omoare pe femeie și să însceneze totul ca și cum ar fi fost fapta băiatului lui Falcon? Ca și tatăl lui, și-ar petrece tot restul vieții în închisoare, apărându-și onoarea și nevinovăția. Luptându-se cu ceilalți deținuți.

Gândul ăsta îi stârni un hohot scurt de râs. Apoi privi spre pădurea întinsă, spre râpele adânci, spre munții stâncoși, spre zecile de mine părăsite. Atât de multă zăpadă, gheață și sălbăticie! Atâtea animale sălbatice gata să se repeadă și asupra omului! Atâtea ascunzători...

Un loc perfect pentru a-i îngropa pe Falcon și pe femeie...

Capitolul șapte

Privirea lui Rex se îndreptase spre acea vale, spre Casa Securii; se uita pe fereastra de la bucătărie, luptându-se cu dorința de a se duce la Hailey pentru a-și cere scuze din nou. Făcuse destule lucruri rele pentru o singură seară. Dacă o speria și mai tare, ea ar putea să nu-l mai lase să intre deloc în casă. Iar el era sigur că existau dovezi în locuința familiei Lyle, care l-ar fi ajutat să-și exonereze tatăl.

În afară de asta, Rex se cunoștea foarte bine. Nu se putea întoarce la Hailey cu dorința fremătându-i înlăuntru și cu gura arzând de dorul buzelor ei. Ar fi învăluit-o cu privirea și ar fi luat-o în brațe pentru a o săruta din nou. Când se afla în preajma ei, ceva straniu i se întâmpla. Era ca și cum corpul lui simțea că trupul ei îl dorește, cum li se întâmplă păsărilor monogame care își așteaptă perechea.

Își trecu mâna peste față. Poate că trăise în sălbăticie, împreună cu animalele, prea mult timp. Începea să aibă gânduri nebune. El să-și găsească perechea? O femeie care să-l aștepte pe un singuratic ca Rex Falcon?

Era ridicol! Mai ales că lui Hailey nu părea să-i placă de el. Cu siguranță, nu voia ca el s-o atingă.

Își strânse pumnii. Cine o rănise și o înspăimântase într-atât? Simți nevoia subită de a afla. De a-i frânge gâtul aceluia, de a-i sfâșia carnea de pe oase, la fel cum vulturul își sfârtecă prada. Și acesta era un motiv pentru care trebuia s-o evite. Instinctele lui sălbatice erau prea puternice.

Formă numărul fratelui său, bătând nerăbdător din picior în timp ce aștepta să-i răspundă. Poate că, dacă vorbea cu el, se mai liniștea. Ceasul ticăia, numărând secundele. În cele din urmă, Deke răspunse:

— Care-i treaba, omule?

— Nimic deocamdată, spuse Rex. Dar am vorbit cu șeriful Cohen mai devreme. N-are de gând să coopereze.

— Nu mă miră. Era al naibii de dur și când eram noi copii.

— Nu și-a schimbat atitudinea.

Rex ezită:

— Femeia din casa familiei Lyle reprezintă o altă complicație. Susține că i-a lăsat cineva în casă flori ca pentru înmormântare, imagini cu scena crimei și un bilet de amenințare.

Deke fluieră.

— Cineva, se pare, nu vrea ca lucrurile să fie scoase din nou la iveală.

— Ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun, spuse Rex.

— Aproape am terminat cazul, zise Deke. Sper ca într-o săptămână eu și Brack să putem ajunge acolo.

Rex dădu din cap, dorindu-și ca acest lucru să se întâmple cât mai curând.

— Am copii ale investigației Poliției pe care intenționez să mă uit în seara asta, apoi voi studia stenogramele procesului, îl înștiință Rex.

— Bun. Ține-ne la curent.

Rex strânse receptorul, încă nu era gata să închidă. El și frații lui nu obișnuiau să-și împărtășească lucruri legate de viața personală, în plus, nu era pregătit să-și divulge sentimentele amestecate, pe care le avea pentru Hailey.

— N-o lăsa pe femeie să-ți distragă atenția de la investigație, îl preveni Deke, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Bine.

Știuse că fratele lui îl va aduce pe calea cea dreaptă. Bărbații din familia Falcon n-aveau nevoie decât unul de celălalt și de sălbăticie.

Rex își luă la revedere și închise, jurându-și să afle motivul pentru care fugea Hailey, însă cazul tatălui său avea prioritate. Prea stârnit pentru a se culca, dar și pentru a se concentra asupra dosarelor, își trase pe el o haină și pantofii sport și alergă prin pădure. Avea nevoie să fie în natură, îl reconforta sentimentul de libertate pe care îl avea când alerga prin sălbăticie, de a se simți asemenea fiarelor ce trăiau în acele locuri.

Încălțările lui striveau gheața și zăpada, vântul îi biciuia fața, iar miresmele de pini și alte conifere se amestecau cu alte arome. Un copac uriaș survolat de vulturi ce se luptau pentru dreptul de a-și face cuib îi atrase atenția, țipătul răsunător al păsărilor săgetând cerul amurgului. Unul dintre aceștia zbură de pe o creangă, zgomotul aripilor lui răsunând deasupra, în vreme ce un pui îl urmă greoi, luptându-se

cu vântul. Umbrele lor întunecate alunecau pe zăpadă, frumusețea traiectoriei zborului lor liniștindu-l pe Rex, în timp ce-și încălzea brațele și picioarele. După care țâșni apoi rapid prin labirintul de arțari și pini.

Alergă câțiva kilometri, fără să-i pese încotro se îndreaptă sau de ora târzie, pur și simplu, eliberându-se de tensiune, în timp ce adrenalina îi curgea prin vene. Un răget înfundat ajunse până la el. Încetini. Un râs. Se ascunse în spatele unui bolovan și privi, o rază de lună luminând mișcările animalului. Scormonea pământul.

Câteva clipe mai târziu, râsul își înălță capul, iar Rex observă ceva între dinții lui. Apoi, animalul o zbughi în direcția opusă, strecurându-se agil printre stânci.

Se duse să cerceteze locul, apoi îngenunche și dădu frunzele la o parte. Se zărea un os ieșit din pământ.

Un os ce părea a fi de om.

Hailey privi fix umbrele din pădure până când orizontul deveni neclar. Tânjise după singurătatea traiului la munte și după spațiile deschise, crezuse că izolarea în această casă liniștită îi va oferi pacea de care avea nevoie pentru a se desprinde de trecutul ei de coșmar. Dar nu fusese pregătită pentru senzația stranie de a fi de-adevăratelea singură.

Rex se afla la un kilometru distanță.

Putea să ridice receptorul — și ce să facă? Să-l roage să se întoarcă? Să recunoască faptul că se temea

și de propria umbră? Să-l implore s-o ia în brațe și s-o apere de pericolele ce-o pândeau?

De ce o înspăimânta această casă atât de mult? Mai cercetase și altele, iar poveștile sumbre ale vieților curmate n-o îngroziseră precum uciderea celor din familia Lyle. Desigur, nu mai găsise până atunci bilete de amenințare cu moartea.

Convinsă, în cele din urmă, că umbra care se perindase prin pădure dispăruse și că doar își închipuise că fusese a unui om, se sui în patul dublu din fier forjat din dormitorul principal. Soba veche duduia, dar în cameră încă era rece, din cauza izolației termice învechite a casei. Din fericire, ninsoarea încetase, dar țurțurii cristalini atârnau de pervazuri ca niște cuțite zimțate, dând impresia că vor străpunge geamurile aburite.

Se forță să închidă ochii, dar chipul lui Rex Falcon i se ivea întruna în minte. Bărbia lui nerasă, aspră, o zgâriase pe obraz într-un fel de dans erotic al senzațiilor; îi simțea încă buzele calde, senzuale, apăsate peste ale ei.

În timp ce se cufunda încet în somn, simți mâinile lui mângâindu-i obrajii, degetele coborându-i pe gât, apoi în jos. Unul câte unul, într-o mișcare amăgitor de lentă, îi desfăcea nasturii rochiei, dezgolind-o, plimbându-și mâinile pe trupul ei gol, în timp ce respirația lui îi încălzea sânii. Îi primea atingerea, arzând de dorința ca el să-și cupleze corpul cu al ei și să-i ofere plăcere.

Gemu și se întinse către el...

Dar, dintr-o dată, mâinile lui se strânseră în jurul gâtului ei, sugrumând-o. Degetele lui o apăsau atât de tare, încât o făcură să caște gura și să încerce să țipe. Dar nu ieși nici un sunet.

Apoi, se făcea că era iar copilă. Din nou un coșmar.

Monstrul o trase în pod, îmbrâncind-o pe scări, împingând-o în întuneric. Genunchii ei loviră podeaua tare din lemn. Căzu înainte, își mușcă limba și simți gust de sânge. Recăpătându-și echilibrul, întinse mâna în față, căutând ușa. Dar o fantă subțire de lumină cădea pe clanța lucioasă și o zări cum se răsucește. Sunetul încuietorii răsună în noapte.

Țipă și se ghemui lângă perete, cuprinsă de disperare. Pereții gri se strângeau în jurul ei. Scormonitul șoarecilor prin colțuri o zgâria pe nervii și-așa încordați.

Nu mai putea suporta. Nu din nou.

— Nu... te rog, nu mă lăsa aici, șopti ea. Vă rog, cineva să vină să mă salveze!

Se auzi un hârjâit în spatele ei. Probabil un șobolan? Sau mai era cineva în pod?

Simți cum aerul se mișcă în jurul ei, dezorientând-o. Nu putea să respire. Nu vedea. Nu putea să se miște.

Apoi, muzica se făcu auzită tocmai în acele momente de panică. O melodie lentă, ce suna cunoscut. Ritmul depărtat îi potoli ușor tremuratul. Trase aer în piept, legănându-se înainte și înapoi. Melodia se auzi mai tare. Mai aproape.

Ce melodie era? Suna cunoscut...

Închizând ochii, se strădui să se concentreze, încercând să uite de realitate, de faptul că va sta încuiată

acolo până dimineața. Și poate chiar pentru mai mult timp... Doar dacă n-ar fi venit el mai întâi la ea, dar asta nu putea însemna decât un singur lucru.

Nu... Prefera să rămână acolo decât să dea cu ochii de el, din nou, în seara aceea. Dar ura senzația aceea de gol. Și era atât de frig...

Lacrimile îi șiroiau pe obraji, dar și le șterse cu dosul palmei, forțându-se să asculte muzica pentru a se calma.

Mămica ei punea acel disc pentru ea. Își imagină chipul ei și o zări cum întinde mâinile ca s-o aline. Muzica globului de zăpadă: era micul lor secret. Modul mamei sale de a o salva atunci când nu putea face nimic altceva pentru ea.

Se răsuci, se zbătu. Era singură. Pentru totdeauna.

Nu, mămica dispăruse și ea. La fel și tatăl ei care o lăsase la orfelinat pentru că n-o dorise. N-o mai iubea. Poate că n-o iubise niciodată...

Apoi alerga din nou. Nu se afla în pod, ci în pădure. Copaci uriași îi blocau calea, intensificând imaginea amenințătoare a culmilor stâncoase ale munților ce împungeau cerul. Un glas îi strigă să se oprească, dar ea continua să fugă. El o urmărea, apropiindu-se. Pașii lui zguduiau pământul. Hainele lui foșneau. Înjura, în vreme ce dădea la o parte crengile. Gâfâind, ea privi peste umăr și zări lama lucioasă a securii strălucind în întunericul infernal. El înălță arma deasupra umărului, apoi o coborî către ea.

Ea țipă și alergă mai repede. Dar piciorul i se prinse într-o capcană pentru urși și se prăbuși la pământ.

Durerea îi săgeta glezna. Apoi, el se aruncă asupra ei, cu dinții dezveliți, apropiind tăișul.

Era Rex Falcon și avea de gând s-o omoare...

Hailey se trezi brusc din somn, transpirată și dezorientată. Căscă gura și privi în jur, sigură că atacatorul era deasupra ei. Se afla în pădure...

Nu, se afla pe podeaua dormitorului principal, ghemuită în colț. Cu brațele înfășurate în jurul ei, se lupta cu frisonul care-i zguduia toată ființa. Încă un coșmar.

Doar că fusese mai intens. Și, de data aceasta, Ucigașul cu Securea o urmărise. Rex.

Dar Rex nu era un criminal, nu? Tatăl lui fusese...

Se ținu de stâlpul patului pentru a se ridica, dar un sunet slab îi captă atenția.

Muzica.

Înlemni din nou, cu mâinile încleștate pe cadrul patului din fier. Globul de zăpadă. Era real?

Se întinse să aprindă lumina, dar, când apăsă întrerupătorul, becul pâlpâi, apoi se stinse. Nu! Umblase cineva la panoul electric? Un intrus poate...

Nu trebuia să se panicheze. Casa era veche. Probabil se arsese o siguranță. Înaintă încet, încercând să capteze zgomote de pași, apoi privi pe fereastră. Adânc, în pădure, zări o rază de lumină. O lanternă poate.

Era cineva acolo.

Se auzi un alt scrijelit de perete. Apoi melodia din vis pluti către ea. De unde venea?

Cu mâinile tremurânde, se sprijini de perete, îndreptându-se către ușă. Era închisă. Încuiată pe dinăuntru. Slavă Domnului!

Cu o apăsare în piept, se apropie încet de camera băiatului, apoi înlemni în prag cercetând prin întuneric. Cu excepția mobilei, camera era goală.

Se duse apoi tiptil către camera fetiței. Sunetul plutea către ea, liniștitor și tulburător, în același timp. Imediat ce puse piciorul în pragul ușii, își dădu seama că descoperise sursa lui.

Globul cu un om de zăpadă rotindu-se în vârf stătea așezat pe dulap. Buzele ei mimau versurile melodiei: „Visez la un Crăciun alb..."

Dar de unde apăruse globul? Cine îl pusese acolo se afla încă în casă?

Hailey se întinse după glob, dar imediat se ivi o umbră, accentuată de o rază palidă de lumină. Spaima îi cuprinse trupul. Încercă să țipe, dar cineva o apucă de gât și îi puse un căluș în gură, curmându-i strigătul. Dădu din picioare, se zbătu, mușcă mâna individului. El o smuci violent și își spori strânsoarea mâinilor în jurul grumazului ei, trăgând-o spre hol.

Nu! O ducea în pod. Doar că, de data asta, nu mai era un coșmar. Se întâmpla în realitate.

Și avea de gând să o omoare...

Nerăbdarea lui Rex crescu, în vreme ce șeriful, ajutorul său și medicul legist se îmbulzeau spre zona în care descoperise osul. Ajutorul de șerif, un tip mai tânăr, de vreo douăzeci și ceva de ani, pe nume Melvin Larkin, săpa, sub privirea enervată a șerifului Cohen.

— Nu-mi vine să cred că ne-ai scos în pădure la ora asta târzie din noapte, bombăni Cohen. Sper că e ceva bun.

— N-aș numi găsirea unui cadavru „ceva bun", îi răspunse Rex. Dar e ceva interesant și era de datoria mea să raportez.

— Probabil e vreun vânător sau vreun alpinist ce a fost atacat de un urs sau râs și apoi a fost îngropat de viscol.

— Nu cred.

Șeriful își miji ochii:

— Știi cumva despre cine e vorba?

— Nu.

Nefiind pregătit să-i împărtășească suspiciunile sale, își vârî mâinile în buzunarele hainei și privi fix către pământ.

— Dar e un os uman și cred că e prea tânăr pentru a fi un vânător. Uite ce dimensiuni are!

Cohen înghiți în sec; o creangă se legăna lângă fața lui îmbujorată.

— Crezi că e ceva legat de cazul Lyle, nu-i așa?

Rex ridică din umeri:

— Ar putea fi cadavrul fetiței.

Înjurătura lui Cohen răsună pe munte.

— Ți-am zis să părăsești orașul, să nu ne faci necazuri!

— Și nu trebuia să chem Poliția dacă am dat peste un cadavru?

— Cine naiba aleargă la ora asta din noapte, pe-o asemenea vreme?

— Mișcarea face bine corpului și minții, spuse Rex, privind direct către burta lui Cohen.

Șeriful îl fixă:

— Ascultă, Falcon...

— Am găsit ceva, spuse Will Snyder, medicul legist, îngenunchind pentru a examina oasele.

Rex se încruntă.

— De unde să știu eu că nu tu ai pus oasele aici? întrebă Cohen.

Rex ridică brusc privirea:

— Nu fi ridicol!

— Dacă este fetița familiei Lyle, poate c-ai știut exact unde s-o găsești pentru că l-ai văzut pe tatăl tău când a îngropat-o aici.

Cohen își vârî o țigară în gură, o aprinse și pufăi, fumul ridicându-se și risipindu-se în aerul înghețat.

— Poate chiar l-ai ajutat pe tatăl tău.

Ochii lui mici se strânseră:

— Cât aveai atunci? Vreo nouă, zece ani? La naiba, poate că tu ai fost cel care i-a ucis pe toți, iar tatăl tău te-a acoperit!

Rex îl apucă pe șerif de guler, șuierând:

— Ești un nenorocit, Cohen. Întotdeauna ai fost!

Părând îngrijorat, ajutorul de șerif își duse mâna la pistol.

Rex își temperă furia:

— Dacă prostiile astea ar fi adevărate, de ce naiba ți-aș fi arătat cadavrul? Acest lucru m-ar face să par vinovat.

— Ai crezut că ar îndepărta suspiciunile care te vizează.

— E ridicol, și tu știi asta.

Rex îi dădu drumul atât de brusc, încât șeriful se împletici.

— Fă-ți datoria și examinează rămășițele!

Enervat la culme de Cohen, Rex se întoarse și i se adresă medicului legist:

— Vreau să știu al cui este cadavrul, care a fost cauza morții și orice alte informații poți găsi.

Snyder dădu din cap, deși nu părea bucuros. Ajutorul de șerif se aplecă pentru a examina groapa, cu o expresie tulbure pe chip:

— Se pare că... E posibil să fi avut dreptate, Falcon.

Lui Rex i se strânse stomacul când zări o păpușă în pământ. La naiba! Nu voia să fi avut dreptate. Dar acum era hotărât să afle adevărul. Și n-avea de gând să se oprească până când nu reușea.

— Dacă este fetița aceea, spuse Cohen, asta nu dovedește decât că tatăl tău a îngropat-o, în loc s-o arunce în râu.

Rex strânse din dinți.

— Știi ceva, domnule șerif, tragi concluzii pripite.

Se apropie de el, scoțând aburi pe gură, aproape șuierând:

— A existat vreun motiv pentru care ai grăbit procesul acum douăzeci de ani? Ce voiai să ascunzi?

Cohen se repezi către Rex, dar ajutorul său îl prinse de braț.

— Opriți-vă! Datele vor vorbi de la sine.

Cohen se smuci de lângă tânăr și se îndreptă către medicul legist.

— Fă tot posibilul pentru a conserva probele!

Rex se încruntă. Atinsese o coardă sensibilă a lui Cohen. Șeriful îi arestase tatăl la câteva ore de la momentul comiterii crimei, nu luase în considerare niciodată alt suspect, nu cercetase alte variante. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea.

Dacă acoperea ceva, poate acest lucru explica agitația lui stârnită de apariția lui Rex. De asemenea, nu-i convenea că Hailey locuia în casă...

Și, mai rău, criminalul ar fi putut fi încă prin preajmă. Și, cu siguranță, și el devenise neliniștit.

Privirea lui Rex ținti în vale, către Casa Securii. Își ridică binoclul și privi prin pădure. Tatăl lui îi spusese că avea ochi de șoim. Casa era învăluită în beznă. Ciudat, chiar și lumina dinspre drum era stinsă.

Ceva nu era în regulă.

Instinctul îi spunea acest lucru și trebuia să-l asculte. Dacă amenințarea despre care vorbise Hailey era reală?

Inima începu să-i bată cu putere, presentimentul sumbru intensificându-se. Trebuia să se asigure că Hailey era bine.

Capitolul opt

După un ultim avertisment către șerif și către medicul legist privind conservarea probelor, Rex alergă prin pădure către Casa Securii, inima zbătându-i-se la gândul că ucigașul se întorsese s-o omoare pe Hailey.

Trebuia s-o fi ascultat-o mai devreme! Nu să se grăbească să-i desconsidere afirmațiile privind amenințarea.

„Revino-ți, Falcon! Exagerezi, lăsând sentimentele să-ți influențeze rațiunea."

Casa era veche. Probabil se arsese o siguranță sau electricitatea se întrerupsese de la liniile principale. Gambele îl dureau de la alergatul în urcare pe povârnișul ce ducea spre casa lui Hailey. Fațada învechită a casei era întunecată.

Un sentiment sumbru îl cuprinse din nou pe Rex.

Pașii i se împleticiră când își aduse aminte de ziua aceea fatală de acum douăzeci de ani, când auzise că acolo se întâmplase ceva grav, ziua în care zărise trupurile însângerate ale membrilor familiei Lyle.

„Respiră, pentru numele lui Dumnezeu, respiră!" Spera să nu dea și acum peste o scenă asemănătoare!

Urcă încet treptele, mișcându-se cu agilitatea unui animal. Trebuia să se concentreze, să capteze sunetele

din jurul lui. Deasupra se auzi o pasăre. Veverițele se hârjoneau în apropiere, în zăpadă, căutând hrană. Din interiorul casei se auzi un zgomot ce-l alertă.

Zgomote stinse. Țipătul înăbușit al unei femei. Hailey!

Stomacul i se strânse ghem. Își lăsase arma în mașină. Cu pumnii încleștați, intră înăuntru. Încă un țipăt stins se auzi de la etaj. Zgomote de pași. Apoi pantofi târșâiți pe podea.

Rex înaintă încet, cercetând umbrele, dar zgomote de pași tulburară din nou liniștea. Veneau de la etaj. Se strecură către scări, dar o scândură slăbită scârțâi, iar freamătul de deasupra încetă subit.

Înlemni, cu spatele la perete, dar umbra trecu la capătul scărilor, apoi Hailey se rostogoli în jos, pe trepte, țipând și zbătându-se să se ridice. La naiba! Nenorocitul îl zărise și o împinsese.

Se aruncă înaintea ei și o prinse din cădere, protejându-i capul cu mâinile și căutându-i fața.

— Hailey, ești bine?

Ochii larg deschiși priveau țintă, ca și cum nu l-ar fi zărit cu adevărat.

O scutură ușor.

— Hailey, răspunde-mi, iubito! Ești bine?

— Da.

Șoapta ei fuse atât de slabă, încât abia o auzi.

Răsuflă ușurat.

— Revin imediat.

Dându-i cu grijă drumul, Rex țâșni în sus pe trepte și se repezi pe hol, dar bărbatul dispăruse. Pe unde naiba plecase? Cu inima bătându-i cu putere, el cercetă

încăperile. Obloanele din camera băiatului se legănau înainte și înapoi. Alergă către fereastra deschisă și scrută întunericul. O siluetă greu descifrabilă se zărea printre copaci. Bărbatul coborâse cumva și fugise în pădure.

Rex voia să-l vâneze și să-l ucidă ca pe un animal.

Dar Hailey poate că era rănită.

Se întoarse și alergă către trepte. Femeia se sprijinea de perete, masându-și gâtul. Rex îngenunche și-i căută fața. Acum, alte vânătăi se evidențiau pe pielea albă de pe gât, iar buza inferioară îi sângera ușor.

— A încercat să mă omoare.

— Știu.

Simți un gust amar.

— Mai ai și alte răni?

Îi pipăi mâinile și picioarele, încercând să afle.

— Nu... Sunt bine.

Ultimul cuvânt îi stârni un hohot de plâns. Simțind că are nevoie de o confirmare că încă mai trăiește, Rex îi apropie capul de pieptul lui și o cuprinse în brațe.

Hailey nu mai fusese atât de speriată în viața ei. Crezuse că va muri.

Dar acum Rex era aici. O îmbrățișa. O liniștea cu șoaptele lui.

Respirația lui îi mângâia obrazul, iar trupul i se trezi la viață, simțind fiori la atingerile bărbatului. Afundându-se și mai adânc în îmbrățișarea lui, savură puterea brațelor ce o cuprinseseră. Hailey nu voia ca el să-i mai dea drumul vreodată. Această idee ar fi

trebuit s-o înspăimânte, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu se întâmplă astfel. Poate pentru că el îi salvase viața.

Dar mai era ceva.

O legătură profundă pe care simțea că o are cu acest bărbat. O legătură pe care se gândea că și el o simțea. Respirația lui pe obrazul ei era incitantă, șoaptele lui — senzuale, mâinile — seducătoare. Trupul lui — însăși suma tuturor senzațiilor pe care ți le poate oferi un bărbat.

Sau era vorba doar de circumstanțe? De pericol?

Nu conta, cel puțin nu pentru moment. El era cald și protector, un bărbat adevărat, iar ea se cuibări mai aproape, sentimentul de spaimă, pe care-l simțea de obicei lângă un bărbat, disipându-se.

— Hailey!

Vocea lui groasă îi stimula instinctele, stârnind dorințe ascunse. El părea îngrijorat, ca și cum i-ar fi păsat cu adevărat de ea.

— I-ai zărit fața? întrebă el, cu o voce joasă.

Hailey scutură din cap, încercând să-și amintească.

— Nu. M-a atacat pe la spate. Apoi a încercat să mă sugrume.

El strânse din dinți.

— Ar trebui să te vadă un doctor.

— Nu.

Se îndreptă către brațele lui, atingându-i pieptul cu mâinile, simțindu-se, în mod ciudat, liniștită de freamătul mușchilor lui.

— Te rog, sunt bine acum.

Rex îi mângâie pielea acolo unde celălalt bărbat o strânsese, alungându-i durerea. Mai devreme visase că Rex o rănea, dar, în ciuda puterii pe care o degaja trupul lui, atingerea lui era ușoară, aproape diafană.

— Ar trebui să-l sun pe șerif și să raportez toate astea.

Pe Hailey o cuprinse panica:

— Nu... nu încă.

— De ce nu?

Rex își miji ochii, nemulțumit.

— Cineva a încercat să te omoare, Hailey. Nu poți să-l lași să scape. Ar putea să se întoarcă.

Hailey își feri privirea de a lui, dar ochii îi căzură asupra pieptului lui. Își dădu seama cât de bine se potriveau trupurile lor și că al ei reacționa la atingeri, stârnit de dorință.

— Spune-mi ce se întâmplă, zise Rex, cu o voce groasă. Știu că fugi de ceva. Că ești speriată. Știi cine te-a atacat?

Spaima îi paraliză creierul. Primul ei instinct îi dicta să i se confeseze. Dar cum ar fi putut Thad s-o găsească atât de repede?

Scutură din cap:

— Nu.

— Nu minți, Hailey! Ai un motiv pentru care nu vrei să chemi Poliția. Ai necazuri cu legea?

Întrebarea lui se apropia prea mult de adevăr.

— Nu. Eu... Persoana care a fost aici trebuie să aibă legătură cu crimele petrecute aici. Trebuie să fi fost același individ care a lăsat biletul mai devreme.

Rex o studie îndelung, între ei planând neîncrederea.

— Atunci, ar trebui să-i spunem șerifului.

Hailey își mușcă buza. De ce o întreba el despre trecut? Sincronizarea apariției lui cu prima zi în care ea se mutase acolo îi apăru dintr-o dată stranie. Se putea ca el să lucreze pentru Thad?

„E o nebunie, Hailey! A crescut aici, este fiul celui care i-a omorât pe cei din familia Lyle. El te-a salvat."

Ea se ținu un moment pe picioare, apoi se clătină, iar el o sprijini. Dacă îi spunea de Thad, l-ar putea pune pe Rex în pericol. Fostul ei iubit era de nestăpânit; probabil și-ar fi vărsat furia asupra oricărei persoane cu care ea avea vreo legătură. Nu putea risca acest lucru.

— Poate mâine.

Ea oftă, calmându-se.

— Dar acum, te rog, Rex... Nu mă pot concentra asupra unor asemenea lucruri...

Bărbatul îi mângâie obrazul. Atingerea lui era atât de senzuală, încât îi aprinse un foc în inimă.

Sentimentele i se încâlceau în minte. Îl dorea cum nu i se mai întâmplase să dorească vreun alt bărbat. Dar încă se temea.

Probabil că el îi zărise teama din ochi.

Mâinile îi coborâră pe lângă corp, regretele umbrindu-i expresia feței.

— Îmi pare rău, ți-am promis că nu te voi mai atinge decât dacă-mi vei cere acest lucru.

Ea îl prinse de mână.

— Eu... Mi-a plăcut... Îți mulțumesc că m-ai salvat.

Scurta mișcare a gurii lui ferme schițând un zâmbet fu singurul răspuns. Și privirea intensă din ochii lui întunecați...

Afirmația simplă a lui Hailey îi trezi sentimente adânci lui Rex, cărora nu era pregătit să le răspundă. Dorea în continuare să afle motivul pentru care ea fugise și cine o urmărea, dar detaliile puteau aștepta.

Cineva tocmai încercase s-o omoare. Fie era cineva care avea legătură cu trecutul ei, fie era cineva care voia s-o alunge din casa Lyle din pricina crimelor săvârșite acolo. Dar avea de gând să afle...

Însă nu în acea seară. Hailey avea dreptate. Amândoi erau epuizați, nivelul adrenalinei le crescuse, unda de excitare ce-i unea devenise aproape palpabilă. Și, în plus, șeriful i se împotrivise de la început, nu putea să dea acum buzna peste el și să-i ceară ajutorul pentru a afla răspunsurile pe care le voia.

— Haide, împachetează-ți niște lucruri, spuse el, cu o voce joasă. Vei sta la mine în noaptea asta.

Nesiguranța îi reveni în privire.

— Rex, nu pot.

— Nu discut, afirmă el hotărât. Fie vii la mine acasă, fie sun la Poliție.

Ea cuprinse balustrada, cu o palmă tremurândă.

— Rex...

— Ai încredere în mine, Hailey!

Voia s-o prindă, s-o smucească pentru a o face să-și revină, dar promisese să n-o mai atingă, astfel că se abținu.

— N-am de gând să te las aici singură, în noaptea asta. Nu-i un loc sigur în care să stai.

— Dar este casa mea, protestă ea.

Rex o înțelegea. Și el fusese despărțit de propriul cămin în copilărie.

— Ne întoarcem mâine. Voi instala un sistem de alarmă și vom pune zăbrele la ferestre, apoi vei putea dormi aici.

Se uită la vânătăile purpurii de pe gâtul ei.

— Dar în seara asta vreau să te știu aproape, ca să mă asigur că maniacul ăla nu poate ajunge din nou la tine.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi ea păru să-i accepte raționamentul, dădu din cap și dispăru pe scări. Faptul că Hailey va fi în casa lui avea să schimbe lucrurile, chiar dacă ea va dormi în camera alăturată, și nu în patul lui. Odată ce ea va aduce în clădirea mare din piatră parfumul ei, acesta va rămâne mereu acolo.

Drumul către Falcon Ridge durà cât o eternitate și se desfășură într-o atmosferă de încordare, aerul din mașină fiind încărcat cu tensiune sexuală, cei doi având sentimente amestecate stârnite de gândul că vor dormi sub același acoperiș peste noapte. Temându-se că va aluneca pe aleea înghețată, el se repezi spre portieră să o ajute, dar ea coborâse deja. Independența care se citea în fiecare gest al ei îi trezi admirația. Sau poate că ea încă se ferea de el, la fel cum fugea de persoana care-o urmărea.

Intrară în liniște, frigul din hol amintindu-i de motivul pentru care mamei sale îi displăcea casa. Huruitul sobei răsuna în interiorul slab luminat.

— Ce-ai zice de-o cafea decofeinizată înainte de a ne retrage?

Cuvântul „ne“ a fost pronunțat sugestiv, deși nu-și dorise să-i confere cine știe ce conotație.

Ea dădu din cap, cuprinzându-și umerii cu palmele pentru a alunga frigul.

— Mulțumesc, m-ar ajuta să dorm.

Îi așeză bagajul lângă scară, apoi îi făcu semn să-l urmeze în bucătărie. În timp ce făcea cafeaua, cu colțul ochiului Rex observă luminița ce îl avertiza clipind că a primit un mesaj. Apăsă butonul.

„— Falcon, aici McDaver. Am primit mesajul tău.“

Nervozitatea îi subția vocea.

„— Nu știu ce crezi că vei putea scoate la iveală în privința acelui caz, dar tatăl tău este vinovat. Nu te mai lega de problema asta. Ultimul lucru de care are nevoie acest oraș este să retrăiască acel coșmar.“

Rex opri mesajul, abținându-se cu greu să nu înjure. Hailey îl privea fix, ochii ei fiind plini de compasiune. Rușinea mai veche îl cuprinse din nou. Se întoarse și turnă cafeaua. Hailey o luă pe a ei, suflând în lichidul fierbinte pentru a-l răci, în vreme ce el luă o înghițitură, fără să-i pese că se putea opări.

— A spus ceva cel care te-a atacat? întrebă el.

— Nu, nimic.

— Ai observat vreun miros ciudat? De țigări, de parfum, ceva?

— Mirosea a transpirație, ca și cum muncise mult pe-afară...

Hailey se încruntă.

— Mai este ceva.

— Ce?

— Adormisem și aveam un coșmar... Eram încuiată în pod...

Ea ezită, iar Rex îi oferi un răgaz pentru a-și aduna gândurile.

— Când m-am trezit, am auzit muzică.

— Ce fel de muzică?

— Melodia *Crăciun alb*. Am găsit un glob de zăpadă muzical pe noptiera patului din camera fetiței. Era ceva familiar la acel glob de zăpadă, recunoscu Hailey. Era ca și cum l-aș mai fi văzut înainte.

Rex o privea ținând cana în față.

— Poate că aveai unul pe vremea când erai copil.

— Nu. Tocmai asta e, că n-am avut. Dar îmi părea atât de cunoscut...

Era posibil ca Hailey să aibă un fel de capacități paranormale?

Nu, el nu credea în aiurelile astea.

— Poate c-ai văzut vreunul la magazin. Sunt destul de comune, mai ales în perioada Crăciunului.

— Bănuiesc că e posibil.

Își frecă fruntea:

— Sunt obosită. Cred că voi merge la culcare acum.

Ea părea atât de mică și de fragilă, iar el voia să o ia din nou în brațe, să-i înlăture îngrijorarea de pe chip și să șteargă amintirea bărbatului ce-i făcea rău. Ar înlocui-o cu altele noi, cu cele ale unor atingeri suave, dacă ar face dragoste...

Se dezmetici brusc. Nu se mai gândise niciodată la împreunare ca la a face dragoste, ci doar ca la o eliberare pur animalică de energii.

— Hai, te conduc într-una dintre camerele de oaspeți.

Ea îi evită privirea, în timp ce o însoțea către cea de-a doua cameră de pe partea stângă, o încăpere spațioasă, decorată în auriu și bej, plină de obiecte vechi.

— A fost camera vreunuia dintre frații tăi? întrebă ea.

— Nu. Frații mei și cu mine împărțeam aripa din capătul opus al holului.

Hailey dădu din cap, apoi intră. Rex încerca să să-și dea seama la ce se gândea ea privind acea încăpere. O structură din piatră, cu pereți înalți, care păreau reci. Dar ea nu reacționă în nici un fel, mulțumindu-i doar și așezând cana cu cafea pe noptieră. O pătură vișinie acoperea patul. Încăperea era curată și elegantă. Hărăzită unei doamne exact ca Hailey.

— E minunat!

— Există o baie adiacentă, spuse Rex. Ar trebui să găsești acolo tot ce-ți trebuie.

Ea privi în jur prin încăpere, apoi către ușa care dădea către camera lui:

— Ce este în partea aceea?

— Apartamentul principal în care stau eu.

Le alesese intenționat alăturate, pentru a auzi dacă ea se trezește în timpul nopții.

— Am închis cealaltă aripă pentru a economisi electricitate.

— Oh...

Oftatul ei se datora faptului că Hailey conștientizase cât de aproape vor dormi în noaptea aceea. El

rezista cu greu dorinței de a recunoaște că voia să fie și mai apropiați, într-o intimitate reală, fizică.

Pe de altă parte, el fusese întotdeauna un bărbat dominat de instincte.

Momentul nu era potrivit, totuși. Simțea că Hailey n-ar accepta o relație fizică, cel puțin nu una care să nu fie dublată de sentimente, iar el n-avea altceva de oferit decât o noapte de sex intens și fără inhibiții.

Ea avea nevoie de un alt gen de bărbat. Unul care să-i poată oferi tandrețe și gingășie. Siguranță. Promisiunea de a-i rămâne alături.

Nici unul dintre aceste lucruri nu-l reprezenta pe Rex Falcon.

El trebuia să plece naibii de-acolo!

— Ei bine, te las să te culci.

Ea îi făcu semn din cap, iar el dădu să iasă din încăpere, ezitând în dreptul ușii. O imagine cu Hailey goală, întinsă pe pat, cu părul răvășit, i se ivi în minte, ispitindu-l să rămână, s-o îmbrățișeze toată noaptea.

Dar detaliile legate de cazul tatălui său, problema celui ce o atacase, stilul de viață din familia lui interveneau între ei ca o barieră, precum lanțurile muntoase ce despart regiuni diferite.

— Mulțumesc, Rex.

— Pentru puțin.

El își drese glasul, încercând ca în ton să nu se simtă dorința ce-i afecta rațiunea.

— Sunt alături, dacă ai nevoie de mine...

Un zâmbet slab i se ivi pe buze, șoptindu-i că va fi bine. Apoi închise ușa.

Aflat acum dincolo de ușa camerei ei, inima îi bătea cu putere. Atinse cu mâinile lambriurile și închise ochii, imaginându-și cum Hailey îi întinde mâna și-l invită în pat. O vedea cum își scoate hainele, aruncându-le pe covor la picioare, goliciunea ei primindu-l în timp ce se întinde pe perne și i se oferea.

Frustrat, gemu încet, impunându-și să uite imaginea chinuitoare, să-și amintească faptul că bărbații din familia Falcon n-aveau nevoie decât de sălbăticie și de libertate. A face sex cu ea ar putea fi minunat, dar i-ar pângări sufletul.

Rex Falcon n-avea nevoie de nimeni. Și așa avea să rămână până la moarte.

Hailey se sprijini de ușă și închise ochii, cu inima tresărindu-i. Aproape că fusese omorâtă în acea seară. Dacă n-ar fi salvat-o Rex...

Fața lui puternică și colțuroasă i se ivi în minte. Pentru o clipă, fusese tentată să-i ceară să rămână. Să tragă așternuturile, să se așeze pe jos lângă ea și s-o țină în brațe.

Să șteargă amintirea urâtă legată de intențiile celui care o atacase.

Dar rămânerea lui ar fi dus la apropiere fizică. Un lucru intim, pe care nu-l mai împărtășise cu vreun alt bărbat. Nu era sigură că era pregătită să facă asta cu Rex Falcon.

Era un bărbat enigmatic, scump la vorbă, care părea animat de răzbunare. Mânia dezlănțuită emana din el în valuri, totodată ținându-l captiv. Condam-

narea la închisoare pe viață pentru crimă a tatălui său evident îi provocase răni permanente, îl făcuse dur, excesiv. Periculos.

Da, „periculos" — așa putea fi descris într-un cuvânt.

Și atunci de ce avea ea fantezia de a-i oferi virginitatea ei? Să-i permită să o atingă în locurile secrete care îl doreau... Să-l lase s-o poarte spre pasiuni și dorințe de care nu-și dăduse seama că le are, până când ochii lui întunecați dezlănțuiseră acest freamăt arzător... Să-i simtă mâinile pe trup, pe care el să i-l trezească din amorțire...

„Pentru că aproape era să fii omorâtă în seara asta."

Acesta trebuia să fie unicul motiv. Plus faptul că era aici singură în mijlocul sălbăticiei.

Tremurând, își puse o cămașă de noapte curată, apoi se strecură în patul dublu. Așternuturile erau moi, parfumate cu o mireasmă florală ce o liniștea. Epuizată, închise ochii, se îndepărtă de lumea aceasta și căzu într-un somn profund.

În visele ei, Thad se întoarse s-o prindă. De data asta, fugea prin pădure, apoi se strecură într-una dintre minele abandonate, unde nimeni n-o mai putea găsi.

Thad își strânse haina din piele întoarsă peste umeri, vântul îi biciuia Mercedes-ul, iar el privea consternat monstruozitatea de casă. Falcon Ridge. Cine

naiba era Rex Falcon? Și cum de-o convinsese pe Hailey să petreacă noaptea cu el?

Furia și înverșunarea clocoteau în el, vâjâind cu intensitatea unui viscol, zdrobind și ultimele urme ale apusei admirații pe care o simțise pentru inocența lui Hailey. Se presupune că era virgină. Îl amânase în nenumărate rânduri cu scuze, replici învechite și cu acel clipit des din gene, care aproape că-l înnebunise de dorință. Dar acum, la mai puțin de o săptămână după ce-l părăsise, se băgase în patul unui străin, practic.

Sau nu era un străin?

Îl cunoscuse, oare, Hailey pe acest bărbat înainte de a-l întâlni pe el? Era Falcon motivul pentru care fugise și-l lăsase însângerat, mutilat și răpus de dureri groaznice în pădure, ca și cum el ar fi fost cine știe ce monstru?

Strânse din dinți din pricina gerului aprig, vântul nimicitor pătrunzând pe geamuri, în timp ce-l sună pe Wormer. Din pădure răsună răgetul unui animal, iar el verifică dacă ușile erau încuiate, cealaltă mână alunecându-i către pistolul pe care-l purta mereu asupra lui. Detesta acest ținut uitat de lume, frigul pătrunzător, vremea urâtă și animalele sălbatice.

O ura și mai mult pe Hailey pentru că-l făcuse s-o urmărească.

O voce de om cherchelit răsună la capătul celălalt:

— Wormer.

— Wormer, aici Jordan. Află tot ce poți despre un bărbat pe nume Rex Falcon.

Îi comunică apoi adresa.

— Dacă există cine știe ce lucruri urâte în trecutul lui, vreau să știu... Și, dacă nu, la naiba, inventează tu ceva!

Mulțumit că pornise tăvălugul, întrerupse convorbirea. Nimeni nu se băga în viața lui Thad Jordan și a femeii lui. Nimeni nu-l trata pe el ca pe un fraier, ca apoi să scape basma curată. Avea să afle tot ce se putea despre Falcon, și apoi avea să-l distrugă.

Și, lucru cu adevărat încântător, avea s-o facă sub privirile lui Hailey...

Capitolul nouă

Neputând să adoarmă, Rex se duse din nou jos, adună documentele despre cazul tatălui său și le împrăștie pe birou. Deși crease o rețea de computere și conexiuni cu diverse baze de date în biroul de la subsol, nu voia să se îndepărteze atât de mult de Hailey, în caz că ar fi avut nevoie de el.

„Pe cine încerci să păcălești, Falcon? Vrei, pur și simplu, să fii *cât mai aproape* de ea."

Alungând acest gând deranjant, examină fotografiile de la locul crimei și simți, ca de fiecare dată când le privea, o gheară în piept. Se concentră asupra hainelor și poziției cadavrelor, sperând că detaliile îi vor dezvălui adevărata poveste. Femeia era ghemuită protector în jurul fiului ei, tatăl era la câțiva pași mai încolo, pe spate, cu mâinile întinse, ca și cum încercase să-i atingă. Sau poate se întindea după o armă?

Examină mai atent poza. Doamna Lyle era o femeie brunetă, cu părul creț, avea vreo șaizeci de kilograme și un metru șaptezeci. Îmbrăcată într-o rochie de casă obișnuită, demodată, singura bijuterie pe care o purta era o verighetă simplă din aur. Nu-și amintea s-o fi zărit-o vreodată prin oraș. Pe fetița autistă o țineau în casă; cei din familia Lyle se fereau să o ia

în oraș. Avea micuța reacții atât de incontrolabile, încât să nu fi putut fi scoasă în lume? Unii oameni spuneau că era un pericol pentru ea însăși, că manifesta un comportament autodistructiv. Dar exilarea ei de restul lumii părea ceva exagerat. Se autoînvinovățise doamna Lyle pentru starea fiicei sale?

Sărmana fetiță! Toată lumea crezuse că ucigașul o urmărise prin pădure, o omorâse și o aruncase în pârâu.

Dar oasele pe care le găsise Rex mai devreme aveau să spună, cu siguranță, o cu totul altă poveste...

Concentrându-se din nou asupra detaliilor, trecu în revistă datele legate de Lawrence Lyle. Fusese un avocat respectat în oraș, un bărbat masiv, cu o față austeră. Se spunea că era formidabil în sala de judecată. Ciudat totuși, în poză, Lyle era îmbrăcat în pantaloni kaki și cu o cămașă de blugi, nu în costum, cum s-ar fi așteptat Rex.

Se schimbase când ajunsese acasă de la serviciu sau nu fusese la birou în ziua aceea? Își propuse să verifice aceste lucruri cu Ava Riderton, secretara lui Lyle de atunci.

Un alt detaliu îi atrase atenția: Lyle nu purta verigheta. Hm! O purtase vreodată? Unii bărbați se feresc să o facă...

Își privi mâinile, fiindu-i imposibil să se imagineze cu o verighetă pe deget. Asta pentru că nu se putea vedea abandonându-și libertatea pentru a se dedica unei femei.

Răsfoi raportul, dar nu găsi nimic legat de verighetă. Dacă purtase așa ceva, ce se întâmplase cu ea?

O furase criminalul, ca pe un fel de trofeu? Și dacă da, de ce să fi luat inelul bărbatului, și nu pe cel al femeii?

Adăugând aceste întrebări la lista lui crescândă, răsfoi declarațiile localnicilor chestionați și ale celor care depuseseră mărturie la procesul tatălui său; le repetă în minte numele. Ava Riderton fusese secretara lui Lyle timp de cinci ani. Aceasta declarase că era un perfecționist, că era muncitor și devotat și aștepta ca și ceilalți, la rândul lor, să se implice total în activități; nu întâlnise vreun adversar de neînvins sau vreo problemă pe care să n-o poată rezolva. Cu toții spuneau că va avea o carieră lungă, carieră ce deja își luase avânt către recunoașterea la nivel național. Ar fi putut face pasul către politică, la un moment dat.

Ava Riderton însăși fusese devastată de moartea lui...

Avuseseră ei o aventură, că doar lucraseră în același birou? Dacă era așa, iar Lyle avea de gând să-și părăsească soția, el ar fi avut motive s-o ucidă pe aceasta. Dar Lyle fusese și el omorât.

Doar dacă nu cumva Lyle ar fi vrut să-și alunge soția, iar aceasta se răzbunase...

Putea fi un motiv. În cazul în care Ava Riderton avusese o relație cu Lyle... Dar era ea suficient de puternică pentru a ataca doi adulți și pentru a-i răpune?

Rex se îndoia de asta.

Pe de altă parte, șeriful Cohen era, la vremea aceea, tânăr, arogant, dornic să-și facă un renume, exact motivele pentru care se grăbise să-l aresteze pe tatăl

lui. Se putea ca șeriful să-i fi ucis pe membrii familiei Lyle, și apoi să-i înscenezé totul tatălui lui Rex pentru a câștiga comunitatea de partea lui? Teoretic, acest lucru părea plauzibil, dar și-ar fi riscat Cohen viața, libertatea și chiar cariera doar pentru renume? Să fi fost chiar așa de disperat să obțină acest lucru?

Cine altcineva din oraș și-ar fi dorit să-i vadă morți pe membrii familiei Lyle?

Era posibil ca doamna Lyle să fi avut un amant?

Privi din nou fotografia, aducându-și aminte de zvonurile că ea stătea încuiată în casă. Rex gândi că acest lucru nu părea verosimil. Femeia, practic, se izolase în casa aceea împreună cu fetița autistă.

Căută ceva care să poată indica tot felul de certuri casnice, dar nu găsi nici o plângere. Luă în considerare, de asemenea, și teoria crimei-suicid, dar, dacă Lyle și-ar fi omorât soția și fiul, nu s-ar fi sinucis în acel fel. Lyle deținea o armă de calibrul 38. Dacă ar fi vrut să se omoare, probabil s-ar fi împușcat.

Vecinii care fuseseră interogați, Jolie și Howard Baits, susțineau că nu auziseră ca familia să se fi certat. Dar între casele lor era o distanță de trei kilometri. Pe de altă parte însă, agentul imobiliar, Deanna Timmons, sugerase că soții Lyle aveau probleme în căsnicie.

Răsfoi mai departe pentru a vedea dacă domnul Lyle avea investiții care să fi mers prost, dar nu găsi nimic menționat. Exista oare ceva legat de infractorii pe care îi apărase?

Era evident că lucrul pe care trebuia să-l investigheze era cariera lui Lyle. Oare Cohen se gândise măcar să încerce și varianta asta?

Hailey se întoarse în pat, surprinsă că putuse dormi. Reușea întotdeauna să blocheze realitatea atunci când împrejurările deveneau prea greu de suportat, când nu le mai făcea față.

Aceasta era metoda prin care uitase experiențele trăite în diversele cămine pentru orfani.

Lumina răsăritului pătrundea prin despărțitura dintre draperiile din catifea, albul strălucitor al peisajului orbind-o când privi spre fereastră. Panorama era maiestuoasă: o întindere vastă de munți și dealuri, flancând văi acoperite cu zăpadă, care aveau să fie verzi primăvara. Aproape că putea zări căldărușele colorând peisajul. Își imagina casa vopsită în albastru-deschis, veranda circulară și ansamblul primindu-i pe oaspeți și anticari. Poate chiar și câțiva copii.

Poate chiar și un copil al ei.

Se încordă. Trecându-și mâna peste cămașa de noapte, se miră de gândul ce-i încolțise în minte. Nici măcar nu fusese cu vreun bărbat vreodată și nici nu-și închipuise că va avea o viață fericită până la adânci bătrâneți. Așa că nu știa dacă se va îndrăgosti sau dacă va avea suficientă încredere în acel bărbat pentru a i se dedica astfel.

I se ivi în minte chipul năucitor al lui Rex Falcon...

Tulburată de gândurile ei, Hailey se îmbrăcă rapid în jeanși și cu un pulover larg. Avea de gând să meargă în oraș și să adune informații despre cazul Lyle. Dacă existau fantome în casa ei sau dacă era în pericol din pricina crimelor petrecute acolo, trebuia să afle cât mai multe despre cei care locuiseră în acea casă.

Interesul ei n-avea nici o legătură cu faptul că tatăl lui Rex Falcon fusese închis pentru acele crime și că Rex era evident tulburat de această condamnare.

Deși pereții din piatră aveau efectul de a intimida, scândurile nu scârțâiră sinistru când coborî scările, ca acelea din casa ei. Iar camerele spațioase păreau aerisite; stâlpii masivi sporeau impresia de confort și siguranță, îți dădeau senzația că vor dăinui pentru totdeauna. Nimic nu putea distruge această casă.

Dar acele crime nimiciseră familia ce sălășluise în ea.

Mirosul de cafea fierbinte și de batoane de scorțișoară o atrase către bucătărie. Se pregătea să-l întâlnească pe Rex, dar găsi încăperea goală, astfel că-și turnă o cană de cafea și ieși afară să vadă cuștile cu păsări. Dar rămase cu gura căscată...

Rex stătea nemișcat pe aleea pietruită, cu brațul întins, cu mâna acoperită cu o mănușă groasă, cu un vultur așezat pe antebrațul său. Cu mâna stângă ținea pasărea de deasupra picioarelor îndoite care stăteau nemișcate, cu ghearele încovoiate.

Hailey aproape că simțea tensiunea încleștării lor. Înlemni când observă că ochii ciocolatii întunecați ai păsării o fixau, ca și cum ar fi întrebat-o de ce îi deranja momentul de intimitate cu stăpânul.

Aerul era înmiresmat. Pădurile ninse ofereau o panoramă diafană ce-ți tăia răsuflarea și te îndemna la relaxare. Rex își îndreptă încet privirea către ea, mângâind cu un deget pasărea, căreia îi vorbea

cu o voce atât de joasă, încât abia se auzea câte o șoaptă.

Privirea ascuțită a vulturului străluci către ea. Rex se apropie, cu pumnii strânși ridicați și cu degetele pe ghearele vulturului, pentru a-l opri, în caz că voia să atace.

— E adult? întrebă Hailey încet.

— Nu, este pui, spuse Rex. Are cam doi ani. Pe măsură ce va crește, ciocul i se va închide la culoare, iar penele de pe cap vor deveni mai albe. Vezi cum ghearele mari, galbene contrastează cu penajul brun? Vulturii își schimbă penajul când devin adulți. Așa că, la șase ani, va fi, probabil, alb.

— E frumos, șopti Hailey.

La fel ca și bărbatul atât de calm și de autoritar, care parcă devenise una cu natura și creaturile ei. Ochii lui întunecați erau ageri, iar privirea, precum a unui animal de pradă.

Ochii lui se întunecară parcă și mai mult, căci focul dintre ei ardea mocnit. Femeia se apropie încet de el, cu teama ca pasărea să nu facă vreo mișcare bruscă, dându-și seama cu fiecare secundă chinuitoare că respirația lui Rex se îngreuna, că atracția puternică dintre ei căpătase ceva animalic. Era atât de înrobitoare, încât simțea că era prinsă într-o vrajă de care nu se putea elibera. Sau poate că, pur și simplu, nu voia să se elibereze.

— Vrei să pui mâna pe el?

Vocea groasă a lui Rex îi transmise valuri de dorință prin trup.

— Da.

Dar ar fi vrut să-l atingă și pe Rex. Asta pentru ca el s-o mângâie la rândul lui, ca pe acea pasăre.

Cuibărind vulturul pe brațul său, Rex îi luă cu grijă mâna și îi arătă cum să atingă aripa păsării. O senzație de pace o învălui precum căldura soarelui dimineții ce strălucea pe cer și topea zăpada, la fel cum legătura puternică dintre ea și Rex începea să-i îndepărteze temerile.

Un zâmbet reținut se ivi pe buzele lui, iar modul cum o privi fu aproape ca o atingere.

Hailey îi răspunse tot cu un zâmbet, inima bătându-i cu putere când el își coborî fruntea. Bărbia îi era fermă, ochii, aprinși de pasiune, senzualitatea, prea năvalnică pentru a-i mai rezista. Își luă ușor mâna de pe aripa păsării, o strecură pe bărbia lui Rex. Obrazul nebărbierit îi zgâria ușor palma, în timp ce bărbatul o privea fix. Apoi, el puse pasărea în cușcă, și se întoarse către ea, cu o dorință arzătoare.

În ochii lui, vedea îndoiala.

Rex promisese să n-o mai atingă decât dacă-i cerea ea acest lucru.

Buzele lui le atinseră pe ale ei cu aceeași blândețe cu care mângâiase pasărea, deși pasiunea se năpustea în valuri de neînfrânt. Avea gust de cafea amară și era de nestăpânit, o combinație masculină devastatoare, care aproape o făcu să se clatine.

În cele din urmă se despărțiră, dar Hailey se simțea amețită, captivă a dorinței lui. Și a propriei dorințe.

Apoi țipete ascuțite venind de deasupra lor îi atraseră privirile către cer. Păsările agitate zburau pe deasupra casei; amintirea nopții trecute i se trezi în minte.

Rex n-o adusese aici pentru a o iubi; doar își asigurase liniștea pe timp de noapte, deoarece ea trecuse printr-un pericol de moarte. Sau o adusese pentru că voia să afle adevărul despre acele crime, încercând astfel să-și elibereze tatăl.

— Ar fi mai bine să mă duc acasă.

El nu făcu nici un gest, doar o privi fix, atracția încă arzând între ei. Dar, de data asta, nu făcu nici o mișcare să o tragă înapoi în brațele lui.

— Nu poți fugi la nesfârșit, Hailey. Spuneai că-ți plac lucrurile vechi, antichitățile, pentru că poveștile lor aduc trecutul în prezent, pentru că au aparținut cuiva... Ce s-a întâmplat în trecutul tău, Hailey?

Femeia înlemni.

— Nu știu... Nu-mi amintesc prea multe despre copilăria mea, recunoscu ea.

— Poate c-ar trebui să te străduiești s-o faci. S-ar putea să existe și amintiri plăcute.

Un fior îi trecu prin șira spinării și-și încrucișă brațele.

— Atunci de ce sunt așa de îngrozită de copilărie?

Expresia lui se înmuie, compasiunea din ochi fiind atât de profundă, încât Hailey se dădu înapoi. Nu se putea apropia mai mult, nu putea să-i permită nici lui să facă acest lucru. Dacă ar face-o, Rex doar ar fi rănit-o, la fel ca și... la fel ca toți ceilalți din viața ei.

— Chiar... chiar trebuie să plec.

Nu mai așteptă un răspuns de data asta. Se repezi înăuntru pentru a o suna pe bibliotecară, simțind nevoia să se afle departe de Rex și de tentația periculoasă pe care o reprezenta.

— Da, Hailey, doamna Burton va fi la bibliotecă în jurul orei zece. I-am spus că vrei să vorbești cu ea.

— Bun. Atunci voi veni acolo.

— O, și mai voiam să-ți spun...

Doamna Rogers se opri.

— A trecut pe-aici un bărbat și a întrebat de tine. Nu s-a prezentat. M-a rugat să nu-ți spun că fost aici. Voia să-ți facă o surpriză, dar... m-am gândit c-ai vrea să știi.

Un fior de neliniște o cuprinse pe Hailey.

— Cum arăta?

— Hmm... un tip chipeș, bine îmbrăcat. Purta un costum scump, pantofi italienești, de-a dreptul ridicoli pe vremea asta, semn clar că nu e de pe-aici.

Hailey închise ochii, inima bătându-i cu putere.

— Era brunet, tuns și frezat, arăta bine, cu excepția unei cicatrice urâte pe o parte a feței. Când l-am întrebat despre cicatrice, a devenit cam nervos.

Hailey lăsă capul în jos, respirând adânc și încercând să nu leșine. Thad o găsise.

Ce avea de gând să-i facă?

Rex îi permisese lui Hailey să se apropie prea mult, să-l vadă împreună cu păsările, să întrerupă o sesiune de dresaj, lucru ce-ar fi putut fi catastrofal pentru pasăre sau pentru Hailey, dacă vulturul ar fi reacționat altfel decât o făcuse. Puii erau imprevizibili, mai ales cei răniți.

Dar Hailey părea să fi înțeles instinctiv de câtă precauție trebuia să dea dovadă pentru a intra în

contact cu păsările acestea de pradă. Era ca și cum s-ar fi simțit și ea atrasă de aceste sălbăticiuni.

Totuși, ce ridicol... Nimeni altcineva în afară de îngrijitorii de vulturi nu putea înțelege felul de a fi al bărbaților din familia Falcon.

Cu excepția mamei lui Rex. Sau, cel puțin, ea tolerase această pasiune ieșită din comun a soțului ei. Dar mama lui era o ființă cum rar se găsesc.

Hailey... Ei bine, ea era speriată de Rex.

Aceasta fusese cauza unică pentru care se simțise apropiată de acea pasăre — instinctual, ea îi înțelesese teama.

Îi era greu să ignore durerea cauzată de gândul acesta, în timp ce o conducea către casă. Hailey era mai timidă și mai distantă chiar decât în ziua în care se cunoscuseră. O speriase atât de tare sărutul lui?

Debusolat, o lăsă în pace și schimbă siguranțele, reparând instalația electrică, apoi, timp de o oră, cercetă casa, căutând urme ale efracției. Instinctul său îl avertiză că incidentul ar putea fi legat de cazul tatălui său. Dar dacă intrusul era un individ ce avea legătură cu trecutul tulbure al lui Hailey? Dac-ar avea ea încredere să i se confeseze...

Trebuia să aibă răbdare, ca atunci când găsea o pasăre rănită.

Descoperi urme de pași la etaj, provenind de la pantofii lui Hailey, cât și de la cei ai străinului. Deși urmele n-aveau un contur clar, trebuie să-i fi aparținut celui care o atacase. Nu găsi însă resturi de haine sau sânge.

Examină exteriorul casei, apoi se cățără pe acoperiș. Necesita reparații, țiglele trebuiau înlocuite. O gaură suficient de mare cât să încapă un om îi atrase atenția. Părea că țiglele fuseseră scoase înadins, posibil în mai multe rânduri.

Pe această cale intrase acea persoană în casa lui Hailey? Îngrijorat, coborî prin gaură și încercă să găsească orice indiciu despre identitatea atacatorului, dar nu dădu de nimic.

Frustrat, făcu o listă cu materialele necesare pentru repararea acoperișului. Telefonă companiei de sisteme de alarmă cu care lucra. Apoi, se duse la magazia unde erau uneltele pentru grădină. Cele mai multe erau vechi și ruginite, pensulele prea stricate și cu perii întăriți, nemaiputând fi utilizate, puținele unelte pentru grădină rămase amintindu-i de tatăl lui și de pasiunea acestuia pentru grădinărit. Ce ironie! El se îngrijise atât de bine de proprietatea Lyle, și sfârșise încarcerat pentru devotamentul lui.

Un cufăr vechi îi atrase atenția, îl deschise și nu fu deloc surprins să găsească acolo câteva cârpe vechi ce trebuiau aruncate. Cotrobăi mai adânc, inima bătându-i din ce în ce mai repede când zări niște materiale și o cămașă murdară printre ele. Niște pete roșu-închis o acopereau. Petele puteau fi de rugină sau de la vreo substanță chimică, dar el mai văzuse sânge uscat până atunci și ar fi putut paria oricât că despre asta era vorba. Le vârî într-o pungă din plastic pe care o găsise pe raftul de sus. Avea de gând să se ducă imediat în oraș și să trimită cămașa la

laboratorul criminalistic districtual pentru efectuarea de teste ADN. Dacă era sânge, iar cămașa aparținea adevăratului criminal, aceasta ar fi putut deveni proba prin care își putea scăpa tatăl.

Înăuntru, o găsi pe Hailey aplecată în fața computerului, studiind ceva cu atenție.

— Mă duc în oraș după materiale, spuse Rex. Acoperișul trebuie reparat neapărat. Cred c-ar fi bine să mă însoțești. Am putea să cumpărăm o pușcă sau o carabină din oraș.

— Rex...

— N-am de gând să te las aici singură, Hailey. N-ai nici o treabă?

Îl fixă pentru o clipă, apoi dădu din cap:

— Ai dreptate, ar trebui să-mi cumpăr o armă. Și vreau să merg la bibliotecă și la pensiune. Stai să-mi iau haina.

El dădu din cap. Desigur, în oraș, va auzi povești de groază despre tatăl lui. Se va întoarce, probabil, presupunând că și el era la fel.

Încercă să-și stăvilească trăirile tumultuoase în timp ce se apropiau de Tin City. Parcă, se uită îndelung la acei localnici care îl urmăreau, bârfind deja, ferindu-se totuși de el.

Conștient că nu putea scăpa de stigmatul de fiu al unui criminal, cel puțin nu în acel oraș, se repezi către feronerie. Apoi avea de gând să-l interogheze pe avocatul care-l băgase pe tatăl lui la închisoare. Spera să găsească niște răspunsuri.

Prioritatea lui Hailey era să viziteze pensiunile din oraș. Ambii proprietari erau amabili, deși șocați că ea cumpărase casa familiei Lyle. Cu toate acestea, fuseră de acord să-i posteze afișele cu magazinul ei de antichități.

Proprietarul primei pensiuni venise de curând în Tin City și nu știa despre acele crime. Auzise și el niște zvonuri. Minnie Atkins însă locuise dintotdeauna în Tin City și părea că bârfa este delectarea ei.

— Bărbatul acela, Falcon, era ciudat, spuse Minnie, cu ochelarii căzuți pe vârful nasului, în timp ce stătea la ceai cu Hailey. Era absolut înfricoșător cum vorbea cu păsările acolo sus, pe munte. Avea niște ochi întunecați care te săgetau, nu zâmbea niciodată, dar cică sădea niște trandafiri nemaipomeniți. De-asta îl ținea domnul Lyle prin preajma casei: ca să aibă grijă de grădină.

Exceptând partea legată de îngrijirea trandafirilor, aceste lucruri erau valabile și pentru Rex.

— Soția lui... Ea nu-și vedea capul de treabă cu cei trei copii. Erau niște împielițați, îi făceau probleme, mai ales după ce tatăl lor a fost închis. Se băteau mereu. Șeriful chiar l-a reținut pe cel mai mare, pe Rex, pentru că-l bătuse pe un alt băiat până l-a umplut de sânge.

— De ce s-au bătut? întrebă Hailey.

Ceașca femeii zornăi când o așeză pe farfurioară.

— Ei bine, din câte am auzit eu, câțiva copii îi tachinaseră, pe el și pe frații lui, zicându-le în fel și chip — știi, ca între copii.

Hailey își imagină calvarul pe care îl înduraseră băieții, batjocura necruțătoare care-i stârnise la bătaie.

— S-au unit împotriva lui pentru că tatăl său era la închisoare, spuse Hailey, cu o compasiune tot mai mare pentru Rex.

De câte ori nu îndurase și ea bârfa și povara poreclelor, doar pentru că fusese înfiată! De fiecare dată când se muta la o nouă școală, devenea ținta bătăușilor.

— Nu-i poți învinui pe oameni că se tem de fiii lui Falcon. Crima aceea a fost cel mai îngrozitor lucru care s-a întâmplat prin părțile astea...

Hailey aflase destul.

— Mulțumesc pentru ceai, doamna Atkins. Acum trebuie să plec.

— Să ai grijă, spuse Minnie. Am auzit că băiatul acela, Rex, s-a întors. Probabil se ține de lucruri necurate, ca și tatăl lui.

Hailey nu mai putu îndura scornelile:

— Sunt sigură că pericolul nu este reprezentat de el. De fapt, cineva a pătruns la mine în casă noaptea trecută, iar Rex m-a salvat.

Femeia se holbă la Hailey.

— O, Doamne, ești bine?

— Da, dar n-aș fi fost dacă n-ar fi venit Rex să mă salveze.

Minnie își cuprinse fața în mâini:

— Nu-mi vine să cred! N-am mai avut necazuri de când cu crimele alea și de când a plecat familia Falcon. Acum, că băiatul s-a întors, iar tu ai cum-

părat acea casă, încep să se întâmple lucruri înfricoșătoare din nou...

Hailey strânse din dinți, regretând că nu-și ținuse gura. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să creeze isterie în oraș și să le dea de crezut localnicilor că ea și Rex aduceau tot felul de necazuri. Doar că, dacă Thad era acolo, ea, cel puțin, le adusese...

Avertismentul lui Minnie îi răsuna în minte în timp ce se îndrepta către bibliotecă și tot cerceta strada, cu ochii după Thad.

— Toate articolele despre istoria orașului sunt păstrate aici.

Doamna Rogers o conduse către o încăpere mică, unde se putea folosi de microfișe.

— Îi voi spune lui Faye să vină aici când ajunge.

Hailey îi mulțumi și își petrecu următorul ceas citind articole despre istoria orașului. Se părea că Tin City fusese un centru minier important în 1880 și avusese douăzeci de baruri, numeroase magazine și patru hoteluri. Dar, la începutul secolului XX, majoritatea minelor fuseseră închise, iar clădirile rămăseseră în paragină. Ulterior, când poveștile cu fantome au început să capteze interesul mulțimilor, un investitor a transformat orașul într-o stațiune de vară.

Apoi, trecu la documentarea privitoare la acele crime. Faptul că găsise fotografia în casă îi atenuă șocul revederii acesteia, deși o jale profundă pentru mamă și pentru fiul ei o copleși din nou pe Hailey. Era ușor de închipuit de ce orașul își îndreptase ura asupra familiei Falcon. Dar afirmația lui Rex privind nevinovăția tatălui său o tulbura.

Dacă fusese încarcerat un nevinovat? Dacă adevăratul criminal se afla încă în Tin City?

Poate că acesta nu voia ca ea să locuiască acolo pentru a nu descoperi dovezi care să-l disculpe pe bătrânul Falcon.

Trebuia să caute prin casă sau cel puțin să-i permită lui Rex să facă acest lucru.

Inima îi tresări. Îl apărase pe tânăr, iar acum voia să-l ajute. Era ciudat faptul că localnicii se temeau într-atât de Rex, în vreme ce ea începea să aibă încredere în el.

Răsfoi mai departe, citind articolele despre arestare. Cea de-a treia fotografie o șocă.

Îi înfățișa pe Rex, pe frații și pe mama lui în ziua arestării. Randolph Falcon era dus în cătușe către mașina de poliție. Soția lui plângea în hohote, în vreme ce băieții își urmau furioși tatăl, și ei cu lacrimi în ochi.

Privirea lui Hailey se concentră asupra lui Rex. El stătea deoparte, ca o stană de piatră, la fel ca în dimineața aceea cu vulturul, dar impresia pe care i-o făcu expresia feței lui o izbi cu forța unui proiectil. Groaza și disperarea erau evidente, iar durerea pierderii se vedea clar în ochii lui întunecați.

Voia să-l ia pe acel băiat în brațe. Dar acel băiat era acum bărbat.

Rex încă suferea.

Își încrucișă brațele, dorindu-și ca el să fi fost acolo, ca ea să-l fi putut alina, la fel cum o făcuse și el cu ea.

— Ce faci?

Hailey tresări, apoi se uită în sus și-l zări pe Rex fixând-o, cu o expresie îngrozită în priviri.

— Rex... credeam că ne întâlnim la prânz...

— Te preocupă povestea familiei mele?

Tonul acuzator al vocii lui aspre îi dădu fiori.

— Am... am vrut doar să știu adevărul, povestea legată de acele crime.

— Ca să faci din ea o atracție turistică?

Ea se apăra:

— Dacă încearcă să mă izgonească un necunoscut din casă din cauza acelor crime, trebuie să știu adevărul pentru a mă proteja.

— Și tu crezi că ziarele spun adevărul?

Simțind că întrebarea lui era un test pentru relația lor abia născândă, își cântări răspunsul. Avea încredere în Rex Falcon? Credea că tatăl lui era nevinovat?

Îl apărase, nu-i așa? Cu toate astea, el o privea acum de parcă i-ar fi fost dușman.

— Nu știu, răspunse Hailey cu sinceritate. Dar, după ce am citit toate acestea, mă întreb dacă nu cumva ar mai putea exista dovezi în casa mea, pe care Poliția să le fi omis.

Rex își feri privirea, o expresie ciudată ivindu-i-se în colțul gurii.

Apoi, Hailey avu o revelație ce-o întristă brusc:

— De-asta ai venit la mine acasă, nu-i așa? Voiai s-o cercetezi, apoi ai descoperit că am cumpărat casa. Așa că te-ai oferit s-o renovezi ca pretext pentru a avea acces...

Doamne Dumnezeule, se simțea ca ultimul om!

Un sentiment de vină i se citea pe față, dar Rex nu-și ceru scuze, ci doar dădu scurt din cap:

— Eu și frații mei avem o agenție de investigații. Tatăl meu va fi audiat pentru eliberarea condiționată; am redeschis cazul.

Hailey expiră precipitat:

— Înțeleg.

Iar ea complicase lucrurile, mutându-se acolo...

— Așa că te-ai împrietenit cu mine pentru a mi te strecura în casă ca să cauți dovezi.

Rex nu-i răspunse, doar o fixă cu o privire precaută.

O cuprinse durerea. Se folosise de ea... O sărutase, oare, din același motiv?

Sentimentul de vină îl asalta pe Rex, dar încercă să-l îndepărteze. Făcuse doar ceea ce trebuise să facă. Dacă i s-ar fi confesat lui Hailey de la început că era fiul unui ucigaș condamnat, ea nu l-ar fi lăsat în veci să intre în casă.

Cu siguranță, nu l-ar fi lăsat să se apropie atât de mult și s-o sărute. Nu că sărutările ar fi fost premeditate sau că ar fi avut vreo legătură cu cazul...

I se ivi în minte o explicație, dar îi sună telefonul, întrerupându-le conversația.

— Trebuie să răspund...

Hailey dădu din cap, în timp ce bibliotecara se apropia, însoțită de o femeie mai în vârstă.

Rex ieși pe hol și răspunse la telefon:

— Rex, aici Deke. Să știi că avem probleme.

Dar când nu avuseseră?

— Ce s-a întâmplat?

— Tipa aia care a cumpărat casa... Am făcut niște verificări. A fost depusă o plângere de vătămare corporală împotriva ei de către un avocat, un mare ștab pe nume Jordan în Denver.

Vătămare corporală? Poate că se înșelase în privința lui Hailey. Poate că nu era chiar o inocentă.

— Mai e ceva. A sunat tata. A spus că audierea lui pentru eliberarea condiționată a fost amânată.

— Amânată? De ce?

Deke păru a da înapoi:

— Nu știu, dar vrea să renunțăm la caz.

— Ce?

— Și eu am rămas șocat. Dar părea hotărât, spunea să părăsești Falcon Ridge și să te întorci în Arizona.

Rex înjură, iar mintea i se tulbură. Ce naiba se întâmplase? Ce-l făcuse pe tatăl lui să se răzgândească?

Capitolul zece

— Doamna Burton, numele meu este Hailey Hitchcock.

După ce o salută pe doamna Burton, cea care se ocupa de studierea istoriei orașului, Hailey spuse că ea cumpărase casa familiei Lyle, că se gândea să-și deschidă o afacere și că era interesată de crimele petrecute acolo.

— Ai fost foarte curajoasă să te muți în casa aceea bântuită.

Faye Burton își duse mâna firavă la piept.

— Îți jur, înaintea ta, câteva persoane au aruncat o privire pe-acolo și s-au îngrozit. Spuneau că e ceva necurat acolo, c-au auzit zgomote înfiorătoare, ca și cum un spirit al casei le-ar fi vorbit.

Se aplecă, jucându-se cu buclele ei grizonate.

— Probabil e sărmana mamă ce-și plânge copilașii…

Hailey înghiți în sec, imaginea grotescă a băii de sânge ivindu-i-se din nou. Pentru o clipă, i se păru aproape reală, de parcă s-ar fi aflat în acel moment acolo.

Clipind pentru a alunga senzația sinistră, ea mângâie mâna bătrânei.

— A fost îngrozitor! Vreau să cinstesc memoria acelei familii, de aceea caut să aflu mai multe... Din câte am auzit, doamna Lyle era mai retrasă.

— S-au izolat acolo să aibă grijă de fetița aceea care era bolnavă mintal, spuse doamna Burton. Cel puțin asta spun ceilalți. Mie mi s-a părut ciudat.

Hailey se încruntă.

— Ce vreți să spuneți?

— Pe atunci, oamenii se simțeau rușinați dacă aveau copii care nu erau tocmai normali; dar ar fi putut-o aduce pe sărmana ființă măcar la biserică.

Femeia se închină de câteva ori.

— Am fi putut să ne rugăm pentru ea, să-i binecuvântăm sufletul. Dumnezeu ne-ascultă când ne rugăm...

Hailey dădu din cap, deși nu avusese vreo altfel de experiență. Nici unii dintre părinții ei adoptivi nu fuseseră credincioși și nici nu o duseseră la biserică. Încă un lucru de care fusese privată în copilărie... Dacă va avea vreodată copii, va face altfel.

— Apoi au apărut zvonurile că Joyce ar fi avut o aventură, că Lawrence o ținea în casă pentru a o pune la punct.

Hailey se fâstâci: ideea unui bărbat care-și controla soția încercând s-o supună cu totul îi aminti de Thad și de motivul pentru care fugise. Îi cedase doamna Lyle soțului ei posesiv?

— Credeți că zvonurile erau adevărate?

Doamna Burton ridică din umeri:

— Tot ce știu e ceea ce am văzut. Domnul Lyle era arătos, charismatic și știa cum să obțină ce voia.

Dacă soția lui ar fi avut o aventură, nu văd de ce n-ar fi divorțat. Ar fi avut de unde alege din tot orașul...

Apoi spuse în șoaptă:

— Secretara lui, Ava Riderton, de pildă... Îi făcea mereu ochi dulci.

— S-a întâmplat ceva între ei?

— Nu știu exact. Nu că Ava n-ar fi încercat. Își manifesta vădit interesul. Acum îl are pe șerif la degetul mic. Șeriful o dorea și-atunci, nu-i vorbă...

Hailey reținu informația aceasta, punându-și în gând să meargă la Ava și să vorbească și cu ea.

— Credeți că Randolph Falcon i-a ucis pe cei din familia Lyle?

Doamna Burton se strâmbă:

— Ei bine, se afla în preajma casei tot timpul, în vreme ce domnul Lyle lucra zi și noapte, astfel că toată lumea a presupus că Randolph Falcon era amantul doamnei Lyle.

— Toată lumea a presupus? I-a zărit cineva împreună vreodată?

— Poștașul i-a văzut când livra pachete — vorbeau pe terasa din spate. Apoi, domnul Lyle a susținut că Falcon l-a atacat în curtea lui.

Hailey își frecă mâinile în poală. Din ce auzise până în acel moment, tatăl lui Rex părea vinovat. Dar fiul său credea că fusese acuzat pe nedrept. Oare nu reușiseră localnicii să vadă dincolo de presupunerile lor înguste pentru a admite ideea că Falcon ar fi putut fi nevinovat?

Rex nu mai putu rezista. Nu intenționase să tragă cu urechea, dar, după conversația cu fratele lui, se întorsese s-o ia pe Hailey și le auzise pe femei discutând despre crimele acelea...

— Tatăl meu este nevinovat, se răsti Rex. El o iubea pe mama. Dacă l-a lovit pe Lyle, probabil că avea motive întemeiate.

Doamna Burton căscă gura uimită, dar își reveni repede.

— Nu există niciodată un motiv suficient de bun pentru a comite o crimă.

— Tatălui meu i s-a înscenat totul, spuse Rex strângând din dinți.

Doamna Burton se dădu mai în spate, cu mâna ei firavă pusă pe piept.

— Eu... Eu trebuie să plec acum.

— Da, cred c-ai face bine. Și nu mai răspândi zvonuri neroade despre tatăl meu, doamna Burton! Dacă tot te ocupi de istoria orașului, verifică faptele.

Chipul ei ridat păli.

— Îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat ție și mamei tale, fiule. Am înțeles că oamenii au fost nedrepți cu tine. De fapt, eu însămi m-am întrebat de ce șeriful a fost atât de iute în a arunca vina asupra tatălui tău. Mi se pare că Lawrence Lyle își făcuse câțiva dușmani în oraș.

Rex se încruntă:

— La cine te referi?

— Ted Trenton, de pildă. Lawrence l-a băgat la închisoare pentru furt de mașini. Și, de două ori, l-a băgat în pușcărie pe Elvin Moon pentru că-și maltrata

soția. Și Hooter Konan era mereu reținut pentru beție și scandal.

Erau infracțiuni mărunte. Trebuia să mai fi fost cineva.

— Ai spus că bănuiai că Lyle avea o aventură. Te referi la cineva anume?

— Parcă mi-ai spus să nu mai bârfesc, zise ea.

Rex îi dădu credit bătrânei:

— Eu doar caut niște răspunsuri. Tatăl meu a stat la închisoare douăzeci de ani pentru o crimă pe care n-a comis-o. Frații mei au crescut fără tată. Mama nu a... putut trece niciodată peste ororile astea... Nici vorbă să se fi recăsătorit... Dacă știi ceva, te rog să-mi spui.

Privirea bătrânei arăta acum doar compasiune:

— Vorbește cu Ava Riderton, spuse Faye. Ea lucra pentru Lyle. Știa mai multe despre el decât oricine altcineva.

Rex dădu din cap:

— Mulțumesc, doamnă.

Privirea ei iscoditoare se înmuie și îi zâmbi.

— Semeni perfect cu el, știi. Aceiași ochi întunecați. Același chip semeț.

Rex râse cu satisfacție. Avea dreptate, era exact ca tatăl lui. Doar că bătrânul voia ca el să renunțe la cercetarea cazului și să plece cu coada între picioare.

Dar Rex nu se va da bătut! Nici o amenințare nu-l mai putea opri. Din contră, devenea din ce în ce mai evident că era pe drumul cel bun.

O privi pe Hailey și se întrebă la ce se gândea. Se întreba dacă se băgase într-o problemă din care avea

să iasă rănită sufletește. I se strânse inima la gândul acesta. Dar nu putea da înapoi. Trebuia s-o protejeze până când se termina toată mizeria asta.

Apoi putea să-i spună la revedere și să-și vadă de viața lui.

— Mă duc să vorbesc cu Bentley McDaver, procurorul care a instrumentat cazul tatălui meu, spuse Rex răspicat.

Hailey îi urmărise reacția în discuția cu cea care se ocupa de consemnarea istoriei orașului. Era gata să explodeze. Nu era sigură că-l putea ajuta, dar tânjea să-i aline durerea.

— Vin cu tine...

Rex ezită, totuși aprobă din cap, privind-o în ochi, în timp ce ieșeau. Hailey își strânse hainele mai aproape de trup. Nori întunecați se strânseseră, ascunzând soarele. Atmosfera deveni lugubră, cerul apăsător.

— Credeam că ai treabă.

— Am terminat deja, spuse Hailey. M-am întâlnit cu ambii proprietari de pensiuni din oraș.

— Apoi a trebuit să citești articolele din ziare.

Deși încerca s-o mascheze, ea sesiză tonul acuzator din vocea lui Rex, astfel că nu-i răspunse. Avusese de multe ori de-a face cu cruzimea...

Rex iuți pasul, cu capul în piept, încercând să se ferească de neajunsurile vremii capricioase. Hailey își strânse și mai mult haina în jurul corpului, simțind din plin lipsa intimității pe care o împărtășiseră mai devreme. Sosirea în oraș îl schimbase pe Rex. Ridicase

ziduri în jurul său, masive și groase, precum cele de la Falcon Ridge.

Cinci minute mai târziu, se aflau în fața biroului procurorului. Hailey simți un gol în stomac, având o senzație de déjà-vu: își aminti de Thad și de relațiile lui. Până unde se întindea influența pe care o exercita?

Dacă acest procuror îl cunoștea pe Thad?

— Rex... poate c-ai dreptate. Poate c-ar trebui să te las singur cu procurorul.

Ochii lui întunecați și cercetători o priviră. Credea, oare, Rex că ea nu putea suporta lucrurile pe care le știa despre tatăl lui, că-l învinuia pe el pentru ce făcuse părintele său? Ar fi fost ridicol, având în vedere trecutul ei. Dar nu putea să-i spună adevărul... Nu acum...

— Bine, atunci...

Rex îi făcu semn către micuța cafenea de peste drum.

— Ne întâlnim acolo, peste o jumătate de oră. Mâncăm, apoi voi repara acoperișul, înainte ca furtuna să se pornească. Îți schimb și încuietorile.

Se încruntă:

— Am comandat un sistem de alarmă, dar vor veni să-l instaleze abia peste câteva zile.

Hailey îi mulțumi cu un zâmbet scurt, neplăcându-i deloc raporturile distante de acum dintre ei, apoi se îndreptă către local. Cercetă strada în timp ce traversa, rugându-se ca bibliotecara să fi făcut o greșeală, ca Thad să nu se afle în oraș în căutarea ei. Numai că avea impresia că fiecare ungher întunecat i-ar fi putut fi sălaș.

Poate se afla pe alee sau în spatele unei vitrine, urmărind-o, așteptând s-o prindă singură, ca să poată termina ce începuse în noaptea în care-l părăsise.

Rex detesta să se simtă expus, iar în preajma lui Hailey i se părea că rănile trecutului se redeschideau. Asta și din cauza localnicilor. Îngrijorat, Rex se concentră puțin înainte de a intra în sediul lui McDaver.

Severul procuror stătea în spatele unui birou din lemn de cireș.

— Falcon, ți-aș ura bun-venit, dar amândoi știm c-ar fi o glumă...

Falcon, pur și simplu, îl fixa cu privirea. La vârsta de zece ani, acest bărbat i se păruse amenințător; era diavolul care adusese acuzații oribile împotriva tatălui său și care convinsese doisprezece oameni, de altfel, de bună credință, să-l trimită la închisoare pe viață. McDaver îmbătrânise, dar încă reprezenta un adversar de temut.

— Atunci să intrăm direct în problemă.

Rex își trase unul dintre scaunele din piele, aplecându-se pentru a arăta că nu se va lăsa intimidat.

— Nu există probe, spuse McDaver, aprinzându-și un trabuc. Îți pierzi vremea...

— De ce tu și șeriful n-ați făcut o anchetă privitoare la dușmanii lui Lyle sau la cazurile în care fusese implicat?

— Am făcut asta.

Degetele lui McDaver strânseră mai tare trabucul.

— Nici unul dintre ele nu s-a verificat.

— Cât de mult ai cercetat?

— Nu trebuia să ne omorâm prea tare cu asta. Tatăl tău ieșea clar în evidență. Avea mijloacele, ocazia și o anumită afecțiune pentru doamna Lyle.

— Prostii, spuse Rex. De fapt, ambii soți Lyle ar fi putut avea aventuri. Ai verificat această posibilitate?

— Nu era nevoie. Aveam amprentele tatălui tău peste tot. Și sânge... Vai de mine, era peste tot plin de sânge!

— Pentru că încercase s-o salveze pe doamna Lyle.

Rex se opri pentru o clipă.

— Și, dacă era plin de sânge când l-ați găsit, de ce n-avea arma crimei la el? De ce-ar fi aruncat-o înainte de a suna la Poliție, fără ca măcar să se spele mai întâi? N-are nici o logică.

— Ce n-are nici o logică e că tu vrei să redeschizi cazul după douăzeci de ani. E o chestie deja uitată.

— Nu e până când numele tatălui meu nu va fi reabilitat. Răspunde la întrebare acum!

— Tatăl tău nu gândea limpede, tocmai ucisese trei oameni. Iată un motiv suficient de bun să uite să se spele.

— Dar Lyle? A fost la serviciu în ziua respectivă?

— Ce legătură are acest aspect?

— În fotografiile de la locul crimei era îmbrăcat lejer. Mă întrebam dacă lucrase în ziua aia sau stătuse acasă.

McDaver își scărpină bărbia:

— Nu... Nu știu. Probabil scrie undeva, în dosar, dar a trecut mult timp...

— Nu scrie...

Rex se încruntă:

— Lyle purta verighetă?

McDaver păru din nou nedumerit:
— Nici asta nu știu.
— Ai fost extrem de atent la detalii, nu-i așa?
McDaver rămase nemișcat, strângând din buze de furie:
— Ajunge, Falcon! Ieși afară!
Rex îl privi fix. Putea găsi alți martori în oraș, cineva care să-i răspundă la întrebări. Poate că avocatul tatălui său știa ceva. Din nefericire, acesta se mutase undeva, mai la nord. Deke sau Brack vor trebui să-i facă o vizită.
— Oficial, n-ai nimic de ascuns, nu-i așa? întrebă Rex. Te-avea la mână Lyle cu ceva?
Nările lui McDaver se umflară:
— Refuz să te mai ascult. Oricum, nu întrebându-mă așa ceva... Acum, pleacă până nu-l chem pe șerif!
Rex zâmbi, simțind că se apropia de adevăr. McDaver, Cohen și Pursley fuseseră toți tineri și dornici de afirmare la momentul uciderii familiei Lyle. Cazul Falcon le clădise carierele.
Poate că trecuseră peste adevăr pentru a-și face un nume. Dar nu știau cu cine aveau de-a face acum. Reputațiile lor vor fi distruse când Rex își va termina treaba.
Iar, dacă păstraseră secrete care conduseseră la condamnarea tatălui său, dacă încălcaseră legea în vreun fel, el urma să se asigure că vor ajunge cu toții în închisoare. Apoi, ei vor înțelege calvarul pe care tatăl lui fusese forțat să-l îndure.
Și el va privi cu satisfacție suferința lor.

Imediat ce intră în local, Hailey o zări pe Deanna Timmons, agentul imobiliar, care se grăbi s-o îmbrățișeze.

— Hailey, mă bucur să te văd, draga mea.

— Și eu. Ce mai faci?

Deanna își trecu involuntar mâna prin păr.

— Sunt bine. Afacerile merg prost în perioada asta a anului, odată cu apropierea sărbătorilor.

Hailey citi disperarea în ochii femeii. Când Deanna îi arătase casa, aceasta îi mărturisise că soțul ei fugise împreună cu fiica lor cu ani în urmă și că nu-i mai văzuse pe nici unul de-atunci. Faptul că atât Hailey, cât și Deanna fuseseră singure atâta vreme le unea, singurătatea împărtășită creând o legătură strânsă între ele.

— Aș vrea să mai stau, dar nu mai pot, spuse Deanna. Am promis să-i ajut cu câte ceva la biserică. Dirijez corul de copii. Lucrăm la musicalul de Crăciun.

— Minunat!

Pentru câte pierduse, Deanna era o femeie pe cinste, exact genul de prietenă de care avea nevoie Hailey.

— Totul e în regulă cu tine, Hailey?

Deanna îi cercetă ochii, de parcă ar fi căutat acolo adevărul.

Neobișnuită totuși să-și împărtășească problemele, Hailey ridică din umeri.

— Sunt bine.

— Încă mai ești mulțumită de casă? După cum ți-am spus, dacă te răzgândești, renunț la comision. Eu...

— Nu sunt nemulțumită, spuse Hailey, sperând să nu roșească pentru că mințea. Nu-ți face griji... Treci pe la mine când ai vreme!

Deanna o fixă vreme de un minut, apoi zâmbi, nedumerirea din ochii ei spulberându-se. După care plecă, grăbindu-se să prindă repetițiile pentru musical. Hailey comandă o cană de ceai și o întrebă pe ospătăriță de Ava Riderton.

Tânăra cu păr roșcat, purtat într-o coafură cu țepi, i-o arătă cu un semn, la o masă vecină.

— Vine aproape în fiecare zi. De obicei, ia prânzul cu șeriful.

Hailey își luă ceaiul, se așeză la masa de alături și se prezentă.

— Pot să iau loc?

— Te rog. Bine ai venit în oraș!

Ochii verzi o cercetau.

— Tu ești femeia care a cumpărat casa bântuită, nu?

Hailey îi zâmbi:

— Am fost întotdeauna pasionată de misterele istoriei și îmi plac orașele mici.

De fapt, fusese atrasă într-un mod straniu de acea casă. Abia acum interesul ei devenise personal. Viața putea să-i depindă de niște răspunsuri.

La fel și cea a lui Rex.

Vorbiră câteva minute despre Tin City, întrebând-o pe secretară despre evenimentele mondene pentru a sparge gheața. Ava Riderton era o femeie atrăgătoare, probabil la patruzeci și ceva de ani, cu păr castaniu

și siluetă frumoasă. Hainele ei nu erau de firmă, dar avea flerul de a le combina astfel încât să arate șic.

— Am auzit c-ai lucrat pentru domnul Lyle, spuse Hailey.

— Exact. Au fost niște vremuri groaznice.

Își lăsă capul într-o parte, gânditoare:

— E atât de trist ce s-a întâmplat cu acea familie!

— Crezi că domnul Falcon e cel care i-a omorât pe cei din familia Lyle?

Ava își răsuci o șuviță, luându-și un răgaz înainte de a răspunde. Oare avea ceva de ascuns?

— Nu ești sigură, nu-i așa?

Se arătă preocupată de cana de cafea.

— Eu... Randolph Falcon era intimidant, dar era întotdeauna amabil cu toți... Acum, Lawrence... El putea să vrăjească orice femeie.

Hailey citi printre rânduri. Se pare c-o vrăjise și pe Ava Riderton.

— Am auzit că doamna Lyle ar fi avut o aventură. E adevărat?

Din nou își duse mâna la păr:

— N-aș putea spune cu siguranță. Problemele lor au început după ce s-a născut fetița. El... M-am întrebat dacă era al lui copilul...

Hailey simți un gol în stomac:

— Credea c-ar putea fi al domnului Falcon?

Ea ridică din umeri:

— Părea plauzibil: Falcon lucra pe proprietatea lor. Am auzit că-i ducea trandafiri proaspeți în fiecare zi, uneori chiar gardenii.

Gardenii? Aducându-și aminte de florile uscate pe care le găsise în casă, Hailey aproape că se înecă cu ceaiul.

— Se spune că Lyle își sechestrase soția în casă, din cauza geloziei.

— Era posesiv, admise Ava. De câteva ori, șeriful Cohen chiar a mers să verifice, pentru că existaseră unele reclamații privitoare la certuri și violență, dar nu l-a arestat niciodată pe Lawrence și nimeni n-a depus plângere.

„Lawrence"? Așadar, îi spunea pe numele mic. Hailey se încruntă, intuind și mai multe întrebări. Dacă șeriful fusese la familia Lyle, era posibil ca el și doamna Lyle să fi fost amici? Sau mai mult decât atât? Ori șeriful știa că e ceva în neregulă în familie, că Lyle era violent, dar acoperea totul pentru a-l proteja pe acesta?

Dar dacă, de fapt, Cohen o dorea pe Ava, de ce să-l acopere pe Lyle?

Sudoarea îi îmbrobonă fruntea, mâinile tremurându-i, în timp ce-i reveneau în minte amintiri din trecut.

— Se pare că erai destul de apropiată de domnul Lyle. L-ai cunoscut pe Randolph Falcon?

— Nu foarte bine.

Privi în jur în cafenea, ca și cum s-ar fi simțit brusc intimidată.

— Dar i-am văzut certându-se de câteva ori.

Ava se juca acum cu șervețelul.

— Iar Lawrence și cu mine... Noi lucram împreună, dar nimic... nu s-a întâmplat...

— Haide, să plecăm de aici, Ava.

Șeriful care apăruse brusc o apucă de braț pe Ava:

— Ai răspândit destule zvonuri.

Ava îi aruncă o privire dezolată lui Hailey, panica ivindu-i-se pentru o clipă în ochi, înainte de a-l urma supusă pe șerif.

— Ce-a fost asta?

Rex se ivi din spatele scaunului ei și se așeză în locul pe care stătuse Ava.

— Șeriful nu părea prea încântat...

— Am stat de vorbă cu Ava Riderton, spuse încet Hailey. Lui Cohen nu prea i-a plăcut însă.

Privirea lui Rex sclipea interesată, dar apăru ospătărița, iar el se abținu să comenteze până când femeia termină de umplut cana cu cafea, le luă comanda și plecă.

— Ce-a avut de spus? întrebă, în cele din urmă, Rex.

— A negat orice legătură cu Lawrence Lyle, dar a sugerat c-ar fi fost violent. Lyle nu credea că fetița era a lui.

Expresia lui Rex se transformă în dezgust.

— Nu credea c-ar putea avea un copil handicapat mintal, nu?

Hailey încuviință:

— E posibil, dar secretara a sugerat că doamna Lyle avea un amant. Rex, dacă este adevărat, asta ar putea schimba totul.

— Crezi că amantul doamnei Lyle a ucis întreaga familie?

Hailey ridică din umeri, simțindu-se vinovată că vorbea de rău pe cineva care plecase din această lume. Dacă aluzia la aventura doamnei Lyle era doar

o bârfă? Zvonuri de oraș de provincie, scăpate de sub control? Dar dacă era adevărat...

— Dacă domnul Lyle ar fi venit acasă și ar fi descoperit un bărbat acolo? Și ar fi avut loc o luptă ce-ar fi luat o turnură tragică?

Rex dădu din cap:

— E posibil. Și, desigur, toată lumea a presupus că tatăl meu a fost bărbatul acela.

Hailey îl luă de mână pentru a-i arăta sprijinul ei, dar și-o retrase, ascultându-și propriile ezitări.

— Cu cine altcineva putea să se fi văzut?

Rex strânse din dinți:

— Nu știu. Dar atât șeriful, cât și McDaver sunt supărați pentru că pun întrebări în stânga și-n dreapta. Amândoi erau tineri și ambițioși pe atunci, dornici să-și facă un nume aici în Tin City. Iar șeriful a fost la familia Lyle de câteva ori. Poate că unul din ei are ceva de ascuns.

„Cum ar fi o aventură mai veche", se gândi Hailey. „Și un copil nelegitim."

Două motive suficiente pentru a comite o crimă.

Rex și Hailey mâncară în liniște, însă bărbatul simțea atmosfera tensionată din local. Cu siguranță, se dusese buhul că el se întorsese să-și răzbune tatăl. Surprinse privirile înspăimântate ale femeilor și ale copiilor, căutăturile iscoditoare ale bărbaților care-și simțeau familiile amenințate, auzi șoaptele și insinuările pe care le știa de pe vremea când era copil. Încercă să le lase să treacă pe lângă el, la fel cum încercase și pe când avea zece ani, dar vechiul proverb,

„Câinii latră, caravana trece“ nu-i era un lucru caracteristic. Vorbele urâte îl răniseră; parcă fuseseră crestate cu lama cuțitului în inima lui.

Când Cohen o trăsese pe Ava de la masă, Rex observase privirea amenințătoare pe care i-o aruncase lui Hailey. Cohen lăsase fotografia cu masacrul pe ușa dinspre pod, împreună cu biletul de avertisment? Avea de gând să-i facă vreun rău lui Hailey pentru că pusese unele întrebări?

— Hailey, poate c-ar trebui să pleci în altă parte pentru o vreme, cel puțin până când reușesc să deslușesc ce se petrece aici.

Pe chipul femeii se ivi o expresie de uimire:

— Nu fug din casa mea, Rex! Ți-am spus, mă stabilesc aici.

— Și ești dispusă să înfrunți orice?

Tonul lui era dur; Rex nu încerca s-o menajeze:

— E o treabă periculoasă. Dacă persoana care te-a amenințat se hotărăște să te oprească să mai pui întrebări?

Rex se aplecă spre ea, cu mâinile împreunate:

— În caz că nu ți-ai dat seama, nu sunt foarte îndrăgit în oraș. Fratele meu mi-a telefonat și mi-a zis că tata vrea să oprim investigația. Audierea lui pentru eliberare condiționată a fost amânată. Cineva a ajuns la el. E posibil chiar să-l fi amenințat că va face rău familiei noastre.

Ochii lui întunecați îi întâlniră pe ai ei.

— Cine știe? S-ar putea să-ți facă rău doar pentru că te vezi cu mine.

Expresia ei dârză nu-l păcălea. Era speriată.

— Nu pot fugi la nesfârșit, murmură ea.

Rex se încordă. Hailey făcea referire la propriul trecut, la faptul că fusese dată dispărută. La persoana pe care o lăsase în urmă. Cel mai probabil, un bărbat...

Unul care ar fi putut să o urmărească...

Rex se abținu de la comentarii, îi făcu semn ospătăriței, apoi achită nota. În timp ce se îndreptau către magazinul de arme, bărbatul își reprimă cu greu furia. La naiba! Dacă i-ar spune despre ce era vorba, poate ar fi putut-o ajuta.

Câțiva oameni se holbară la ei când intrară în magazin. Vestea că el se întorsese și că o știa pe femeia care cumpărase casa în care se petrecuseră crimele pare că dăduse naștere unei adevărate isterii.

Hailey îl surprinse alegând o pușcă de vânătoare.

— Știi să folosești așa ceva? întrebă Gus, proprietarul magazinului.

Hailey dădu din cap, deși evită să se uite către Rex.

— Da, unul dintre... Tatăl meu m-a învățat.

Rex se propti cu mâinile de tejghea, în vreme ce ea își alegea cartușele. Așadar, știa să tragă cu arma. Ce altceva îi mai ascundea?

Peste câteva minute, se îndreptau către mașină, iar el o surprinse cercetând străzile, ca și cum ar fi căutat pe cineva anume. Trebuia să afle adevărul, trebuia să știe cu cine avea de-a face.

Hailey îl enervase deja pe Cohen. Așa că șeriful, cu siguranță, n-ar ajuta-o. De fapt, dacă Cohen era la curent cu baza de date a Poliției, ar fi putut descoperi

că Hailey era dată în urmărire și, foarte probabil, ar fi denunțat-o.

Rex nu-și putea permite să fie acuzat de complicitate cu o infractoare. Atunci ar putea fi închis și n-ar mai fi avut cum să-și elibereze tatăl. În plus, nu voia s-o vadă pe Hailey la pușcărie.

Când se instalară în jeep, Rex se întoarse către ea:

— Spune-mi ce se întâmplă cu tine.

Hailey își ridică brusc capul, în ochi ivindu-i-se o oarecare teamă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să știu adevărul, Hailey! Fugi de cineva și vreau să știu despre cine este vorba.

Femeia scutură din cap, strângând din buze:

— Condu-mă doar acasă, Rex...

— Nu, până nu vorbești cu mine.

El își trecu mâna prin păr.

— Nu-i nimic de spus, Rex. Am cumpărat o locuință aici, vreau să mă așez la casa mea...

— Nu mă lua drept idiot, Hailey! De ce ești dată dispărută?

El o prinse de mâini și o forță să-l privească în ochi.

— Și de ce-a depus plângere împotriva ta un avocat mare și tare?

Hailey rămase mută de uimire. El îi citise adevărul în ochi. Ea nu știuse despre acuzații, totuși nu fusese cu totul surprinsă.

Pentru că era vinovată, oare?

Șeriful Cohen strânse cu putere încheietura mâinii Avei, în timp ce o împingea în camera din spate a secției de Poliție.

— De ce naiba stăteai de vorbă cu nebuna aia care a cumpărat Casa Securii? Credeam că l-ai uitat pe Lyle de multă vreme.

— L-am uitat.

Tenul alb al Avei se înroși din cauza tirului de întrebări. În pofida trecerii anilor, chipul ei rămăsese frumos. Și ea era acum a lui. Nu putea s-o lase să le distrugă viețile. Viitorul lor. Și nu voia ca ea să se mai gândească la Lyle. La naiba, el grăbise cazul cu ani în urmă pentru a o impresiona. Încarcerarea criminalului lui Lyle fusese cel mai rapid mod de a-i câștiga încrederea. Încredere, care, în cele din urmă, se transformase în afecțiune.

— Îmi pare rău! N-am vrut să fac vreun gest nepotrivit, spuse Ava. Voia să afle despre crimele din familia Lyle.

— Ea este în cârdășie cu Rex Falcon, fiul cel mare al lui Randolph Falcon.

Cohen o trase aproape de el, aerul dintre ei vibrând din pricina tensiunii, atracției și fricii.

— Băiatul ăsta va aduce necazuri, Ava. Ce i-ai spus femeii?

— Nimic...

Privirea Avei se aținti asupra ușii, ca și cum ar fi vrut să scape.

El îi prinse bărbia în palme, forțând-o să-l privească.

— De acum înainte, să-ți ții gura! L-am trimis pe criminal în spatele gratiilor cu ani în urmă. Punct!

— Dar... dar dacă te-ai înșelat? șopti Ava.

El ridică palma pentru a o lovi, apoi, când zări spaima din ochii ei, se domoli. O iubea pe Ava... Nu putea să-i facă vreun rău. Nu putea fi ca tatăl lui. Sau ca Lyle...

În loc s-o lovească, îi mângâie bărbia:

— Nu ne-am înșelat. Nu s-a mai petrecut nici o crimă în douăzeci de ani, nu-i așa?

Ea îl aprobă, răsuflarea ei mângâindu-i palma pe măsură ce se relaxa, excitându-l și mai tare.

Detestase faptul că Ava trăise o adevărată pasiune pentru Lyle. Și-o dorise întotdeauna doar pentru el. Iar acum o avea și nu voia s-o mai piardă.

— Știi c-am grijă de orașul ăsta, nu-i așa?

— Da, Andy. Ai fost și ești un șerif grozav...

Își umflă pieptul de mândrie.

— Exact. Și n-am de gând să las un băiat mânat de răzbunare să strice rânduiala. La anu' voi deveni primar.

Își lăsă degetul să alunece pe gâtul femeii, apoi mai jos, către sâni. Ava se aplecă înspre el, iar acesta îi cuprinse sânii, sărutând-o ușor pe gât.

— Îmi vei fi alături, nu-i așa, iubita mea?

Ea dădu din cap și se cuibări lângă el, în timp ce-i desfăcea nasturii bluzei. Sânii ei erau deja captivi în mâinile lui nerăbdătoare. Era a lui. Așa cum ar fi trebuit să fi fost cu ani în urmă.

Așa cum avea să fie pentru totdeauna.

Și, al naibii să fie dacă va lăsa pe cineva să strice toată treaba asta!

Capitolul unsprezece

Primul impuls al lui Hailey fu să se ferească de privirea iscoditoare a lui Rex. În loc să se îngrijoreze de pericolul pe care-l reprezenta el pentru ea, Hailey se temea de cu totul altceva. Dacă ajunsese cineva la tatăl lui? Dacă mama lui fusese amenințată?

Dacă era vorba despre Thad?

Dacă o văzuse cu Rex, nu i-ar fi fost greu să afle totul despre tatăl lui. Thad ar fi putut ataca apoi cerându-i vreunui amic să-i facă favorul de a amâna audierea pentru eliberarea condiționată. Era exact genul de joc de influență pe care l-ar fi folosit pentru a-și arăta puterea. Dar dacă i-ar fi spus lui Rex, acesta ar fi încercat să-l găsească pe Thad și ar fi agravat situația.

— Hailey, vorbește cu mine. Ce s-a întâmplat? De ce a depus tipul ăla plângere de vătămare corporală împotriva ta?

— Nu-i treaba ta.

— Ba, pe naiba! Este! M-ai mințit.

— Eu... eu nu-ți datorez nici o explicație.

— Poate că nu. Dar eu încerc să te ajut.

Ochii îi luceau din pricina furiei.

— Am văzut pe stradă cum te uitai peste umăr, de parcă ar fi fost cineva gata să sară la tine în orice clipă.

Își strecură mâna prin spatele scaunului, ca și cum s-ar fi întins după ea, apoi ezită, strângând pumnul.

— Din motivul ăsta te-ai hotărât să nu mergi cu mine la biroul lui McDaver, nu-i așa? Ți-era frică să nu-ți identifice numele în bazele de date ale Poliției?

Ea își feri privirea și și-o îndreptă către geam unde se formaseră flori de gheață; pe crengile copacilor erau țurțuri. Crezuse că va scăpa de Thad, dar, ținând cont de descrierea bibliotecarei, el se afla deja acolo. Și dacă Rex aflase despre anunț, probabil că și șeriful îl va vedea. Apoi o va aresta și o va trimite înapoi la Thad.

— Mă descurc, spuse ea încet, deși n-avea idee cum anume.

Rex îi salvase deja viața o dată. Iar ea nu voia să-i creeze alte probleme.

— Tocmai asta e, Hailey, nu cred că te descurci.

— E trecutul meu, Rex, dă-mi pace.

Bărbatul nu se putea abține să nu râdă:

— Trecutul te va ajunge din urmă. Și după asta ce se va întâmpla? Ai putea ajunge la închisoare...

— Nu cred că vrea să mă vadă la închisoare, recunoscu ea.

Pentru că Thad o dorea. Și-avea de gând s-o facă să sufere când o va găsi.

— Dar te vrea înapoi.

— Nu intenționez să las să se întâmple asta.

Dar Thad va încerca s-o ia înapoi. Și Rex gândea același lucru, citi asta în ochii lui.

— Poți să contraataci, să ceri un ordin de restricție...

— De obicei, asta înrăutățește lucrurile.

Hailey își împreună mâinile.

— Lasă, Rex... Dă-mi pace!

El strânse din dinți, ochii arzându-i de furie și de durere.

— Asta vrei cu adevărat?

— Da.

Avea o armă acum; se putea apăra singură.

Smucindu-și brațul de după scaun, porni motorul, apoi demară în trombă, jeepul derapând pe denivelările drumului create de gheață și de zăpadă. Nori întunecați se strânseră deasupra, aruncând umbre negre peste tot, în vreme ce lapovița murdărea parbrizul.

Hailey își strânse haina pe lângă corp, căci o treceau fiori reci, deși în mașină era cald. Ar fi trebuit să se simtă ușurată. Se pare că Rex se hotărâse s-o asculte și s-o lase în pace.

Era exact ce-și dorise. Sau nu?

Când Rex parcă mașina, trăirile lui oscilau între furia produsă de respingerea femeii și grija pentru siguranța ei. Se părea însă că atracția pe care o simțea el era unilaterală.

Voia să nu se implice în viața ei. De ce? Pentru că-i era frică de el?

Așa era și normal, având în vedere că redeschisese cazul. Dar el nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău acestei femei.

Rex se întoarse către ea, tensiunea devenind aproape palpabilă în spațiul închis din mașină. Deși temperatura din automobil crescuse, între ei se instalase răceala. Hailey se întinse către ușă pentru a coborî, dar Rex o apucă de mână și se jucă ușor cu degetele ei.

— Nu vreau să pățești ceva rău, spuse el cu o voce sumbră.

Privirea femeii se îndreptă către el, emoția din ochi oglindind trăirile lui.

— E atât de greu de crezut, Hailey, că sunt capabil să țin la cineva? Doar fiindcă tatăl meu a fost condamnat pentru crimă nu înseamnă că sunt o bestie.

Deși încercase să evite acest lucru, furia și durerea îi sugrumau glasul. Nu era de mirare că ea fugea...

— N-are nici o legătură cu tine.

Privirea lui Hailey căzu asupra mâinilor lor împreunate.

— Nu vreau să-ți pricinuiesc alte necazuri. Mi-ai salvat viața. E mai mult decât a făcut vreodată un bărbat pentru mine.

Așadar chiar avea o părere proastă despre bărbați în general!

— De ce urăști bărbații, Hailey? Din cauza tatălui tău?

— Nu-i urăsc.

Își ridică brusc bărbia.

— Și nu mi-l amintesc pe tatăl meu. Singurul lucru pe care-l știu despre el e că era camionagiu. M-a abandonat la un orfelinat pe când aveam patru ani.

Fusese abandonată, asta explica multe. Rex voia să afle și alte lucruri, s-o strângă în brațe și să-i promită că totul va fi în ordine, că nu va lăsa pe nimeni să-i mai facă vreun rău. Dar el abia ajunsese la lucrurile de suprafață din acest trecut dureros al ei, iar adevărurile puteau fi și mai triste de-atât.

Ea suspină încet:

— Ar fi bine să pleci.

Dorința îl cuprinse, însoțită de o nevoie profundă de-a o atinge. De a-i dovedi că nu era omul acru și periculos pe care-l credea ea. Să-i spună că n-avea s-o abandoneze, așa cum făcuse tatăl ei...

Îi mângâie conturul bărbiei cu afecțiune, oprindu-se la colțul gurii pe care tânjea s-o guste.

— Nu-ți voi face rău, Hailey.

Ea închise ochii, tumultul de trăiri oglindindu-i-se pe chip.

— Te rog, Rex.

— De ce-a depus plângere omul ăla? Cine este el?

Respirația ei pufni în liniștea de acolo, apoi deschise ochii și-l fixă.

— Numele lui este Thad Jordan. E avocat. Nu i-a convenit când am pus capăt relației noastre.

Își strecură degetul mare sub bărbia ei și i-o ridică, încercând să descifreze întregul mister.

— El ți-a făcut vânătăile de pe gât?

Ea dădu din cap, cu buza de jos tremurând.

— Atunci a fost autoapărare. De ce nu mergi la Poliție ca să te dezvinovățești?

— Ar trebui să știi mai bine decât oricine că sistemul judiciar nu este întotdeauna corect, Rex. Thad are prieteni, spuse, cu o voce mai puternică. Prieteni influenți, sus-puși. Nu m-ar crede nimeni în veci.

El o studie, începând s-o înțeleagă. Orașele de provincie... Judecătorii și procurorii ce-și datorează reciproc favoruri. Erau tot atâtea lucruri de care și el se lovise, care îl afectaseră și pe tatăl său.

— Nu-l voi lăsa să te prindă, Hailey.

O luă în brațe. Ea se încordă, zbătându-se, dar el o strânse până când se relaxă și se abandonă îmbrățișării sale. Rex savură contactul incitant. Recunoscător pentru că primise această minusculă porție de încredere, își jură s-o protejeze chiar și cu prețul vieții. Imediat ce-și va scăpa tatăl, avea de gând să-l găsească pe Jordan și să se asigure că el nu va mai face rău nici unei femei.

Iar, dacă Jordan îi va face vreun rău lui Hailey, îl va ucide pe nenorocit.

Rex era ocupat cu schimbatul încuietorilor și cu instalarea unor zăvoare. Apoi își propusese să repare acoperișul. După ce-și duse arma în camera ei, Hailey termină de despachetat cărțile și de făcut curățenie la parter. Iar, în timp ce așeza fiecare comoară neprețuită pe raft, se gândea la modul în care se documentase în privința poveștilor legate de fiecare obiect vechi achiziționat, la cum ar putea să le spună mai departe cumpărătorilor. Acele povești făceau fiecare

piesă deosebită, chiar mai valoroasă decât ar fi crezut ea însăși. Cu toate acestea, putea trecutul să poarte masca unei singure persoane?

Trecutul cu siguranță îl făcuse pe Rex ceea ce era astăzi. Iar trecutul ei... Contactele ei cu părinții adoptivi o învățaseră că atașamentul față de cineva nu era nicidecum benefic. Prima dată când îi plăcuse cu adevărat unul dintre cămine, din care fusese smulsă însă, plânsese zile întregi, retrăgându-se în carapacea ei. Asistentul social o trimisese la un psiholog pentru copii, care a decis că anxietatea era normală având în vedere împrejurările. Dar Hailey fusese nevoită să se protejeze. De aceea, nu-și îngăduise să se mai atașeze de nici una dintre familii.

Iar când doctorii o încurajaseră să se concentreze asupra momentelor întunecate din trecutul ei, clacase. Nu dorea să-și amintească. Pentru că exista ceva întunecat în trecutul ei, ceva malefic. Ceva ce o îngrozise.

Iar când Rex spusese că nu voia ca ea să pățească nimic rău, avusese un atac de panică. Își dorise ca lui să-i pese. Dar, într-adevăr, se și temuse. Și era dispusă să-l alunge pentru a-l proteja. Putea să dărâme barierele pe care și le construise în jur pentru a-l primi în sufletul ei?

Mai ales pe Rex, un bărbat dornic de răzbunare?

Nu! Nu-și putea permite să piardă din nou o persoană dragă.

Termină de așezat obiectele pe rafturi și se duse la etaj pentru a face curățenie în camerele copiilor. Deși trăia sentimente contradictorii — se simțea

obligată să cinstească memoria acelei familii păstrând camerele neschimbate.

Avea nervii încordați la maximum, când privi în camera fetiței și înlemni. Globul de zăpadă era acolo, lângă el aflându-se o fundă roșie, un pieptăn argintiu și o perie.

Melodia *Crăciun alb* îi răsună în minte, în aer conturându-se, lângă ea, imaginea unei fetițe cu părul blond, cocoțată pe scăunelul cu tapițerie din catifea. Mama ei, în spate, îi pieptăna pletele aurii...

Ușa de la parter se deschise larg și se auzi un tropăit apăsat, dar și vocea aspră a unui bărbat.

— A sosit acasă, șopti femeia.

Zâmbetul fetiței păli. Apucă peria argintie și funda roșie și începu să plângă.

— Sst, fii cuminte! Du-te și ascunde-te!

Copila dădu tăcută din cap. Trebuia să urmeze indicațiile mamei, altfel ar fi avut necazuri mari. Tatăl ei era rău. Dar de ce o ura atâta?

Pentru că era fată, și nu băiat. El își dorea un fiu...

Pașii se auzeau mai tare. Bum! Bum! Bum!

— Unde ești? strigă el.

— Pleacă!

Mama ei o trase jos de pe scaun, cu mâinile tremurânde; vocea ei devenise agitată.

— Și să nu scoți nici un sunet până nu vin eu după tine.

Înecându-se în lacrimi, strângea peria argintie și funda la piept. Ea nu voia să se ascundă.

Voia ca tăticul să stea departe și s-o lase pe mama ei să-i termine de periat părul. Se străduise atât de mult să fie cuminte pentru ca el să n-o mai urască... Poate că, dacă mămica ei îi făcea părul frumos, el ar fi mulțumit...

— Grăbește-te!

Mama ei o lovi ușor peste fund, iar ea se strecură în dulap. Aplecându-se, găsi ușa secretă și se furișă înăuntru. Strângând peria și funda în brațe, se lipi cât mai aproape de perete, rugându-se să nu fie păianjeni sau gândaci acolo. Pereții se strângeau în jurul ei, aproape sufocând-o; își acoperi gura cu palmele pentru a nu i se auzi plânsul. Ura întunericul.

„Să nu scoți nici un sunet!"

Cu inima bătându-i cu putere, pipăi podeaua micuței debarale până când degetele simțiră lâna roșie. Păpușa ei preferată, Annie, pe care o strânse în brațe, apoi își plimbă din nou degetele pe podea, până când dădu de păturică și de eșarfele din mătase ale mamei sale, pe care le ținea înăuntru. Miroseau asemenea mamei. Își lipi păpușa de față, apoi o înfășură în păturică.

Își strânse genunchii la piept, închise ușa și își adună în jur obiectele, legănându-se înainte și înapoi și fredonând în gând *Crăciun alb*, așteptând să vină noaptea. Oare cât va mai dura până când tatăl ei va merge la culcare?

Până când mama ei va putea veni la ea...

Mai întâi, trebuia să-și ia porția de băutură, ca în fiecare seară. Acea licoare maro dezgustătoare, ce mirosea oribil... Uneori, se plângea de serviciu, de

casă, în special că nu era suficient de curată. Alteori, se înfuria pe mămica. Spunea că le zâmbește prea mult celorlalți bărbați din oraș. Dar mămica era cuminte...

Mămica avea să se-ntoarcă la ea ca să o elibereze...

Până atunci, trebuia să rămână invizibilă, ăsta era jocul pe care-l inventase ca să facă timpul să treacă mai ușor. Ca să uite că trebuia să stea în debaraua rece și întunecată.

Când intră Rex, în casă era o liniște atât de profundă, încât crezu că Hailey plecase. Cercetă aleea; mașina ei era parcată exact în același loc în care se aflase toată ziua.

Unde se afla Hailey, atunci?

Se aventurase, în cele din urmă, în pod, ca să cerceteze cotloanele? Din reacția ei de mai devreme, se îndoi de asta. Ce era cu podul, de o înspăimânta atât de tare?

Se simțea un miros ciudat în cameră, ca un fel de loțiune după ras, o aromă de mosc ce-i amintea de-o colonie de om bătrân. Un bătrân cu bani.

Oprindu-se în dreptul aragazului, privi în jur pentru a vedea dacă era ceva nelalocul lui, dar nu găsi nimic. Poate că Hailey urcase să se culce.

Amintindu-și de conversația de mai devreme despre fostul ei prieten, Rex se strecură prin bucătărie către hol. Verifică rapid parterul și descoperi că era pustiu. Se încordă și înaintă ușor pe scări.

— Hailey!

Nimic.

Se alarmă și iuți pasul.

— Hailey!

În continuare, nici un răspuns.

Atent la fiecare zgomot sau mișcare din întuneric, urcă scările. Afară, vântul vuia, iar lapovița se întețise, lovind cu putere acoperișul. Din fericire, reușise să acopere gaura înainte ca norii să-și dezlănțuie furia. O lumină slabă licări, stingându-se, apoi aprinzându-se din nou în dormitorul principal. Se îndreptă încet către ea, deschise ușa, însă nu găsi pe nimeni.

— Hailey, ești aici?

Zgomotul vântului izbind crengile de ferestre îl făcu să se gândească să caute și pe-afară. Dar nu zări pe nimeni prin tufișuri.

Cu pulsul accelerat, se întoarse în hol și se uită spre pod. Ușa era încuiată din exterior.

Se apropie cu grijă de camera copilului. Încăperea era întunecată, învăluită în umbrele pe care draperiile trase pe jumătate le aruncau.

— Hailey!

Nici un răspuns. Unde naiba era? O prinsese nenorocitul de Jordan cât fusese el pe acoperiș? Dar cum ar fi putut? Nu văzuse, nici nu auzise vreo mașină pe munte.

Dacă bărbatul era ascuns în casă de când s-au întors ei?

Reveni în camera celuilalt copil. Înăuntru domnea întunericul, însă liniștea era de rău augur. Dintr-o dată, se auzi un sunet ciudat.

Un scâncet atât de slab, că aproape îți venea să te întrebi dacă fusese real. Ce naiba! Era un animal rănit în casă? Se strecurase cumva înăuntru o pasăre sau vreo altă sălbăticiune?

Sunetul întrerupse din nou liniștea și-l făcu să simtă fiori pe ceafă, în timp ce intra.

— Hailey!

Inima i se opri pentru o clipă, imaginându-și că se întâmplase ceva rău. Perdelele fluturau, huruitul sobei vechi sporindu-i neliniștea. Zări globul de zăpadă, sfera de cristal strălucind în întunericul de smoală al nopții.

Privirea i se îndreptă țintă către debara. Și acolo era întuneric, iar încăperea părea goală. Dar acel scâncet stins se auzea de undeva, de aproape.

Deschise ușa și se uită înăuntru. Debaraua găzduia câteva obiecte, un dulap vechi, o cutie plină de jucării, care, în mod surprinzător, nu fuseseră aruncate.

— Hailey!

Scâncetul încetă, instalându-se subit liniștea. Apoi plânsetul se auzi iar, din fundul debaralei.

Se strecură în spațiul înghesuit, apoi pipăi peretele. O mică adâncitură indica faptul că ar putea exista un spațiu de depozitare undeva, mai în spate. Împinse lemnul și panoul culisă. O ușă mică ducea către o cămăruță, în spatele debaralei.

Se lăsă în genunchi și înaintă așa, inima înghețându-i când văzu ce era acolo. Hailey stătea cuibărită lângă perete, ghemuită, cu capul pe genunchi, legănându-se înainte și înapoi pe întuneric...

Hailey se închisese în sine, luptându-se cu monștrii, în singurul mod pe care-l știa ea: alungându-i din mintea ei și blocându-le întoarcerea. Făcea asta refugiindu-se într-o lume imaginară, plină de culori strălucitoare, cu curcubee și prinți care apăreau și salvau fetițele de dragoni.

Dar în realitate prinții aceia nu existau, iar când dragonul se năpustea asupra ei, trebuia să se lupte cu el de una singură.

Dintr-o dată, mâinile lui o prinseră, întinzându-se către ea, trăgând-o din ascunzătoare. Țipa dând din mâini și din picioare, scăpând-o pe Annie, în timp ce se lupta cu el. Dar mâinile lui erau prea puternice. Frica parcă i se concentră în grumaz, încercă să-și înăbușe plânsul, dar un icnet înecat răzbi din adâncul ființei ei. Detesta să se simtă ca un copil neajutorat. Ura să plângă. Nu voia să-l lase să câștige, pentru că lui îi plăcea când ei îi era frică.

— Hailey, draga mea, liniștește-te, sunt eu, Rex.

Îl împinse, însă el îi prinse brațele atât de strâns, încât nu se mai putea mișca. Nu putea să-l privească. Nu suporta să-i vadă acei ochi răi.

— Hailey, ascultă-mă, sunt Rex. Întoarce-te la mine, iubito!

Vocea groasă suna ciudat. Aspră, totuși mai caldă decât a tatălui ei.

El îi ridică bărbia, îi mângâie obrazul, ștergându-i lacrimile. Apoi o scoase din întuneric către lumină, învelind-o în pătură, punându-i-o pe Annie din nou în brațe, mângâind-o și dându-i părul pe după urechi, în timp ce-o așeza pe pernele moi.

— *Uită-te la mine, draga mea, sunt eu, Rex. Nu-ți fac nici un rău.*

Vocea lui caldă penetră pâcla de teamă ce o învăluia. Încet-încet, clipind, ea se întoarse la realitate. Dezorientată, privi în jur prin cameră și-și dădu seama că o cărase din întunericul sufocant către patul ca din pluș — moale, cald, acoperit cu satin.

— Hailey, ești bine acum?

Ea înghiți în sec, amintirile chinuitoare contopindu-se cu realitatea. Ce se întâmplase? Unde se afla?

— Eu... Ce faci?

— Stăteai în debara și plângeai.

Rex își frecă mâna de barba nerasă, lucru ce produse un sunet aspru.

— De ce-ai intrat acolo? De unde ai știut de locul ăla?

Scutură din cap, cu mintea încețoșată de groaza ce-o cuprinsese.

— Nu... nu știu. Mă... ascundeam.

El ridică din sprâncene:

— De cine? Ai zărit pe cineva în casă?

Hailey dădu să se ridice, dar o ținu în pat, aranjându-i pernele la spate.

— Nu știu. Am intrat în camera fetiței, apoi am văzut acest pieptăn argintiu și funda...

Pierdu șirul gândurilor, derutată, căutând o reacție pe chipul lui.

— Apoi am văzut-o pe ea, pe fetița ce locuia aici. Avea părul blond, lung, iar mama ei i-l peria. Dar tatăl s-a întors brusc acasă.

Imaginea fusese atât de reală, de parcă Hailey s-ar fi aflat acolo. Dar trebuie să fi visat. Sau zărise niște fantome?

— Ce s-a întâmplat când el a intrat în casă?

— Mama s-a speriat. I-a spus fetiței să se ascundă, să nu facă zgomot, că se va întoarce după ea mai târziu.

— Și ea a intrat în debara?

Hailey dădu din cap, privindu-l, în cele din urmă, în ochi.

— Crezi c-am văzut fantoma copilului?

Încruntarea lui îi spunea că nu. Dar ce altă explicație ar fi putut exista? Doar dacă nu-și imaginase sau dacă nu-și amintise ceva din trecutul ei...

Ceva ce se întâmplase într-una dintre casele ei adoptive? Lucruri pe care preferase să le uite pentru că fuseseră înspăimântătoare?

Trebuia rezolvată problema cu femeia. La fel și cu fiul lui Falcon.

Mai întâi, găsise oasele acelea blestemate. Apoi scosese cămașa din cufărul din șopronul cu unelte pentru grădinărit. Cârpa avea sânge pe ea. *Sângele lui.*

Cum putuse uita de ea? Obiectul acela îl putea distruge.

Blestemă. Iar acum Falcon punea întrebări prin oraș. Îi cerceta pe toți. Încerca să scoată la iveală secrete ce fuseseră îngropate de-atâta vreme, încât ar fi trebuit să se fi transformat în scrum până acum, ca și rămășițele acelea, cele câteva oscioare.

Se strecură prin pădure către Falcon Ridge; ura lui pentru Falcon era necruțătoare, la fel ca viscolul. Când Falcon urma să plece de la Casa Securii, el avea să-l aștepte în umbră.

Se auzi un țipăt ascuțit, iar el o luă spre locul de unde venise. Erau păsările acelea blestemate, pe care le creștea Falcon. Băiatul era la fel de ciudat ca și tatăl său.

Ridică învelitoarea cuștii. Pasărea îl privea fix, cu ochii ei ca niște mărgele și cu ghearele scoase pentru a se apăra. Își puse mănușile groase pe care le folosea Falcon, apoi deschise cușca.

Știa ce face. Pasărea n-avea nici o șansă.

Și nici stăpânul ei.

Capitolul doisprezece

Rex n-avea idee ce se întâmplase cu Hailey, dar ea se afla într-o stare ca de transă, când el o descoperise. Groaza ei era atât de reală, încât trupul îi era scuturat de un tremur puternic. Iar ochii ei erau sticloși, ca și cum ar fi fost în stare de șoc.

Se întâmplase ceva ce-i declanșase teama. Ceva atât de înspăimântător, încât își indusese un soi de regresie infantilă, care pe el îl înspăimântase de moarte.

— Hailey!

Își ținea palmele în față, privindu-le fix. Respirația, în cele din urmă, îi reveni la un ritm cât de cât normal. Dar Hailey era încă palidă și avea privirea rătăcită.

— Cum ai știut de locul ăla ascuns, de debara?

Hailey se încruntă, înfingându-și unghiile în pătură.

— Nu știu. Nu-mi amintesc să fi intrat acolo. Vocea mi-a spus să mă ascund și să nu fac zgomot.

Vocea? Doamne! Ce era cu ea? Era, oare, schizofrenică?

— Ai mai auzit voci până acum?

Scutură din cap. O șuviță îi căzu peste ochi. El i-o dădu cu grijă după ureche.

— Era vocea mamei, șopti ea. Se temea pentru fetiță. Voia s-o protejeze.

— Hailey, *tu* erai fetița?

Făcu ochii mari:

— Nu... nu cred.

Scoase păpușa de sub pătură și o privi, examinându-i părul din lână și hăinuțele cârpite.

— Nu sunt sigură, totuși. S-ar putea.

Scutură din cap, părând din nou dezorientată.

— Cred că era fetița care a locuit aici. Era ca și cum aș fi plutit în afara corpului meu, ca și cum m-aș fi aflat în încăpere, veghind-o.

— Ai mai văzut astfel de lucruri până acum?

— Nu.

Privindu-l, pe chip i se ivi o expresie de îngrijorare.

— Crezi că sunt nebună? Sau că, poate, am zărit fantoma copilului? Poate că mi-a apărut mama și încearcă să-mi arate ce s-a întâmplat cu ani în urmă.

Afară, vântul zguduia obloanele, în vreme ce el se străduia să găsească un răspuns.

— Cred că nu-i exclus ca imaginația ta să fi scăpat de sub control.

— Dar vocea era atât de reală!

Îl trase de mână.

— Am auzit pașii tatălui bubuind... Urca scările.

— Probabil că m-ai auzit pe mine urcând treptele. Te căutam.

— Nu.

Ochii ei îl implorau s-o creadă.

— Îmi dau seama că sună a nebunie curată, dar asta s-a întâmplat. Mama a avertizat-o pe fetiță, iar ea a fugit să se ascundă, pentru că se temea de tatăl ei.

Simțindu-i agitația care creștea din nou, îi mângâie mâna pentru a o liniști.

— Poate că-ți aminteai ceva ce ți s-a întâmplat ție în copilărie.

El ezită. Era singura explicație logică.

— Ai spus că tatăl tău te-a abandonat pe când aveai patru ani.

— Da.

Luă mânuța păpușii în a ei, mușcându-și buza inferioară.

— N-ai fost adoptată?

Scutură din cap, strângând din buze.

— Ai locuit cu vreo familie ce avea grijă de tine?

Își întoarse fața pe pernă și dădu din cap:

— Cu mai multe...

Rex simți o apăsare în piept. Cel puțin, el îi avusese pe mama și pe frații lui. Hailey fusese singură.

— Te-a agresat vreunul dintre părinții adoptivi?

O tresărire din ochii ei îi oferi răspunsul. Trebuia să-și fi dat seama... Reticența ei față de bărbați... Frica de a-l lăsa s-o atingă. Faptul că fugea de acel avocat posesiv.

Cu furia apăsându-i inima, Rex își aminti că trebuie să se poarte cu ea cu mare băgare de seamă.

— Cred că-ți amintești de unul dintre momentele când ai stat la una dintre familiile care te aveau în grijă, spuse el încet, ca și cum ar fi vorbit cu unul

dintre șoimii pe care-i îngrijea. Și, din cauza a ceea ce li s-a întâmplat celor din familia Lyle, ai proiectat totul asupra acestei istorii...

Hailey își feri privirea, cu o expresie de completă buimăceală:

— Cred că... ai dreptate.

— Povestește-mi despre bărbatul care te-a molestat.

Ea rămase în defensivă:

— Nu vreau să vorbesc despre el. Sunt lucruri care aparțin trecutului...

Dar o bântuia în continuare, oriunde s-ar fi aflat. Fusese un moment traumatizant din viața ei, ce-o marcase atât de mult, încât își reprimase amintirile. Și, întâlnirea cu avocatul care încercase s-o controleze, care o rănise, trebuie să fi declanșat procesul prin care amintirile reveneau la suprafață.

Îl cuprinse un sentiment de vină. Iat-o acum, prinsă într-o altă conjunctură periculoasă, pentru că el redeschisese cazul tatălui său!

— Hailey, am mai spus acest lucru, cred c-ar trebui să pleci din oraș pentru o vreme.

— Nu, zise ea, ridicând vocea. Te rog, probabil că mă crezi nebună, dar n-am nimic. Am fugit toată viața mea, Rex. N-am de gând să mai fug.

— Atunci eu voi sta aici cu tine.

Pe chipul lui Hailey se ivi panica, reamintindu-i lui Rex de jurământul de a nu o obliga să accepte apropierea lui. Dar el n-avea cum s-o lase singură. Nu, cât timp era atât de vulnerabilă.

— Rămân, cel puțin până când va fi instalat sistemul de alarmă.

— Crezi că bărbatul care i-a omorât pe cei din familia Lyle se află încă pe aici, poate chiar în oraș?

Așadar, lua în calcul faptul că tatăl lui ar putea fi nevinovat... Toată viața lui se simțise însemnat cu stigmatul trecutului, dar acum i se ivise speranța că lucrurile se puteau schimba.

— Nu știu, dar, dacă da, probabil știe c-am început să pun întrebări.

Îi strânse mâna între palmele lui, fericit că nu și-a retras-o când a făcut acest gest.

— Și, dacă nu se mai află pe aici, tot mai există posibilitatea ca Jordan să te fi găsit.

Frica îi întunecă din nou privirea. Rex detesta să vadă acest lucru, dar era mai bine pentru ea să rămână în gardă decât să clacheze. Dacă avocatul era prin preajmă, probabil aștepta momentul potrivit, când ea va fi singură, pentru a o lua prin surprindere. Și, atunci, ce-avea de gând să-i facă?

Cât de periculos era acest tip, Jordan?

— L-ai aranjat pe Falcon, Wormer?

— Mă ocup de asta. Audierea lui pentru eliberarea condiționată a fost amânată și e destul de speriat.

Respirația lui greoaie, ca un șuierat prelung, îngreuna convorbirea telefonică. Pe Wormer îl păștea în orice clipă un atac de cord.

— Ai găsit-o pe fată? întrebă Wally Wormer într-un final.

— Sunt cu ochii pe ea. O voi lua înapoi cât de curând.

Dar, mai întâi, trebuia să se joace puțin cu ea. Trebuia să inventeze niște pedepse.

Voia s-o facă să tremure din toată ființa ei. Să se întrebe cât de aproape ajunsese. Să-i simtă respirația în ceafă și să-i anticipeze sosirea.

Jordan întrerupse convorbirea, apoi bătu darabana pe biroul lustruit din camera de lucru a lui Falcon. Ce fel de om putea trăi într-o casă ca o mânăstire?

Jordan strânse pumnii în mănușile lui din piele neagră. Mirosul de lemn ce plutea în aer îi sporea furia.

Și de ce Miss Perfecțiune, adică Hailey, îl lăsase baltă, apoi se combinase cu un tip sinistru precum Falcon?

Simplul gând că un alt bărbat, în afară de el, ar putea-o atinge îi lăsă un gust amar. Momentan, Falcon se afla în casa pe care o cumpărase Hailey. Ce făcea acolo? O convinsese să se culce cu el? Sau ea își folosea în continuare trucurile?

Nerăbdător să se întoarcă și s-o supravegheze, se strecură pe coridoarele casei lui Falcon, uimit de labirintul de camere din masiva clădire din piatră. După ce termină de cercetat toate încăperile, negăsind nimic interesant, se repezi către subsol. Jordan își făcuse temele. Se pare că Falcon deținea o agenție de investigații împreună cu frații lui. Și avea și aparatură de ultimă generație. Cu siguranță se afla la subsol.

Trebuia să se asigure că Falcon nu va găsi nimic incriminator în ce-l privea... Dar dacă ar face investigații despre Hailey, ar descoperi că nu e femeia care lăsa să se creadă că era. Râse, brusc binedispus.

Atunci ciudatul n-ar mai fi atât de nerăbdător s-o bage în patul lui.

De fapt, dacă planul lui funcționa, Falcon avea să i-o predea lui fără nici o remușcare.

El scoase verigheta cu diamante din buzunar, zâmbind în timp ce privea pietricelele ce străluceau în întunericul încăperii. Apoi avea să pună bijuteria pe degetul lui Hailey, acolo unde îi era locul, iar ea avea să fie a lui pentru totdeauna.

Hailey îl privea fix pe Rex, strângând pătura și păpușa în mâini; nu le putea lăsa încă deoparte. Nu voia să-i dezvăluie detaliile nefericitei ei vieți. Îndurase povara șoaptelor și a privirilor compătimitoare toată viața, nu mai putea să-l vadă acum și pe el privind-o cu milă.

Dar ce voia?

Brațele lui să o cuprindă din nou... Vocea lui și cuvintele-i mângâietoare... Mâinile lui trezindu-i simțurile și spulberându-i spaima ce îi cuprinsese mușchii și membrele în întunericul acelei ascunzători... Acea debara ce-i servise drept sanctuar și temniță.

Ce i se întâmpla totuși în casa asta?

Avusese întotdeauna coșmaruri, dar ele o hărțuiau noaptea, în orele de somn, nu pe timpul zilei. Ea *nu văzuse* fantome și nici nu auzise voci până atunci...

Rex nu credea în fantome, dar ea nu putea exclude această posibilitate — oare nu le văzuseră sau le auziseră și alți oameni care intraseră în casă? Avea o carte asupra acestui subiect cu mărturii culese din toată țara și cu fotografii-document făcute de parapsihologi.

— Hailey, spune-mi mai multe despre tipul ăsta, despre Jordan.

Imaginea lui Thad aruncându-se pe parbrizul mașinii, cu sângele șiroindu-i pe obraz, îi reveni imediat în minte.

— E avocatul unei corporații, spuse ea. Lucrează pentru o firmă mare din Denver, se ocupă de afaceri de milioane de dolari.

— Cum v-ați întâlnit?

Hailey răsucea pe deget părul păpușii.

— Lasă, Rex, nu el e problema ta...

— Este, dacă vrea să-ți facă rău.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, trăirea intensă din ei transmițându-i-se, de parcă degetele lui i-ar fi mângâiat trupul gol. Oare ținea la ea cu adevărat?

— A venit într-o zi cu un client la casa de licitații pentru o operă de artă, zise ea, ridicând din umeri. Am ieșit împreună de câteva ori. În general, la dineuri oferite de companie, la recepții pentru tot soiul de strângeri de fonduri.

— Voia să te impresioneze.

Hailey dădu din cap. Și ea crezuse același lucru. Și, la început, chiar o impresionase. Până când și-a dat seama că generozitatea și șarmul lui erau false.

— Știa ceva despre lucrurile pe care le-ai suferit?

Femeia ezită, luptându-se din nou cu apele tulburi ce se năpusteau din trecut.

— Nu în detaliu. Când m-a întrebat de ce-mi plac obiectele vechi, i-am explicat că mi se par interesante poveștile legate de ele, trecutul lor. Pentru că mi-am pierdut mare parte din viață și pentru că n-am avut un cămin stabil...

Oftă, întrebându-se dacă nu-i dezvăluia prea multe. Dar dorea ca el să înțeleagă. Mobila și obiectele vechi pe care le colecționa nu erau niște simple lucruri, fără viață; aduceau cu ele amintirea unor fapte, a unor oameni.

— M-a fascinat faptul că unii păstrează obiecte vechi, un tablou, o vază sau un obiect de mobilier și le transmit din generație în generație.

În timp ce familia ei o aruncase ca și cum n-ar fi avut nici o valoare.

Ochii lui întunecați o priveau atât de intens, încât fu pătrunsă de un fior de neliniște. Apoi își puse mâinile peste ale ei, iar ea rămase nemișcată, studiindu-i degetele: avea niște mâini lungi, musculoase, puternice, care puteau proteja sau răni. Dar ea văzuse cât de atent se purtase cu vulturul și simțea aceeași tandrețe acum.

În ciuda forței sale, a naturii lui sălbatice, Rex nu era ca Thad, nu trebuia să se laude cu banii, mașinile extravagante sau postul influent pentru a se simți bărbat. Și nu trebuia să-și exercite controlul asupra unei femei, pentru a-și demonstra virilitatea.

Hailey își încrucișă degetele cu ale lui, sfârcurile ei întărindu-se din pricina dorinței ce izvora din ochii lui. Dintr-o dată, își dădu seama cât de vulnerabilă era. Stăteau în patul ei, legănați de dulceața conversației, a mângâierilor suave și a dorinței ce vibra între ei. O dorință ce creștea pe măsură ce minutele treceau. Cu toate astea, el n-o forța să facă nimic.

Ceea ce o determina să-l dorească și mai mult.

Hailey tânjise după siguranță toată viața ei, căutase pacea și liniștea, evitase bărbații periculoși. Dar, chiar și atunci când tocmai scăpase dintr-o astfel de încercare, se îndrepta imediat, cu capul înainte, către o alta.

Dar senzația de pericol ce strălucea în ochii lui Rex era incitantă și exprima o pasiune căreia nu-i putea rezista. Sătulă să se mai simtă singură, răspunse privirii lui flămânde.

Supunerea ei tacită ar fi trebuit să fie de-ajuns. Dar nu voia să cedeze cu totul. Tânjea să profite de ceea ce-i oferea el.

Cu o umezire ușoară a buzelor, îl incită să vină către ea, apoi degetele ei găsiră vârfurile părului lui și începură să se joace cu șuvițele. Senzația de virilitate pe care Rex o degaja o sufoca, pasiunea lui nestăvilită stârnind-o.

Rex își aplecă fruntea, ca și cum în sufletul lui s-ar fi dus o luptă surdă.

— Hailey...

Femeia își plimbă degetele pe bărbia lui. Șuieratul respirației lui îi atingea sacadat obrazul și el se apropia din ce în ce mai mult, astfel încât ea simți tensiu-

nea ce se acumula între ei. Aerul din cameră se schimbă, deveni încins, electrizant.

Rex își duse o mână către bărbia ei și-i cuprinse obrazul în palmă.

— Nu vreau să-ți fac nici un rău, murmură el. Spune-mi când să mă opresc.

Preludiul lui anevoios era semnul delicat că ea nu mai trăise pasiunea până atunci. Iar această sensibilitate declanșă trăiri care oscilau între admirație și iubire.

Tulburată de ideea că tot ce simțeau putea să fie iubire adevărată, femeia o respinse imediat, concentrându-se asupra modului tandru în care degetul lui îi mângâiau obrazul, în timp ce-și cobora capul.

Hailey se aplecă ușor, în timp ce-și trecu degetele adânc prin părul lui negru și des. Iar senzația era divină. Iată-l pe acest bărbat ce trecuse prin iad, al cărui suflet se asprise, rămânând totuși suficient de tandru pentru a respecta inocența ei și marele pas pe care era gata să-l facă.

Apoi gândurile se risipiră când buzele lor se contopiră, gustând, explorând și aprinzând flacăra dorinței din pântecele ei. Se aplecă înspre el, savurând senzațiile delicioase când limba lui se strecură în gura ei, stârnindu-i impulsuri neștiute.

Apoi mâinile lui alunecară mai jos. Buzele lui urmară calea spre gâtul ei, mușcând și alintând pielea aprinsă de atingerile lui, în timp ce-i masa ușor spatele. Când își vârî mâinile sub sânii ei pentru a-i cuprinde în palme, sfârcurile ei se întăriră.

Un geamăt răsună din pieptul lui în timp ce-i excita sfârcurile, mușcându-le prin bluză. Nasturii se desfăcură, dezvelind pielea ce-avea să fie alintată de limba lui. Apoi buzele lui poposiră asupra unui sfârc prin materialul subțire al lenjeriei, iar ea gemu din nou, cu trupul înfierbântat. Se arcui către el, tânjind să vină mai aproape. Ca și cum el i-ar fi înțeles dorința, îi desfăcu sutienul și-l lăsă să-i cadă, dar, în loc să continue s-o sărute acolo, își ridică fruntea și o privi, din nou, cu îndoială, în ochi.

— Rex, te rog, șopti Hailey. Nu vreau să fiu singură.

— Nu ești, iubita mea, șopti el.

Aproape fascinat, bărbatul se opri să-i admire sânii goi, ceea ce ei îi spori dorința.

Un freamăt i se ivi între coapse, iar sfârcurile ei aproape că zvâcneau. Prinzându-se de umerii lui, ea se ținu strâns, simțind că pierde controlul, ca și cum și-ar fi luat zborul. Incitându-o, bărbatul se mută de la un sân la altul și-și vârî mâna între picioarele ei pentru a-i mângâia pubisul fierbinte până când ea strigă atât de durere, cât și de plăcere.

Senzațiile erotice o străbăteau și-și încolăci picioarele în jurul lui, dornică de mai mult. În cele din urmă, el își ridică fruntea, apoi se întinse deasupra ei, dându-i la o parte părul de pe față și privind-o în ochi.

— Mai vreau, șopti Hailey. Te rog, Rex, nu te opri acum!

Un zâmbet îi încălzi ochii întunecați, în vreme ce ea trăgea de bluza lui, desfăcându-i capsele. Apoi îi mângâie pieptul dezgolit, explorând conturul sinuos al mușchilor, parcurgând șirul de păr negru ce cobora către jeanși. Pantalonii ce ascundeau paradisul dorințelor ei, răspunsul dorinței fierbinți dinlăuntrul ei.

Bărbatul se lipi de ea, puterea trupului său dârz potrivindu-se formelor ei fine, până când femeia îi cuprinse sexul între picioare. Erau pe jumătate îmbrăcați. Ea simțea forța dorinței lui, știind deja că acest bărbat era potent și viguros. Dar, în loc s-o înfricoșeze excitația lui, simțurile ei se treziseră la viață.

Căldura se stârnise din nou, dorința sporind în intensitate până când ea se îndreptă către pantalonii lui. Dar el o prinse de mâini, țintuind-o.

— Mai întâi tu.

Murmurul său încet fu atât de senzual și de tandru, încât lacrimile umeziră ochii lui Hailey.

El înlemni.

— Hailey...

— E atât de minunat! spuse ea încet. N-am știut.

Emoția îi licări în priviri. Trecuseră o graniță, care, odată depășită, nu era sigură c-o va mai putea traversa înapoi.

Dar liniștea fu spulberată de un sunet ascuțit. Telefonul.

Hailey privi către noptieră, rugându-se să nu fie încă o amenințare. Rex se întinse după aparatul mobil, cu regret în priviri.

— La naiba! E agenția de pază.

Preluă apelul, ascultând în tăcere, expresia lui schimbându-se, trecând de la pasiune la îngrijorare.

— Vin imediat.

Panica îi încordă trupul.

— Ce-i?

— Cineva a pătruns în Falcon Ridge și a dat foc, îngână el. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Doamne, Dumnezeule!

Hailey își luă bluza.

— Trebuie să ne grăbim.

— Nu, tu rămâi aici.

O apucă de umeri, spaima ivindu-se pentru o clipă în ochii lui. Dar teama era pentru ea, nu pentru el, atingând o coardă și mai delicată din sufletul ei.

— Coboară totuși, încuie ușile și ai grijă să nu deschizi nimănui în afara mea. Și ține arma la îndemână. Ai înțeles?

Hailey aprobă, își luă halatul de la capătul patului și îl îmbrăcă, apoi se ridică ezitant în picioare. El îi aruncă o ultimă privire de regret în vreme ce se avântară pe scări. Cu pasiunea încă strălucind în priviri, el șovăi la ușă, apoi îi strânse halatul peste sânii goi. Cuprinzându-i din nou, își coborî fruntea și o sărută încă o dată.

— Mă voi întoarce.

Hailey îi șopti la revedere, încuie ușa, apoi se repezi la fereastră și trase jaluzelele. Rex își încordă umerii în bătaia vântului și a zăpezii, urcă în mașină și dispăru în noapte.

Lapovița și ninsoarea n-o lăsau să vadă prea bine afară. Umbre tremurau în marginea pădurii, printre copaci, în ceață. Urletul unui animal sălbatic îi provocă un fior pe șira spinării, urmat de senzația de panică.

Cine pătrunsese în casa lui Rex? Mai era acolo, pentru a-l aștepta să se întoarcă?

Și, dacă da, ce avea de gând?

Inima lui Rex bătea cu putere, în timp ce gonea pe drumul înghețat către Falcon Ridge. Se ruga ca zidurile de piatră ale casei copilăriei lui să reziste flăcărilor. Faptul că locuia la kilometri depărtare de oraș, că drumurile erau aproape impracticabile jumătate de an din cauza zăpezii și a gheții făcea dificilă ajungerea pompierilor.

Auzi totuși vuietul sirenei imediat ce sosi și se bucură că instalase un sistem de siguranță. Economisise timp prețios și, spera el, își salvase căminul.

Cauciucurile scârțâiră când frână, apoi sări din mașină, viscolul și zăpada creând o perdea albă. Scrută ceața și fumul și descoperi că totul venea dinspre ușa subsolului. Biroul lui!

Intrusul voia documentele lui! Sau voia să le distrugă.

Câteva clipe mai târziu, pompierii intrară în trombă în casă. Fumul se strânsese în holul de lângă ușa subsolului. Tuși, își scoase o batistă din buzunar și-și acoperi gura și nasul, apoi înaintă să cerceteze etajul.

Pompierii îl dădură la o parte, aducând furtunuri înăuntru, pentru a stinge incendiul. Rex blestemă în timp ce ei acționau, bucuros că infractorul nu reușise să păcălească sistemul de alarmă și să intre în biroul de la subsol. Când focul fu cât de cât stăvilit, Rex se repezi către biroul dinspre intrare și îl găsi devastat. Dosarele erau împrăștiate pe jos, sertarele deschise, iar computerul fusese distrus.

Furios, cercetă la etaj. Și dormitorul lui fusese răvășit. Poate că ar fi trebuit să-l cheme pe șerif. Nu! Ar fi inutil să apeleze la Cohen. Va trebui să ia amprente și să facă propria investigație. Coborî scările și-i găsi pe pompieri stingând și ultimele flăcări. Podeaua din lemn fusese distrusă. Focul se întinsese și în bucătărie, afectând mare parte din podea și din pereți.

Stomacul i se strânse când observă ușa din spate întredeschisă. Cel care pusese focul se putea afla încă în preajmă, privind. Poate că se ascundea în curtea din spate sau la marginea pădurii.

Instinctele i se treziră la viață. Îi explică pompierului că voia să verifice.

— Vezi dacă poți identifica sursa focului, îi spuse el șefului pompierilor. Focul a fost pus intenționat. Vreau probe.

Acesta îl asigură că așa va face, apoi se sfătui cu colegul său, în timp ce Rex se strecura către ușa din dos. Norii întunecați sporeau întunericul nopții, zăpada ce cădea abundent împiedicându-l și ea să vadă la depărtare. Totuși, printre copaci, i se păru că zărește ceva mișcându-se. Un animal sălbatic sau un om?

Scrută împrejurimile, apoi cercetă curtea. Acoperișurile de la cuștile șoimilor și vulturilor dispăruseră.

La fel și păsările.

Emoțiile îi întunecau gândirea, în timp ce se repezea către marginea pădurii. Zăpada purta urme de sânge proaspăt; un val de furie îl copleși.

Presupunând că păsările erau moarte, el se întoarse și cercetă din nou pădurea, căutându-l pe maniacul care le ucisese. Fusese bărbatul care-o urmărea pe Hailey? Sau cel care-i omorâse pe cei din familia Lyle?

Dacă umbra pe care o zărise în pădure era a unui om, atunci el s-ar putea îndrepta către Hailey. Fusese incendiul o diversiune pentru a-l atrage departe de ea și pentru a o putea ataca?

Hailey se dezlipi, în cele din urmă, de la fereastră și păși în hol, masându-și ceafa în locul în care acumulase tensiunea. Cât de mare era focul? Rex era bine? Se va întoarce teafăr?

Telefonul țârâi, făcând-o să tresară. Se repezi să răspundă. Mâna îi tremura însă când o îndreptă către receptor. Cine putea fi la ora aceea? Dacă era Thad sau cel care dorea s-o alunge din oraș?

Poate că era Rex sunând s-o liniștească, spunându-i că totul era sub control.

Țârâitul ascuțit întrerupse din nou liniștea, iar ea ridică într-un final receptorul:

— Alo.

— Sunt cu ochii pe tine, Hailey.

Respirația greoaie a unui bărbat se auzea de la celălat capăt al firului.

— Ți-am zis, nu poți scăpa de mine în veci. Ești a mea.

Hailey trânti receptorul, eliberând un suspin. Apoi auzi un zgomot. Înlemni, prinzându-se de balustrada scărilor. Arma ei se afla la etaj, în dormitor. Trebuia să pună mâna pe ea. Un alt zgomot o făcu să se oprească totuși.

Pași în pod.

Era din nou fantoma ori cel care îi ucisese pe membrii familiei Lyle? Sau Thad sunase chiar din casă?

Capitolul treisprezece

Ușa din plasă se trânti, rafalele de vânt zdruncinând toată casa. Hailey își simți tot corpul încordat. Să fugă afară și să încerce să ajungă la mașină? Dar dacă intrusul era acolo, așteptând ca ea să facă exact acest lucru? Ar putea fi pe terasă, pândind din umbră, poate chiar în Volkswagen... N-ar avea nici o scăpare.

Vântul vuia, iar acoperișul casei se zguduia. Podeaua de deasupra scârțâi din nou. Înghiți în sec.

Era la etaj? În pod...?

Ușa din plasă se trânti din nou, legănându-se înainte și înapoi, înainte și înapoi. Se apropie de fereastră și aruncă o privire prin perdele, cercetând umbrele. Dar afară era aproape viscol, totul era ca o ceață albicioasă, nelăsând-o să vadă nimic. Palmele ei transpiraseră pe geam, când se întoarse să cerceteze interiorul. Luminile pâlpâiră și se stinseră. Apoi se aprinseră iar. Apoi se stinseră din nou.

Nu!

O cuprinse un tremurat teribil, în timp ce se repezi către hol, după lumânări. Lăsase sfeșnicul pe pervazul șemineului, acolo unde îl găsise în prima zi. Dar dispăruse.

Panica o sugrumă.

Podeaua scârțâi din nou. Acum era pe scări.

Nu. Zgomotul venea din bucătărie.

Trebuia s-ajungă la telefon. Să-l sune pe Rex. Să cheme ajutoare.

Pipăi prin întuneric după telefon, dărâmă veioza și o prinse exact înainte să cadă pe podea. O carte pe care o citise mai devreme lovi podeaua din lemn cu o bufnitură scurtă. Receptorul telefonului alunecă din furcă și lovi masa. Ea îl smuci în sus și începu să formeze.

Telefonul era mort.

Bătăile inimii erau din ce în ce mai rapide. Celularul... La etaj, în dormitor, împreună cu arma. Trebuia să-l ia. Dar dacă el era acolo sus?

Apucă vătraiul și se îndreptă încet către hol. Culoarul era liber, deși vântul trântea în continuare ușa din plasă, zdruncinând tocul.

Trăgând aer în piept, se repezi pe scări, cu inima zbătându-i-se. Se ținea strâns de balustradă. Primul etaj era învăluit în întuneric, umbrele năpustindu-se asupra ei din toate colțurile.

Exact ca atunci când era mică.

Avu brusc senzația de déjà-vu, dar respinse amintirile. Apoi înlemni când o zări pe fetiță în dreptul camerei sale...

Fetița avea păr lung, blond și purta o cămașă de noapte roz-pal, care-i atârna până la piciorușele goale. Niște ochi mari, înspăimântați, o fixau pe Hailey prin întuneric. Strânse păpușa căreia i se spunea Annie la piept cu o mânuță, păturica atârnându-i în cealaltă,

atingând podeaua. Lacrimile îi scăldau obrajii, dar nu scotea nici un sunet. Arătă cu degetul către pod, apoi începu să se legene înainte și înapoi, ca și cum ar fi încercat să se oprească din tremurat. Ce încerca să-i spună fetița?

Ceva despre monstrul din pod...

O bufnitură produsă la parter o făcu să revină la realitate. Sigură că zărise o fantomă, se avântă în camera ei. Furtuna albă de afară lumina ușor interiorul, dar norii negri ai disperării o copleșiră. Apoi numele ei rostit în șoaptă pluti din umbră.

— Hailey... Nu poți scăpa de mine niciodată.

Apoi liniște.

— Ești a mea pentru totdeauna.

Un icnet i se opri în gât privind către pat. Pe plapuma de satin se afla o rochie de seară roșie, strâmtă, fără umeri, cea pe care i-o dăduse Thad cu trei luni în urmă. Îi ceruse s-o poarte la un bal la care participaseră în numele firmei lui.

Apoi îi făcuse o altă surpriză: un colier de rubine. Cel pe care i-l aruncase când fugise de el prin pădure.

Ea se apropie, știind ce-avea să găsească, o frică paralizantă cuprinzând-o subit. Colierul se afla deasupra rochiei, într-o cutie argintie. Lângă el era un bilețel alb, cu mesajul „Te iubesc, Hailey“, scris în mijloc, cu cerneală neagră.

Scrisul era al lui Thad.

În următoarea jumătate de oră, Rex se ocupă de pompieri, îngrijorarea lui pentru Hailey crescând. Voia să se întoarcă la ea. Dar pompierul-șef insistă

ca șeriful Cohen să fie implicat în investigație și să fie depusă o plângere la biroul acestuia.

— Pagube mari nu par să fie.

Cohen se lăsă pe vine, examinând podeaua arsă din hol.

— Datorită sistemului meu de alarmă, spuse Rex, dezgustat de atitudinea nepăsătoare a șerifului.

— Am terminat.

Pompierul-șef făcu semn către ușă.

— Îți voi trimite raportul meu.

Rex dădu din cap, apoi se întoarse către Cohen, timp în care mașina de pompieri cobora muntele.

Cohen se scobea în măsele.

— Pare-mi-se că vrea cineva să părăsești orașul, băiete.

Rex îl privi intens:

— Vrei să spui altcineva, în afară de tine?

Ridică o sprânceană, urmându-și insinuarea:

— Îmi tot spui să părăsesc orașul, să renunț la cazul tatălui meu. Ce-ai de ascuns?

Un mușchi de pe falca lui Cohen tresări:

— Să nu mă acuzi de lucruri de genul ăsta, Falcon! Te pui cu cine nu trebuie. Să nu crezi că am să tolerez așa ceva.

— Asta a făcut tatăl meu? S-a pus cu cine nu trebuia?

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Am auzit niște lucruri interesante de când m-am întors. Unii oameni cred că Lawrence Lyle era un individ violent. Spun că l-ai verificat de câteva ori, dar că nu l-ai arestat niciodată.

— N-aveam nici un motiv să fac asta, se răsti Cohen.

— Și unii oameni au spus că doamna Lyle ar fi avut o aventură. Că Lindy Lou n-ar fi fost copilul lui Lyle.

Cohen strânse și mai tare din dinți.

— Poate că tu aveai o legătură cu ea. Poate că fetița era a ta și voiai ca Joyce Lyle să-și părăsească soțul pentru tine. Când te-a refuzat, i-ai omorât pe toți.

— E cea mai stupidă teorie pe care-am auzit-o vreodată.

Se încruntă:

— Nu mi-a plăcut niciodată de femeia lui Lyle. Eu întotdeauna...

Se opri brusc, ca și cum ar fi fost pe cale să recunoască prea multe.

— Întotdeauna ce, domnule șerif? Ți-a plăcut de Ava Riderton?

— Viața mea personală nu e treaba ta.

— După cum văd eu lucrurile, Ava nu te voia pe tine, ci pe Lyle, astfel că te-ai hotărât să te răzbuni pe el și să-i seduci nevasta. Lyle a sosit acasă și te-a surprins. De vreme ce erai șerif, nimeni nu s-a sesizat fiindcă mai fusesei la ei în casă. La naiba, poate că tu ai scornit și chestia cu violența conjugală, pentru a avea un motiv să te vezi cu soția lui Lyle!

Ezită.

— Dar, când Lyle te-a surprins, și-a dat seama de adevăr, a răbufnit, lucrurile scăpând de sub control.

Rex își încrucișă mâinile la piept.

— Astfel c-ai aranjat probele, apoi l-ai arestat pe tata și ai înscenat totul înainte să fi ajuns tu însuți suspect...

Rex ridică apoi din umeri.

— A fost perfect. Nimeni nici măcar nu te-a interogat.

— Ai tupeu, băiete! Încerci să-mi distrugi renumele. Te voi arunca în închisoare, la fel cum am făcut și cu tatăl tău, după care o să arunc cheia.

Ghetele lui Cohen bocăniră pe podea, în timp ce se îndrepta către ieșire.

Rex îl privi îndepărtându-se, curiozitatea fiindu-i și mai tare stârnită de negarea vehementă a lui Cohen privind relația lui cu Joyce Lyle. Iar acum Cohen se ducea înapoi, în vale. Dacă Rex intuise adevărul, ce urma să facă? Ar trebui să treacă pe la Hailey în drum spre oraș...

Hailey.

Trebuia să se asigure că era bine.

Își trase din nou haina pe el, încuie casa, porni sistemul de alarmă și se îndreptă către jeep, înfruntând viscolul. Îi sună celularul în momentul în care pornea motorul. Nerăbdător s-o vadă pe Hailey cât mai repede, răspunse, în timp ce băgă mașina în viteză și porni. Cauciucurile aruncau zăpadă și gheață în urma lor, vitezele succedându-se rapid.

— Da.

— Brack sunt. Voiam doar să văd dacă ai mai descoperit ceva. Mama înnebunește de una singură.

— Am câteva teorii. Cineva a pătruns la Falcon Ridge în seara asta și a încercat să ajungă la fișierele mele de la subsol.

— Tu ești bine, omule?

— Mda, nu eram acasă.

O săruta pe Hailey, de fapt, și era pe cale să facă dragoste cu ea. Doamne, îi părea că s-a întâmplat acum câțiva ani.

— Slavă Domnului c-am instalat sistemul de alarmă! Oricum, nenorocitul a dat foc la casă.

— Cât de mari sunt pagubele?

— Minime, spuse Rex. Dar am fost nevoit să mă confrunt cu Cohen din nou. Îmi dau seama de ce-l ura tata.

Își expuse iar teoria.

— Interesant, zise Brack. Dacă vinovatul a fost Cohen, acest lucru ar explica de ce s-a grăbit așa de tare să-l învinuiască pe tata.

Făcu o pauză.

— Crezi că McDaver știa și l-a acoperit?

— Nu știu. McDaver se comportă și el ca și cum ar ascunde ceva.

Făcu din nou o pauză.

— Te-ai întâlnit cu Carl Pursley?

— Nu, nu încă. Dar sunt pe cale s-o fac.

— Ține-mă la curent.

Rex ocoli un ochi de apă, iar mașina se hurducă, aruncând în zbor bucăți de gheață.

— Și spune-i mamei să se țină tare. Suntem pe cale de a rezolva totul.

Închise, mintea zburându-i iar la ipoteza pe care o discutase cu fratele său. I se părea că îi scăpa ceva; însă nu-și dădea seama ce anume.

Dintr-o dată, un glonț vâjâi prin parbriz, spărgându-l. La naiba! Se aplecă pentru a se feri, trăgând de volan într-o parte, dar lovi marginea șanțului și plonjă cu botul exact în acesta. Centura de siguranță se blocă, țintuindu-l în scaun, capul aplecându-i-se mult spre geam din cauza impactului. Apoi, un alt glonț îi zgârie obrazul și-i aruncă alte cioburi în față.

Se aplecă la timp pentru a evita un altul.

Hailey tremura din tot corpul. Thad fusese în casă. În dormitor.

Se afla încă înăuntru?

Cu inima bătându-i cu putere, ea aruncă vătraiul și se întinse către poșetă pentru a-și scoate telefonul, dar o mână îi acoperi ochii, cu degete lungi și înguste. Și reci. De gheață.

— Îmi pare bine să te văd, Hailey. Mi-a fost dor de tine.

Încăperea, dintr-o dată, parcă o strivea. Simțea respirația sufocantă a lui Thad în spate, dezgustul atingerilor lui de la ultima întâlnire cuprinzând-o din nou. Zărise dorința de răzbunare din ochii lui când se aruncase pe capota mașinii. Venise aici pentru a-și duce la bun sfârșit amenințările.

— Ai știut c-am să vin după tine, nu-i așa?

Îi îndepărtă șuvițele de păr de pe gât.

— Îmi plăceai mai mult blondă, spuse el, cu o voce groasă. Dar vom aranja acest lucru mai târziu.

— Thad...

Hailey se strădui să găsească o fărâmă de curaj.

— Ți-am spus că totul s-a terminat între noi. Te rog, nu face asta.

— Ce să nu fac? Să nu te iubesc?

Își înfipse și mai adânc mâinile în părul ei.

— Nu pot să mă abțin, Hailey. N-am dorit pe nimeni așa cum te doresc pe tine.

— Mă dorești doar pentru că te-am refuzat.

Lăsând la o parte gingășiile, el o smuci de mâini atât de tare, încât ea aproape căzu. Apoi o întoarse cu fața către el, strângând-o cu putere.

— Și ți-am promis că te voi găsi.

Un zâmbet slab i se ivi pe buze, cicatricea de la ochi fiind vizibilă în lumina slabă ce pătrundea pe fereastră.

— De ce faci asta? îl întrebă Hailey, aruncându-i o privire scrutătoare. N-ai nevoie de mine, ai de ales dintr-o sumedenie de femei în Denver.

Vocea îi cedă, dar își drese glasul, hotărâtă să discute rațional cu el.

— Am văzut cum roiau pe lângă tine la petreceri. Ești un bărbat de succes, arătos, șarmant. Toate damele acelea din înalta societate te adorau.

— Toate, dar nu și tu.

Amărăciunea îi sugruma glasul.

— Nu ne potrivim, șopti ea. Nu vezi asta? Nu e vina ta, e vina mea... Nu sunt pregătită să fiu cu cineva.

— Și eu am crezut asta la început, spuse Thad. Chiar mi-a părut rău pentru tine.

Apoi izbucni într-un râs sinistru.

— Ce fraier! Încercam compasiune pentru sărmana fetiță orfană care nu fusese niciodată iubită. Voiam să te salvez.

— Îmi... pare rău, Thad, șopti Hailey. N-am vrut să te rănesc, dar nu pot fi cu nimeni acum.

— Atunci de ce-ai petrecut noaptea cu bărbatul acela, cu Falcon?

— Nu... știu despre ce vorbești. Nu m-am culcat cu el.

— Nu mă minți, Hailey!

O scutură atât de tare, încât îi clănțăniră dinții, apoi îi duse mâna la obraz.

— Ți-a zgâriat pielea cu barba lui. Pot simți mirosul lui peste tot unde te-a atins.

Hailey simți un gol în stomac. Cum se putea înțelege cu un om irațional?

— Jur, Thad, nu m-am culcat cu Rex.

— Nu mai contează acum.

Îi mângâie obrajii, apoi gâtul.

— Te iert, Hailey. Vom uita de el și vei deveni soția mea. Îți voi oferi o viață frumoasă, mult mai frumoasă decât ai putea avea aici, în acest loc uitat de lume.

Arătă în jur către încăpere.

— Această casă bântuită nu e nimic pe lângă casa pe care o voi construi pentru tine. Va fi o adevărată vilă...

Ea închise ochii, încercând să-și păstreze calmul și să gândească în vreme ce el tot vorbea despre minunata viață pe care aveau s-o ducă împreună. Să încerce să fugă de el din nou? Se va întoarce Rex la

timp pentru a o salva? Sau Thad avusese mai întâi grijă de Rex?

— Și tu m-ai rănit, șopti ea, învingându-și pentru o clipă panica. Ai încercat să mă forțezi să fiu cu tine, Thad, nu pot uita asta.

El îi dădu drumul, iar Hailey se împletici făcând câțiva pași în spate. Dând din mâini pentru a-și recăpăta echilibrul, se ruga ca Thad să se fi calmat, ca să se poată înțelege cu el. Dar bărbatul apucă rochia din mătase roșie și i-o flutură în față.

— Îmi pare rău, Hailey, într-adevăr, pentru noaptea aceea. Băusem prea mult... Stresul... S-au adunat toate.

Privirea lui deveni dezolată, implorând-o. Apoi zâmbetul șarmant îi reveni senin, ca și cum durerea acelei nopți fusese ștearsă de cuvintele lui.

— Acum pune-ți rochia pentru mine, iubita mea. O vom lua de la capăt în seara aceasta. Ne vom preface că este prima noastră întâlnire.

Hailey prinse strâns rochia între degete, mătasea rece amintindu-i de mâinile lui pe pielea ei. Își pierduse de mult capacitatea de a gândi limpede. Acum înnebunise de-a binelea, era clar.

— Thad...

Bărbatul îi atinse buzele cu degetul.

— Fă-o acum, Hailey! Îți voi dovedi că pot fi delicat, că te iubesc, că nu va mai trebui să-ți fie frică de mine niciodată.

Dar ea se temea. Tremura din toți rărunchii.

Thad probabil îi citise spaima din priviri. Expresia dezolată îi reveni și i se adresă pe un ton mai dulce.

— Hai, dragostea mea! Vom dansa toată noaptea unul în brațele celuilalt.

Hailey trebuia să tragă de timp. Rugându-se ca Rex să revină.

Rex, ale cărui mâini o atinseseră mai devreme și aproape o purtaseră către rai. Trăirile pe care i le stârnea acest bărbat erau atât de diferite față de ce simțise în prezența lui Rex!

Devenind nerăbdător, o prinse, își strecură mâna la marginea capotului ei și-l sfâșie. Era aproape goală, cu sânii dezgoliți în lumina slabă. I se făcu rău, își simți stomacul strângându-se ca un ghem.

— Vreau să te ating.

Ochii lui nu se puteau dezlipi de trupul ei.

— Dar vreau să ai încredere în mine, Hailey. Pot fi răbdător.

Îi tremurau buzele, calmul de moment ascunzând însă tensiunea când ea dădu din cap. Apoi, Hailey își trase ascultătoare rochia peste umeri, lăsând materialul să alunece în jos, peste sânii și peste coapsele ei. Rochia căzu până la pământ. El îngenunche și i-o dădu puțin la o parte.

Apoi se ridică, luă colierul, desfăcu închizătoarea și îi făcu semn să se întoarcă. Degetele lui erau reci ca gheața când îi atinseră gâtul pentru a prinde bijuteria. Un scâncet îi izvorî din piept când privi în jos către rubin. Pandantivul roșu sângeriu i se legăna între sâni, simbol că ea îi aparținea lui. Apoi el o întoarse ușor pentru a sta exact în fața lui și-i cuprinse obrazul în palmă. Deși atingerea lui era delicată, zâmbetul lui languros o dezgusta.

— Ești atât de frumoasă, Hailey! Și ești a mea. Să nu uiți niciodată acest lucru, iubirea mea.

Praful părea că plutește prin încăperea întunecată, mirosul parfumului lui scump era peste tot în jurul ei. Apoi el își întinse brațele, o trase lângă el și puse un CD. O melodie romantică se auzi din boxe, iar el începu să danseze, mișcându-se ușor pe ritm de vals. O învârti din nou și din nou, alunecând pe podea, fredonând melodia, în vreme ce ea îi urma ritmul. Ceva rigid o împunse prin zona de jos a coastelor când el o strânse mai tare, apoi haina i se desfăcu și observă arma pe care o avea la brâu. Își aminti de vânătorul care se aflase în pădure în ziua în care alergase și dăduse peste Rex. El crezuse că era un vânător, dar ea se întreba acum dacă nu cumva...

Oare ar folosi arma împotriva ei dacă ar încerca să fugă?

Rex se feri de încă un glonț sărind din mașină. Îi vâjâi aproape de cap și ricoșă din parapetul de stâncă. Rămânând ghemuit, se strecură pe partea opusă a mașinii, ascunzându-se în spatele acesteia și scoțându-și propria armă. Cercetă întunericul după cel care trăgea, cu privirea la grilaj și la tufișurile alăturate. Strălucirea unui obiect lucios se ivi în câmpul lui vizual, apoi un alt glonț țâșni către el. Trase către tufișuri. Frunzele foșniră. Se mișcă o umbră. El țâșni către spatele mașinii, aruncând o privire peste margine. Individul trase din nou, apoi se avântă în pădure. Rex se ridică de la pământ și alergă după el, furișându-se după copaci pentru a se proteja. Se ivi un pardesiu

negru ce flutură și dispăru apoi în spatele unor brazi. Vântul vuia și-i biciuia obrajii. Își duse mâna la bărbie, constatând că îi curgea sânge. Se avântă în tufișuri, dând la o parte crengile și arbuștii până când ajunse la un luminiș. Dintr-o dată, se auzi un motor pornind și roți scârțâind. La naiba!

Rex sări prin spațiul deschis și trase din nou, țintind cauciucurile. Dar limuzina neagră demară în trombă într-un nor de fum, gheață și zăpadă. Rex alergă în drum și trase din nou, dar glonțul nu-și atinse ținta, mașina dispărând în ceața deasă.

Mânat de furie, privi în întuneric câteva secunde, recăpătându-și suflul și concentrându-se asupra a ceea ce tocmai se întâmplase. Gândurile lui erau îndreptate către Hailey, nu la ce era în jurul lui, astfel că individul ăsta îl luase prin surprindere.

Nu se va mai întâmpla asta...

Doar că tot trebuia să se asigure că Hailey era bine. Focul, împușcăturile... Cineva îl vâna. Spera ca Hailey să fi fost în siguranță.

Cu toate acestea, simți că i se strânge stomacul când alergă înapoi către jeep. Ridicând din umeri, își vârî arma înapoi la brâu; rămase cu simțurile în alertă pentru a nu fi surprins de eventualele pericole.

Viscolul gemea în jurul lui, iar sălbăticia naturii îi sporea încordarea. Rex urcă în mașină și o sună pe Hailey. Telefonul era mort însă.

Panica îl cuprinse, în timp ce încercă să pornească motorul jeepului care bârâi, dar, în cele din urmă, se îndură să pornească. Roțile însă nu făceau decât să sape și să azvârle zăpadă. Rex sări afară, apucă o

lopată din portbagaj și săpă în jurul lor pentru a le împiedica să derapeze.

Într-un final, se urcă din nou în mașină și mai încercă o dată. Îi mai trebuiră alte zece încercări pentru a scoate jeepul din șanț. Corpul îi era rece și încordat, iar nervii întinși la maximum când ajunse la Hailey acasă. Majoritatea luminilor erau stinse, conturul casei în stil victorian fiind abia vizibil din pricina viscolului.

Oare Hailey era bine?

Îl aștepta sus, dezbrăcată și întinsă pe pat, pregătită pentru a continua partida de amor? Doamne, ce bine ar fi fost!

Speranța încerca să răzbată din regatul fricii, dar, când bătu la ușa din față și trase de ea, aceasta nu se clinti. Apoi privi în jos. Niște urme de noroi marcau terasa în dreptul ferestrei. Nu de bocanci, ca ai lui Cohen, ci de pantofi eleganți. Jordan!

I se strânse grumazul. Ceva nu era în regulă.

Ciocăni din nou, apoi se opri să asculte. Ritmul muzicii pătrundea prin crăpăturile din tocul ferestrei. Își scoase arma, sări peste balustrada terasei și ocoli prin spate.

Trebuia să-l ia prin surprindere pe individ dacă avea de gând s-o salveze pe Hailey.

— E timpul să mergem acum, Hailey!

Ea își impusese să rămână calmă, să-i facă pe plac lui Thad și să aștepte momentul oportun. Apoi avea de gând să încerce să scape.

— Ai spus că nu vom grăbi lucrurile. Dacă vrei să-mi câștigi încrederea, hai să punem la cale o întâlnire. Putem să ieșim la cină în oraș.

Ezită, cercetându-l.

— O luăm de la capăt, exact cum ai propus tu.

Încetini pașii de dans, strângând-o în brațe, cu o licărire în ochii lui nemiloși:

— Aah, ce bine sună!

Dar buzele lui se strâmbară a refuz.

— Dacă te las aici, te vei răzgândi. Și nu pot pleca fără tine, Hailey.

Ea înghiți în sec.

— Thad... Doar nu vrei să plec...

— Vreau să-mi faci pe plac, să mă faci fericit.

— Dar fericirea mea? Dacă ții la mine așa cum spui, acordă-mi ceva timp. Nu mă forța să vin cu tine în noaptea asta.

— Tu, pur și simplu, nu știi ce-ți face bine, spuse el. Nici mama mea nu știa, dar tata a învățat-o.

Așadar, crescuse într-o casă cu un tată violent. Avea în sânge acest comportament de brută.

Rex o prinse de cot și o roti spre ușă.

— Încalță-te și ia-ți haina, Hailey!

— Dar... trebuie să-mi fac bagajul.

El scutură dezaprobator din cap, cu o expresie de nerăbdare:

— Îți voi cumpăra tot ce ai nevoie când plecăm. Îți poți alege o garderobă complet nouă.

Hailey nu voia haine noi, ea voia dragoste. Iar Thad era incapabil să iubească pe altcineva în afara propriei persoane, faimei, banilor și a puterii.

— Voi avea nevoie de produse de igienă, spuse ea, încercând să tragă de timp.

El strânse din dinți.

— Luăm și din acelea. Acum, hai!

O împinse către pat, luă o pereche de pantofi negri și o încălță. Apoi o apucă din nou de cot și o îmbrânci pe hol către trepte.

— Thad, te rog, n-aș vrea să faci asta.

— Nu te mai împotrivi, Hailey!

Se opri, proptindu-se în călcâie și încercând să se smucească. Dacă reușea să ajungă în camera ei, ar fi putut să încuie ușa. Să ia arma. Să-și folosească mobilul. Să sune după ajutor.

Degetele lui o strânseră mai tare însă, iar ea încercă să-l lovească și cu pumnul, dar el îi prinse brațul și o scutură.

— Nu mă face să te lovesc, spuse Thad, cu o privire amenințătoare. Nu vreau acest lucru, dar o voi face dacă mă obligi.

— Mă rănești dacă mă forțezi să merg cu tine.

Se înroși de furie, apoi o împinse în jos pe scări. Ea i se împotrivea, dar o apucă de ambele mâini, apoi o trase către ușa de la intrare și o deschise. O rafală de vânt pătrunse, aruncând zăpadă și gheață înăuntru, vuietul teribil acoperindu-i țipetele.

Din nou, se împotrivi lăsându-se cu toată greutatea, dar el o împinse atât de tare, încât o doborî. Genunchii ei loviră podeaua terasei când căzu, dar se sprijini în mâini.

El blestemă, apoi o trase în sus și o îmbrânci pe scări. Frigul îi pătrundea prin rochie, cuprinzând-o

fiori de gheață. Dacă reușea s-o bage în mașină, nu putea să-i mai scape.

— Stai pe loc, că trag!

Trecu o clipă până când ei se dezmeticiră.

Rex... Era undeva în spatele lor.

Thad se opri, ținând-o cu o mână, în timp ce-și scoase arma cu cealaltă. O privire amenințătoare îi întunecă chipul când se roti și ținti. Hailey țipă, căutându-l pe Rex. Thad trase.

Unde era Rex? Fusese rănit?

Thad o împinse din nou, iar ea se trase către o creangă, o rupse și îl lovi peste picioare. El o amenință violent, o împinse în spate, iar ea căzu în zăpadă. Răsună încă un foc. Rex trăgea spre Thad.

Thad înjură și țâșni către pădure, apoi trase din nou. Rex se feri în spatele balustradei, iar ea se ghemui după grămada de lemne.

Thad trase din nou, iar Rex sări peste balustradă cu agilitatea unei păsări prădătoare, apoi îl urmări în pădure. Câteva secunde mai târziu, izbucniră alte focuri de armă. Apoi zgomotul unor lovituri năprasnice străpunse aerul.

Hailey își ținu respirația, cu întreg trupul în convulsiile spaimei. În cele din urmă, o umbră se ivi de la marginea pădurii. Cine venea către ea?

Thad sau Rex?

Capitolul paisprezece

Rex îl strânsese cu furie de gât pe Jordan, mânat de o puternică dorință de a-l ucide. Dar, când îl auzi horcăind, își veni în fire și-l izbi în cap cu tocul armei.

Nu se putea transforma într-un criminal, așa cum susținea despre tatăl său toată lumea. Nu putea să cedeze instinctelor, devenind un animal.

Chiar dacă Jordan merita să moară.

Pulsul îi zvâcnea în urechi când apucă arma avocatului și porni împleticit printre copaci. Sângele îi curgea pe obraz, iar mâna îi ardea, fiind zgâriată de glonț. Dar era mai îngrijorat pentru Hailey decât pentru sine. Unde era ea oare?

Și ce îi făcuse Jordan înainte ca el să sosească?

Se apropie de casă, paralizat de frică.

— Hailey!

Casa era învăluită în întuneric, în jurul ei dominând o atmosferă macabră.

— Hailey!

Ea se ridică încet din spatele grămezii de lemne, cu ochii larg deschiși.

— Rex?

— E bine acum.

Deși încerca să rămână calm, tensiunea îi vibra în glas.

— Thad?

De data asta, furia îi ascuți vocea.

— Va supraviețui.

Răsuflă ușurată, cercetându-l din priviri. Apoi se aruncă în brațele lui. El o prinse și o strânse la piept, îmbrățișând-o cu putere, căldura trupului ei confirmându-i că nu era rănită. Dar lacrimile și tremurul corpului ei îl îngroziră.

Se lipi de ea. În acel moment, viața ei, fericirea ei însemnau mai mult pentru el decât orice altceva pe lume, chiar mai mult decât libertatea tatălui său. Se abținuse să-l ucidă pe Jordan nu doar pentru ca localnicii să nu-l numească criminal, ci, mai ales, din respect și prețuire pentru Hailey.

Rex nu-și îngăduise să se lege afectiv de vreo femeie până atunci. Și n-avea nici o idee despre ce va face în această nouă situație acum. Nu putea s-o lase pe Hailey să-i scape și nu putea să-i permită altcuiva să-i facă vreun rău. Era a lui acum.

Prefera să moară decât să-l lase pe Jordan s-o mai atingă vreodată.

Îi dădu ușor drumul, alergă către magazie după sfoară, apoi îl trase pe Jordan către terasă și-l legă de stâlp. Jordan își reveni cu greu, dar leșină din nou. Rex îi puse o haină pe umeri lui Hailey, purtând-o către scări, spre interior, de la viscol către căldura casei, ținând-o strâns și legănând-o până când ea încetă să mai plângă. Ea se lipi de el, cuibărindu-și

fața la pieptul lui, respirația ei sacadată revenind, într-un final, la normal.

— Îl voi anunța pe șerif. Trebuie să depui plângere de data asta, Hailey.

Ea dădu din cap.

— Te voi susține să depui mărturie împotriva lui. Chiar dacă are relații, nu trebuie să-l lași să scape după ce te-a atacat.

— Știu, spuse ea, privind în jos, către rochie. Eu mă voi schimba cât dai tu telefon.

Vocea ei părea slabă, dar plină de hotărâre. Apoi dispăru pe scări.

Un val de neliniște îl cotropi pe Rex gândindu-se la ceea ce aveau de înfruntat. Înainte de toate, trebuia să-l cheme pe Cohen, un individ pe care-l ura deja. Oricum, nu știa pe nimeni altcineva din oraș care l-ar fi putut susține. Poliția din Denver? Dar nu-i avea Jordan la degetul mic pe toți cei de-acolo?

Aveau să-l creadă? El era totuși fiul unui criminal, din punctul lor de vedere.

Hailey abia se mai putea aduna în timp ce șeriful o interoga. Thad își reveni în cele din urmă, spusele lui destul de incoerente venind să confirme declarațiile privind obsesia pe care el o făcuse pentru ea. Bineînțeles că el o învinuia exclusiv pe Hailey pentru acțiunile lui, susținând că ea îl dusese de nas. Din fericire, Rex rămase tăcut, stană de piatră, în timp ce ea îndura acuzele lui.

— Sigur vrei să depui plângere? întrebă șeriful, în vreme ce pășeau pe terasă.

Hailey aprobă din cap. Se avânta pe un teren nesigur și știa acest lucru. Atacatorii, odată ce erau condamnați, se întorceau după victimele lor și agravau situația. Iar Thad avea o reputație de apărat. Dar aproape îl omorâse pe Falcon...

Rex îi puse o mână protectoare pe umăr, strângând-o ușor, transmițându-i discret mesajul că-i va fi alături dacă se va întâmpla ceva rău.

— S-a folosit de mine, strigă Thad, în timp ce Cohen îl împingea în mașina Poliției. Apoi m-a atacat în Denver. Am depus plângere împotriva ei. Am venit aici ca s-o iau înapoi și s-o pun să răspundă acuzațiilor.

— Ești obsedat de ea, spuse Rex, strângând din dinți. Ai încercat s-o violezi în Denver și ea s-a apărat. Iar, când a părăsit orașul, ai inventat acuzații împotriva ei pentru a o speria.

Îl împunse în piept cu degetul pe Jordan.

— Apoi ai urmărit-o până aici și-ai atacat-o. Tot tu ai pătruns și la mine în casă și ai declanșat incendiul pentru a mă îndepărta de ea ca s-o poți răpi.

— E o minciună. N-am declanșat nici un incendiu...

— Atunci nu-ți vom găsi amprentele la mine în casă? întrebă Rex.

Thad își feri privirea, clipind.

Șeriful își drese glasul:

— Ai pătruns în casă la Falcon?

Thad își frecă fruntea:

— Eu... Eu, pur și simplu, doar am vrut să aflu cine este, dar n-am dat foc casei.

— Nu te cred, spuse Rex.

— Lămurim toate astea la secție.

Șeriful Cohen îi aruncă o privire sceptică lui Hailey, ca și cum ar fi înclinat să-l creadă pe Thad, dar vânătăile de pe brațele și gâtul ei contraziceau neîncrederea lui privind violența fizică.

— Vei afla că te minte, răcni Thad. Nu este cine susține. M-a vrut pentru banii mei...

Hailey se înfioră, bucuroasă că șeriful închisese ușa mașinii, punând astfel punct acuzațiilor lui Thad.

— Amândoi trebuie să veniți cu mine la secție pentru a da declarații, spuse Cohen.

Hailey ezită, apoi dădu din cap și se urcă în mașină cu Rex. El își puse mâna lui peste mâna ei... o atingere liniștitoare.

— Nu da înapoi, Hailey!

— N-am să dau înapoi. Aici s-a terminat totul, gata!

— Asta și trebuie să faci, zise Rex încet.

Următoarele două ore la secția de Poliție fură chinuitoare. Când Cohen descoperi că acuzațiile împotriva lui Hailey erau reale, o amenință că o va reține. Dar incendierea casei lui Rex, rănile ei și focurile de armă îl făcură să se răzgândească.

— Renunță la acuzațiile împotriva mea, Thad, îl imploră încet Hailey, și nu mai depun plângere pentru tentativă de viol, doar pentru atac.

— Renunță tu la toate acuzațiile, se răsti Thad. Și întoarce-te la mine, Hailey!

Ea scutură din cap:

— N-o să fac asta niciodată, Thad. Acceptă că între noi s-a terminat totul și întoarce-te în Denver unde îți e locul!

— Locul tău e lângă mine, spuse Thad, cu încăpățânare.

— Nu, nu este, și tu știi asta. Nu m-aș integra niciodată în lumea ta, zise ea, implorându-l din priviri. Și nu cred că vrei să-mi petrec noaptea la închisoare, nu-i așa?

Pentru o clipă, Thad se transformase în bărbatul blând, șarmant pe care îl cunoscuse ea. Dădu din cap.

Șeriful se încruntă:

— Renunți la acuzații, Jordan?

— Da, îngână Thad.

Șeriful Cohen zornăi cheile de la celula unde avea să-l conducă în scurt timp pe Thad. Ura înverșunată se instală din nou în ochii lui Thad.

Cohen privi în urmă, către Hailey și Rex:

— Să nu părăsiți orașul, în caz că mai e nevoie de voi pentru interogatoriu.

Îi aruncă apoi o privire de avertizare lui Hailey.

— Și, dacă aflu că minți, te voi aresta și te voi trimite personal la Denver.

Hailey își încrucișă brațele, detestând că-l târâse pe Rex în această afacere urâtă. Dar el dădu scurt din cap către șerif și o conduse înapoi la mașină. În timp ce se îndepărtau, Rex o protejă de viscol înconjurând-o cu brațul său.

Cu excepția vântului puternic și a zgomotului roților derapând, drumul spre casă fu liniștit. Rex parcă, opri motorul, apoi se întoarse către ea.

— Hai, să intrăm înăuntru. Ai înghețat.

— Rex. Îmi pare rău...

— N-ai de ce...

Duritatea răspunsului lui scurt o șocă. Apoi, îi cuprinse fața în mâini:

— Nu e vina ta, Hailey. Și nu-mi pare rău că m-am implicat în toate treburile astea.

Ea îl privi lung și întrezări adevărul. Dacă tatăl lui era cel puțin pe jumătate bărbatul care era Rex, atunci sigur nu merita să se afle la închisoare. Până la urmă, dacă zvonurile pe care le auzise erau adevărate — că Lawrence Lyle era un bărbat violent —, poate că tatăl lui Rex, pur și simplu, intervenise în apărarea femeii, la fel cum făcuse Rex în cazul lui Thad. Dar dacă fusese așa, de ce nu declarase la proces că se aflase în legitimă apărare?

Rex îi freca brațele cu mâinile, fiorul ce-o cuprinsese de când zărise rochia roșie pe pat dispărând treptat, treptat.

— Împachetează-ți niște lucruri, spuse el încet. Mergem înapoi la Falcon Ridge pentru noaptea asta.

Ea deschise gura ca pentru a se împotrivi, dar se abținu. Nu voia să petreacă noaptea singură în casa ei, nu cu amintirea lui Thad forțând-o să se îmbrace pentru el și să danseze, ca și cum valsul ar fi fost preludiul unei partide de sex.

Partidă pe care nu și-o dorea nicidecum cu Thad, fiindcă ar fi fost brutală.

Gesturile lui Thad n-aveau nimic în comun cu atingerile tandre și săruturile pasionale pe care i le oferise

Rex mai devreme, făcând-o să se topească în brațele lui.

Se repezi către camera ei, luă o geantă de voiaj, aruncă în ea un halat și niște obiecte necesare propriei igiene și se grăbi să se întoarcă la Rex. N-avea nici o idee despre ce se va întâmpla, dar simpla lui prezență o făcea să se simtă în siguranță. Avea de gând să savureze momentul. Și voia să profite de ceea ce avea Rex de oferit, chiar dacă era vorba doar de o îmbrățișare tandră în noaptea aceea.

Nu intra în discuție ca Hailey să petreacă noaptea în acea casă. Gândul că Jordan ar atinge-o din nou, *că ar poseda-o*, îi aprinse o furie nestăvilită în suflet.

Își dorise să-l omoare pe individ cu mâinile lui. Să-i sucească gâtul și să-l rupă în bucăți.

Iar Jordan avea de gând să se-ntoarcă, odată eliberat. Obsesia lui era reală, intenția clară, iar răutatea din ochii lui, o promisiune. Rex va fi însă pregătit data viitoare. Și atunci nu-i va mai arăta pic de milă acelei bestii.

Trebuia s-o apere pe Hailey. Și singura modalitate de a face acest lucru era s-o aibă alături.

Fusese terorizată, la fel ca păsările de pradă pe care le găsea el rănite prin pădure. În acea noapte trebuia să-i aline suferința, nu să-și satisfacă propria dorință de a o strânge în brațe. Trebuia să-i alunge amintirea atingerii malefice a celuilalt bărbat, dar nu neapărat făcând dragoste cu ea.

Când ajunseră la Falcon Ridge, se repezi către portieră s-o ajute pe Hailey. Îi luă geanta, apoi înain-

tară încet prin zăpadă, înfruntând viscolul pe scările de la intrare. Expresia de vulnerabilitate din ochii ei în timp ce pășeau în casa ca o mânăstire îi trezi senzații puternice lui Rex. Când văzu pagubele produse de incendiu, dădu din cap cuprinsă de regrete, dar el o asigură că nu fusese vina ei.

Începea să țină prea mult la femeia asta. Atât de mult, încât se întrebă dacă ea ar putea accepta latura întunecată a bărbaților Falcon — nevoia lor de avânt în sălbăticie, de a trăi în comuniune cu natura în preajma creaturilor pădurii.

— Ce-ar fi să faci o baie fierbinte ca să te încălzești? Eu voi pregăti cafeaua.

Hailey dădu aprobator din cap.

— Mulțumesc. Cred c-așa voi face.

Rex gesticulă apoi către trepte:

— Mai ții minte drumul?

— Da.

O privi cum urcă scările, apoi reprogramă sistemul de alarmă, pășind peste scrumul și rămășițele lăsate de incendiu.

Prepară cafeaua și luă niște căni și o sticlă de Bailey's și niște frișcă și urcă scările. Apoi amestecă din toate și puse în căni. Când Hailey ieși din baie, purta un halat gros și era desculță. Părul îi cădea pe umeri în șuvițe ude, iar broboanele de apă strălucitoare presărate pe gât îi treziră dorința. Părea atât de vulnerabilă, și totuși atât de sexy, încât își dorea s-o strângă în brațe.

— Am pus ceva mai tare în cafea. Am zis că amândurora ne-ar prinde bine ceva care să ne încălzească.

Zâmbi și primi cana, luă o înghițitură, apoi își linse buzele. Îi rămase o urmă vagă de frișcă în colțul gurii, ațâțându-i dorințele lui Rex.

— E delicios. Cine te-a învățat să prepari asta?

— Mama. E băutura ei preferată.

— Cum e mama ta, Rex?

— Gingașă ca tine, spuse el surâzând. Și hotărâtă, tot ca tine. Bănuiesc c-a trebuit să fie așa ca să crească trei băieți. Mai ales...

Lăsă propoziția neterminată, evitând amintirile... Nu în acea seară când își dorea să fie doar cu Hailey și să uite de toate...

Dar Hailey înțelese...

— Mai ales pentru c-a fost nevoită să vă crească singură.

Ochii lor se întâlniră apoi, iar ea înaintă, sorbind din nou din cafea. El dădu din cap și bău din licoarea lui, fără să mai răspundă.

— Îmi pare rău. Știu cum e să fii singur, Rex.

Se opri.

— Așa am trăit toată viața.

El ezită, apoi înghiți în sec când ea îi duse mâna la obraz.

— Hailey, ești în stare de șoc acum.

— Amândoi suntem, Rex. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva ți-a dat foc la casă...

— Pagubele sunt minime. Mai grav e că a tras cineva în mine în drum spre casa ta.

— Crezi c-a fost Thad?

— Nu putea fi el; sigur nu, dacă se afla la tine în casă.

Își mușcă buza inferioară.

— Dar nu i-ai spus șerifului.

— La ce bun? Din câte bănuiesc, el ar putea fi cel care a tras în mine.

Schiță un zâmbet:

— Înseamnă că ne apropiem de adevăr, Hailey. Și-l voi afla!

— Sper, Rex.

Sorbi din cafea, apoi se ghemui lângă el.

— Mi-ai salvat viața. Nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc. Iar, dacă te voi putea ajuta să-ți eliberezi tatăl, o voi face.

El o prinse de încheietură, dorindu-și să clarifice unele lucruri:

— Hailey, nu-mi ești datoare cu nimic...

— Sst...

Ea își vârî degetul în frișcă, apoi i-l duse la buze. El simți gustul de cafea și lichior și zări cum dorința se aprinde în ochii ei.

— N-are legătură cu recunoștința, Rex.

Pieptul i se bomba la fiecare răsuflare, făcându-i sânii să freamăte sub privirile lui.

— Vreau să fiu cu tine.

El își îndreptă umerii, împotrivindu-se instinctelor, dar trupul nu-l ascultă.

— Tocmai ai trecut printr-un calvar, n-ar fi bine să profit de tine.

— Nu mă vrei, Rex?

Doamne, cum să n-o fi vrut! O dorise din clipa în care se întâlniseră prima oară. Din momentul în care privise în ochii aceia căprui.

— Da, te vreau, Hailey. Te doresc atât de mult, încât abia mă pot abține. Dar noaptea aceasta nu este a mea. Trebuie să te fac să te simți în siguranță.

— Mă simt în siguranță cu tine, șopti Hailey. Și vreau să mă iubești, măcar acum, în noaptea asta.

Roșeața îi cuprinse obrajii când își strânse sânii mai aproape de el. Atât de aproape, încât Rex inhala mirosul dulce al săpunului ei de corp și simțea cum căldura ei i se transmite și lui. Imaginea ei întinsă în baia cu spumă i se ivi în minte, pielea ei goală lucind umedă, sfârcurile pline de dorință, picioarele desfăcute chemându-l...

— Fără trecut, șopti ea. Fără promisiuni. Fără fantome. Doar noi doi.

Tentație, dorință, chemare, toate sălășluiau în el. Se simți ca și cum s-ar fi pregătit să sară peste niște prăpăstii invizibile. Dar dorința lui era prea mare, senzații puternice zvârcolindu-se înlăuntru, prea puternice pentru a le putea nega. Trebuia să se arunce de pe buza prăpastiei în necunoscut.

Își așeză cana pe noptieră, o trase pe Hailey în brațele lui și-și contopi buzele cu ale ei, bătăile nebune ale inimii rezonându-i în creier.

Hailey se cufundă în brațele lui Rex, puterea dorinței citindu-i-se în ochi, în vreme ce el îi cuceri gura. Nu se mai simțise niciodată atât de dorită, atât de sedusă, atât de iubită.

„Nu e iubire, e doar sex", îi șopti o voce interioară.

Dar o altă voce o contrazicea. Trăirile intense frământând puternic în ea nu puteau fi altceva decât semnele dragostei.

Apoi, gândurile o părăsiră când mâinile lui îi explorară liniile trupului, magia degetelor lui stârnind senzații ce-o aduseră în culmea extazului în câteva secunde. El îi sorbi buzele, limba mângâindu-i gura, întețind focul ce irupea în ea în vreme ce degetele lui îi alunecau pe gât și pe sânii, pe care el îi cuprinse cu palmele, atingându-i în timp ce limba i se avânta și mai mult în sălașul gurii ei. Gemu și-și trecu mâinile prin părul lui, trăgându-l mai aproape, tânjind după plăcerea pe care i-o promitea trupul lui.

Apoi el îi trase halatul de pe umeri și o fixă, ochii lui pictând o cărare pe trupul ei gol ce îi transmitea impulsuri erotice.

— Ești atât de frumoasă, Hailey!

Căldura îi aprindea privirea, în timp ce-și smulse cămașa și o aruncă pe podea. Pantalonii și boxerii o urmară, se afla gol în fața ei, ca un adevărat simbol al virilității, ce-o făcu să înghită în sec de excitație și să tremure de dorința de a se contopi cu el. Mușchi puternici îi conturau pieptul, brațele și coapsele, iar o cărare de păr negru îi parcurgea bustul către sexul ce-i fremăta.

Dorea să-l simtă în ea.

Intenția din ochii lui era neînduplecată și clară când o trase către el. Cu toate acestea, tandrețea se armoniza cu forța. Apoi își lipi trupul gol de al ei, pasiunea dintre ei explodând când se aruncară pe pat.

Mâinile lui umblau peste tot, căutând, stârnind, explorând, alunecând peste sânii ei, ocolindu-i sfârcurile până când acestea se ridicară semețe, iar el le cuprinse imediat cu gura. Ea icni și se prinse de el, împletindu-și picioarele cu ale lui. Mădularul lui întărit zvâcnea pe coapsa ei, puterea dorinței lui aprinzând un foc lichid în pântecele ei. Își undui șoldurile către el, dorind mai mult, tânjind după el din adâncul ființei.

El o amăgi.

Alese să-i lingă vârfurile sânilor din nou, după care se jucă iar cu ele, coborând apoi, oferindu-i sărutări pe tot trupul, până când ea își desfăcu picioarele și el se strecură între ele.

Ea îi strigă să se oprească, nu mai suporta tortura, dar el nu se lăsă înduplecat. Gura lui încerca să-i acopere sexul, să-i simtă aroma, în timp ce se avânta mai adânc în ea. Intimitatea actului îi trimise fiori, senzația erotică explodând într-o paletă de culori și trăiri.

— Rex...

El se ridică deasupra ei, își puse un prezervativ, îi desfăcu iar picioarele.

— Te rog, Rex, te vreau cu totul.

— Nu vreau să te rănesc...

Îi cuprinse chipul în palme.

— N-ai să mă rănești.

Privirea lui sălbatică, pasională, o făcu să se prăbușească în brațele lui, dar, cu toate acestea, îl simți cum se controlează. El gemu, strângând din

dinți, în vreme ce intra tot mai mult în adâncurile ei de foc.

Simțind că-i place jocul ei, îl încurajă, trăgându-l mai tare și mai adânc în ea, până când se pierdu și începu s-o pătrundă repetat.

— Hailey...

— Te rog, Rex, te doresc!

Dulcea ei uitare de sine îi alungă reținerile, astfel că gemu și se împinse tare și repede în ea, ridicându-i picioarele și cufundându-se atât de adânc, încât ea țipă de durere și plăcere. El o privi în ochi, chemarea sălbatică reflectându-se în privirea lui când se retrase, apoi se împinse din nou în căldura ei, din nou și din nou, mai tare, mai repede, mai adânc, până când formară un tot, plutind pe valuri împreună, pe fluviul plăcerii.

Iar când el ajunse la orgasm, ea zări în ochii lui chemarea animalică, emoțiile împânzindu-i și ei gândurile. Apoi freamătul eliberării lui trecu în ea și se cufundă din nou în paradis, cuvintele „te iubesc" ivindu-se pe buzele ei.

O senzație copleșitoare de plăcere și panică îl cuprinse pe Rex, cu o intensitate tulburătoare. Trupul îi tremura, orgasmul încă reverberând în el când se întoarse pe o parte și o trase pe Hailey mai aproape în brațele lui.

O voia din nou.

De fapt, nu știa dacă se va sătura vreodată de ea.

Frica puse stăpânire pe el din pricina gândului ce-l măcina. Rex Falcon n-avea nevoie de nimeni

decât de sine, de frații lui și de natura sălbatică. Ideea de a avea nevoie de Hailey în mod constant... l-ar putea distruge.

Dar imaginea mâinilor lui Jordan pe ea i se ivi chinuitor în minte. Îl cuprinse un tremur, făcându-l s-o strângă și mai aproape de trupul său.

Hailey fusese virgină. Ea i se oferise. Îl dorise pe el, pe Rex Falcon, băiatul rău, fiul acelui criminal, cel care avea mai multe în comun cu șoimii decât cu ceilalți bărbați.

El îi cuprinse bărbia în palmă, îi ridică fața și o privi în ochi. Îi zâmbi tandru, expresia de bucurie dându-i o strălucire roșie în obraji.

— Hailey...

— A fost minunat.

Se cuibări mai adânc în brațele lui, cuvintele ei șoptite suav, încrederea ei totală și trupul incitant trezindu-i din nou dorința. Ea părea să simtă pasiunea care renăștea în el și începu să se joace cu degetele pe pieptul lui, apoi din ce în ce mai jos, până când ajunse să îi mângâie sexul...

Peste câteva clipe, o poseda din nou, amândoi terminând nebunește, ca și cum ce se întâmplase mai înainte doar le stârnise apetitul. Iar când el a pătruns-o și ea a strigat, el zbura către paradis cu ea.

Încercând încă trăiri intense, o trase cu spatele către el și adormiră. Dar, în vis, o auzi țipând.

Se transformase într-unul dintre acei șoimi și plana în jos, zburând apoi în spirală, aripile lui mari străpungând aerul, în vreme ce se îndrepta către prada lui. Albul ochilor ei aproape îl orbi și își dădu

seama că se repezea spre Hailey, că se transformase într-o pasăre de pradă și-avea să o distrugă cu ghearele lui.

Încă un țipăt spintecă văzduhul în timp ce se îndrepta către ea.

Se trezi brusc, tremurând de intensitatea emoțiilor, apoi se uită fix la Hailey, începând să perceapă treptat realitatea. Hailey nu țipa terorizată, ci stătea în brațele lui.

Sursa zgomotului era telefonul.

Trecându-și mâna peste față, el se despărți ușor de trupul cald, se ridică și se întinse către aparat. Văzând numărul fratelui său, apucă receptorul și se îndreptă către fereastră.

— Rex.

— Aici Brack.

Privi înapoi către Hailey, lipsindu-i deja căldura ei.

— Care-i treaba?

— Aproape am ajuns la Pursley.

— Bun.

— S-a întâmplat ceva pe-acolo?

Îi povesti despre confruntarea cu Thad Jordan, nedumerit de tăcerea fratelui său când isprăvi.

— Ascultă, Rex, spuse într-un final Brack. M-a sunat Deke. A făcut niște verificări despre femeia aceea, Hitchcock. Tipul ăla, Jordan, e mare ștab în Denver.

— Știu asta. Și e și-un mare nenorocit. Dacă n-aș fi fost aici să-l opresc în seara asta, ar fi răpit-o și Dumnezeu știe ce i-ar fi făcut.

— O fi adevărat, dar ce știi, de fapt, despre femeia asta?

Rex strânse mai tare receptorul și privi înapoi la umărul ei gol ce ieșea de sub cearșaf. Știa că se simțea singură, că avusese un trecut tulbure, că pielea ei era cea mai delicată din câte atinsese vreodată...

— Rex, spuse Brack, întrerupându-i șirul gândurilor, femeia asta nu-i atât de inocentă precum pare.

Rex se încordă.

— Ce vrei să spui?

— Jordan a depus plângere împotriva ei: l-a atacat în Denver.

— Mi-a spus totul despre asta...

— A mărturisit și c-a prins-o furișându-se în biroul lui? Că s-a apropiat de el pentru a avea acces la dosarul unuia dintre clienți?

Rex strânse receptorul cu putere. Nu-i venea să creadă.

— De ce naiba ar fi făcut asta?

— E un fel de om ciudat, căruia îi plac cazurile sordide ce presupun tot felul de crime. Scrie chiar scurte povești despre ele.

Ce? Nu pomenise nimic despre faptul c-ar scrie. Observase el colecția ei de cărți ciudate...

— Mai întâi, se atașează de familie pentru a-i chestiona, continuă Brack. Odată s-a dat drept medium pentru a-i face pe oameni să vorbească. Îi făcuse pe cei din acea familie să creadă că are puteri reale.

La fel ca și cu fantoma fetiței pe care susținea c-o zărise?

— Ce?

— Nu înțelegi? Știa despre tine înainte de a sosi la Casa Securii, Rex. A făcut cercetări despre acel loc și despre crimă, apoi a venit acolo pentru a scrie o poveste despre familia noastră. A încercat chiar să obțină un interviu de la tata, la închisoare, dar el a refuzat-o.

Hailey încercase să facă un interviu cu tatăl lui? Chiar se folosise de el?

— Voia să afle povestea tatălui nostru și probabil că a aflat că te-ai întors la Falcon Ridge și s-a hotărât să te seducă pentru a obține informații.

„Te doresc, Rex."

Nu. Nu mințise.

Furia îl făcu pe Rex să simtă un nod în gât. Când avea doisprezece ani, o femeie apăruse la ușa lor susținând că era avocată și că voia să-i ajute tatăl. Rex o crezuse și-i încredințase detalii despre oribila experiență, totul: de la descoperirea cadavrelor însângerate până la arestare și la depresia mamei sale, urmată de încarcerarea tatălui. A doua zi, povestea a apărut în ziar, împreună cu o fotografie a sa și a fraților săi în ziua arestării tatălui lor.

Iar Hailey privise fotografia lui la bibliotecă...

La naiba!

Nu vru să creadă ce auzise. Hailey nu era reporter. Dar recunoscuse că voia să afle detalii despre crimele petrecute acolo. Își aminti reacția ei în pod, felul în care se ascunsese în debara. Părea îngrozită. Se prefăcuse oare?

— Îți voi trimite prin e-mail fișierele, spuse Brack. Uită-te și tu peste ele.

Rex mormăi că așa va face, apoi se așeză la computer. Câteva clipe mai târziu, când citi raportul, dorința de a nega totul cu orice preț i se transformă în revoltă. Fusese cel mai mare fraier: lăsase încă o femeie să-i speculeze slăbiciunile, căzându-i în capcană. Hailey nu numai că se prefăcuse că nu știa cine era el, dar, conform raportului, era mitomană și fusese internată, în mai multe rânduri, în centre de psihiatrie, de la vârsta de patru ani. Susținuse de mai multe ori că fusese atacată de către un bărbat, ulterior retrăgându-și acuzațiile.

Gerul și ceața întunecau parbrizul în vreme ce-și parca vechiul Pontiac lângă cei câțiva copaci din apropierea proprietății lui Pursley.

Degetele îi amorțiseră pe volan, astfel că le scutură până ce le simți din nou, apoi scoase fotografia crimelor ce înfățișa scena masacrului din casa familiei Lyle. Sânge... fusese atât de mult, acoperindu-i mâinile, cadavrele, podeaua...

Înșelătoarea doamnă Lyle primise ceea ce meritase. Bărbatul, băiețelul — fuseseră doar victime colaterale. Iar fetița — ei bine... Ea văzuse totul. L-ar fi recunoscut și l-ar fi prins și ar fi făcut să fie închis pentru totdeauna.

Făcuse doar ceea ce trebuise.

Cine naiba era femeia asta care locuia în casă acum? Și de unde știa de debara? Să fi fost vreo clarvăzătoare?

Știa și că debaraua este legată de pod printr-un pasaj secret?

Vântul șuiera prin fereastră, cristalele de gheață pictând modele pe geam. Trebuia să stea de vorbă cu Pursley. Acesta încercase să-l scape pe Falcon, își vârâse destul nasul în secretele familiei Lyle pentru a nu avea măcar ceva intuiții care să-l fi condus la adevăr. Sau cel puțin la o parte din el.

Pursley era acum precum o bombă cu ceas, gata să explodeze. Oarecum îmbătrânit, era posibil să îl mustre conștiința?

Vântul înțepător îi zgâria fața, făcându-l să-și strângă pardesiul în jurul trupului. Coborî din mașină și trecu printre tufișuri către casa lui Pursley. Acum, că Falcon se întorsese să pună întrebări, era doar o chestiune de timp până când avea să-l interogheze și pe avocatul ce-l apărase pe tatăl lui. Și, dacă Falcon ar descoperi că Pursley fusese reținut, având motivele sale să-și dorească să-l vadă pe Falcon la închisoare, Pursley ar putea ciripi tot.

Eliberă un hohot adânc.

Să ciripească... la naiba, se va ocupa el de asta. Îi va lua gâtul înainte s-apuce să scoată vreo notă...

Capitolul cincisprezece

Hailey se întoarse în pat, așteptându-se să simtă alături corpul cald și musculos al lui Rex. Dar locul era gol deși încă nu se răcise. Perna păstra încă mirosul trupului său viril, aroma încărcată a amorului lor împânzind încăperea. Brusc, se simți singură, arzând de dor. Îl voia pe Rex din nou. Voia să-i spună că orgasmul simultan fusese deosebit.

Dar de ce părăsise patul? Pentru că nu dorea ca ea să se agațe de el? Îi era frică de faptul că ea va pretinde vreo mărturisire doar pentru că fusese primul ei iubit?

„Pe cine vrei să păcălești, Hailey? Vrei ca el să-ți fie unicul iubit."

Se întinse după cămașa lui și o îmbrăcă, încheind nasturii în timp ce se ridica în picioare. Viscolul vuia afară, dar în casă era cald. Vânătăile de pe braț îi amintiră motivul pentru care venise la Rex. Pentru a se afla în siguranță.

Pentru că Thad o urmărise.

Debarasându-se de această amintire, străbătu dormitorul, apoi coborî scările. Lumina era aprinsă în birou, așa că se strecură înăuntru, nerăbdătoare să-l

convingă pe Rex să se întoarcă în pat. El stătea cu spatele la ea, cu capul aplecat, concentrat asupra ecranului.

Hailey se apropie, răcoarea din cameră cuprinzând-o subit. Îi lipsea el, simțea deja nevoia să facă dragoste cu el încă o dată, până când demonii ce-i bântuiseră coșmarurile toată viața ar fi dispărut pentru totdeauna.

Dar nu putea să-l forțeze. Trebuia să accepte ceea ce-i oferea el.

Inima îi zburda în vreme ce-și puse mâna pe umărul lui. El se încordă, mușchii umărului tresărind.

— M-am trezit și am văzut că dispărusei, spuse Hailey, cu o voce stinsă. Mi-a fost dor de tine.

Rex se întoarse încet pe scaun și o privi. În loc de pasiune, o căutătură furioasă îi întuneca ochii căprui:

— Serios?

Ea zâmbi:

— Da. Era frig în pat fără tine.

În loc să se-ntindă și s-o îmbrățișeze, cum ar fi vrut ea, Rex își încrucișă brațele, ridicând intimidant dintr-o sprânceană.

Se înfioră. Ceva nu era în regulă. Când adormiseră, el era mulțumit, fericit, satisfăcut. Acum, părea distant, furios.

— Ce s-a întâmplat, Rex?

Gesticulă către ecran:

— M-ai mințit, Hailey.

Femeia se încruntă și privi către computer, șocată să-și vadă numele în capul paginii. Era raportul unui

detectiv particular. Sentimentul de trădare o sfâșie dându-și seama de implicații.

— M-ai verificat?

Tăcerea lui îi răspunse la întrebare.

— Nu înțeleg...

— Nu, *eu* nu înțeleg, Hailey. Mi-ai spus că Jordan te-a atacat pentru că ați rupt relația...

— Exact. Ai văzut și tu că-i nebun.

Isteria o cuprinse. Rex trebuia s-o creadă.

— A cumpărat rochia aceea roșie și m-a obligat s-o port. Avea de gând să mă forțeze să merg cu el.

— Pentru că l-ai atacat în Denver.

— Nu... Nu ți-am explicat cum s-a întâmplat?

— Te-ai gudurat pe lângă el pentru a-i citi dosarele, spuse Rex, și te-ai apropiat de mine pentru a afla tot felul de lucruri despre tatăl meu. Am totul aici, în raport. Ai înclinația asta de a investiga crimele misterioase și te folosești de oameni pentru a obține informații, ca să scrii povești și apoi să le vinzi.

— Ce?

Hailey se dădu în spate, șocată:

— Nu știu despre ce vorbești.

Rex rămase ferm, cu trupul nemișcat ca o stâncă.

— Ai știut despre Crimele cu Securea înainte de a te muta aici, ai știut că mă voi întoarce, că sunt fiul lui Randolph Falcon și m-ai luat drept fraier.

— Nu-i adevărat.

Hailey simți o apăsare pe piept:

— Îți jur, Rex.

Ea îi cercetă chipul, hotărâtă să-l facă s-o creadă.

— Agentul imobiliar mi-a spus că acea casă e bântuită, iar eu am fost atrasă de ea. Nu știu de ce — a fost ca și cum m-aș mai fi aflat aici cândva. Și, da, poate că am un interes lugubru pentru poveștile cu crime, dar n-am știut cine ești. Tu pur și simplu te-ai ivit în ziua aceea...

— Și am căzut direct în plasa ta.

Privirea lui dezgustată îi provocă femeii o durere acută.

— Și apoi te-ai prefăcut că-ți este teamă de pod, ai spus că ai coșmaruri, chiar te-ai prefăcut că ești urmărită de cineva prin pădure pentru a-mi atrage atenția, spuse Rex, apoi înjură. Din câte îmi dau seama, probabil că tu ai pus biletul de amenințare pe ușa podului pentru a-mi stârni compasiunea.

— Cineva chiar m-a urmărit, spuse Hailey, cu o voce gâtuită. Ar fi putut fi Thad sau criminalul. Nu știu cine, dar ai văzut cât de obsedat era Thad...

— Am văzut ce-ai vrut tu să văd.

Rex ridică apoi mâna:

— Nu-ți mai fac jocurile de-acum, Hailey.

Smulse copia raportului din imprimantă și i-o vârî sub ochi.

— Citește asta și spune-mi ce să cred!

El se îndreptă către ușă, călcând apăsat. Cuprinsă de emoție, ea răsfoi raportul, groaza crescându-i în suflet. Minciuni... Raportul era plin de minciuni!

Dar de unde apăruse? Cine i-l trimisese lui Rex?

Cineva care nu voia ca ei să fie împreună. Cineva care intenționa s-o rănească.

Și acel om reușise.

Și, mai rău, Rex crezuse toate minciunile.

Privi în jos către cămașa pe care o îmbrăcase, cămașa *lui,* mirosul trupului lui persistând încă pe pielea ei, din clipele în care făcuseră dragoste. Acum o disprețuia.

Durerea o paralizase. De ce i se deschisese, îngăduindu-și să se atașeze de cineva din nou? Nu învățase până acum că era singură, că atașamentul însemna doar că va fi rănită, că nimeni n-o dorise atâta amar de vreme și nimeni n-o dorea nici acum?

Rex încerca să-și scoată din minte ochii lui Hailey ce-l implorau, în vreme ce era la volan către închisoare, pentru a-și vizita tatăl.

Primul lui instinct fusese să creadă spusele femeii. Până la urmă, Jordan era un nenorocit. O atacase, apoi încercase să-l omoare pe el, când intervenise să-l oprească. Deși Jordan susținea că nu voia decât s-o facă pe Hailey să se-ntoarcă în Denver pentru a înfrunta acuzațiile pe care le formulase împotriva ei...

Dar Hailey spusese adevărul despre faptul că Jordan era un individ violent. Mințise în legătură cu celelalte lucruri sau fusese sinceră cu el tot timpul? Trăsese concluzii pripite? Dar, dacă nu mințise, cum naiba apăruseră informațiile în raport?

Thad Jordan... Omul acela avea relații. Tot ce trebuia pentru a schimba datele personale ale cuiva erau niște cunoștințe legate de programarea computerizată...

Tulburat de acest gând, îi telefonă fratelui său, Deke:

— De unde ai făcut rost de acel raport despre Hailey Hitchcock?

Deke își drese glasul:

— Am verificat la detectivii particulari din Denver. Acesta a apărut în câteva secunde.

— Verifică, spuse Rex. Asigură-te că-i corect.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu-mi place, spuse Rex, scărpinându-și bărbia. Jordan are relații. Dacă a fabricat acest raport?

— Ești sigur că nu cauți un motiv s-o crezi pe femeia aia?

Rex ezită. Deke avea dreptate. Dar ochii tulburători ai lui Hailey nu-i dădeau pace. Durerea ce se ivise în adâncul lor când o acuzase că se folosea de el păruse atât de reală! Fusese virgină... Legătura pe care o simțise, atât de puternică, aproape hipnotizantă...

Trebuia să afle adevărul.

— Doar verifică raportul pentru mine. Mă duc la tata pentru a discuta cu el.

— Poate că, până la urmă, reușim...

— N-am de gând să plec până când nu-mi spune cine l-a amenințat.

Deke îl aprobă, apoi Rex închise, confruntându-se, din nou, cu îngrijorarea c-o lăsase pe Hailey singură acasă. Dacă i se întâmpla ceva cât timp era plecat?

Simți un nod în gât. Chiar dacă ea îl mințise, el nu voia s-o rănească...

Totuși, ea îi distrăsese atenția prea mult. Singura cale de a-i asigura liniștea era să-l găsească pe adevăratul ucigaș.

Hotărât să se concentreze asupra cazului, parcă în fața închisorii, trecu prin punctele de control și ajunse la vorbitor, unde putu comunica prin receptor cu părintele său. Un perete de plexiglas îl separa de tatăl său, dar expresia de stoicism de pe chipul bătrânului îi spunea că-i separau mai multe decât un simplu perete transparent. O vânătaie recentă colora pielea de deasupra ochilor abătuți ai tatălui, iar arsurile de țigară îi marcau brațele. Ce alte răni mai ascundea?

— Ți-am spus să renunți, zise tatăl lui, cu o voce răgușită.

Rex simți că se sufocă de furie.

— Ce naiba se-ntâmplă, tată?

— Nimic. Dar cazul este prea vechi. Îmi voi duce până la capăt sentința...

— Sunt aiureli și știi bine asta.

Rex ridică pumnul în fața lui, în vreme ce strângea puternic receptorul cu cealaltă mână.

— Cineva te-a influențat și vreau să aflu cine.

Privirea bătrânului căzu către mâinile pe care și le frământa, apoi își pocni degetele, un obicei pe care Rex și-l amintea din copilărie.

— Vreau doar ca voi, băieți, și mama voastră să fiți în siguranță. Dezgroparea trecutului nu va face decât să genereze alte necazuri.

— E prea târziu, tată. Cu toții am pătimit de pe urma celor întâmplate. Nu renunțăm la caz până

când nu aflăm adevărul. Ne-ar putea fi bine doar dacă te scoatem de-aici.

Emoția îl cuprinse pe bătrân, fără ca acesta să o poată ascunde.

— Rex, te rog... Nu merită să-ți pui mama în pericol.

— Asta e decizia ei și ea vrea să continuăm investigația. Oricum, Deke și Brack sunt mari acum, o vom proteja. Și-am descoperit ceva, tată, simt asta. Să revenim, așadar, la treburile noastre.

Hotărât să nu irosească timpul, el continuă:

— Acum, spune-mi tot ce-ți amintești despre familia Lyle și despre ziua în care a avut loc masacrul.

Tatăl lui își drese glasul, apoi păru să ezite. Vorbea în șoaptă:

— Îmi petrecusem timpul ocupându-mă de grădină, ca de obicei. Deși îl zărisem pe băiețel jucându-se în curte, Joyce Lyle nu ieșise, stătuse în casă toată ziua.

— Ea n-a ieșit deci cu el?

— Nu, mi-a spus că poate vedea curtea de la fereastra încăperii unde se afla cu Lindy Lou.

— Și tu n-ai văzut-o pe fetiță?

— Nu.

Făcu o pauză, mișcând ușor din gură, în semn de îngrijorare.

— I-a vizitat cineva? Ai văzut pe cineva pândind, veghind casa? A venit cineva cu vreo treabă, de exemplu, să facă reparații?

Scutură din cap.

— Nimeni, în afară de fetița vecinului, Elsie Timmons. Am zărit-o alergând prin pădure, după pisica ei.

— Fetița vecinului? întrebă Rex, parcurgând mental datele din dosare. Nu-mi amintesc să fi fost menționat ceva despre ea în raport.

— Nu m-am gândit nici eu s-o fac când m-au arestat. Dar o văzusem în jurul casei de câteva ori până atunci. Se strecura ca să se joace cu Lindy Lou, când Lawrence nu era prin preajmă.

— Ea nu era pe-acolo când s-au comis crimele?

— Din câte știu eu, nu.

Își frecă palmele, cu o expresie de răceală pe chip.

— Dar e posibil.

Niște detalii îi încercau memoria lui Rex, dar nu-și putea aminti exact.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Tatăl ei a fugit cu ea cam în aceeași perioadă cu săvârșirea acelor crime. Cuplul Timmons nu se prea înțelegea. Deanna intentase divorț. Credea că soțul ei dusese copilul în Canada.

— Și șeriful nu l-a considerat pe Timmons suspect?

Bătrânul se încruntă:

— Nu, mă avea pe mine. De ce să mai caute și în altă parte?

„Imbecilul!"

— Dar ceilalți musafiri? Șeriful a vizitat casa familiei Lyle mai devreme în acea zi?

— Nu, din câte știu eu. De ce?

— Unii spun că Lyle era un individ violent. Ava Riderton a sugerat că Lindy Lou ar fi putut să nu fi fost copilul lui. Așa că mă întreb cine-ar fi putut fi tatăl.

Privirile lor se întâlniră.

— Fiule, nu m-am culcat niciodată cu Joyce Lyle.

— Nu te-am suspectat niciodată c-ai fi făcut asta, tată. Dar dacă Lindy Lou nu era a lui Lyle?

— Posibil... Sau poate că aflase chiar în ziua aia, când l-a prins pe celălalt bărbat în casa lui.

— Dar de ce i-ar fi omorât pe toți?

Rex ridică din umeri.

— Poate că s-a iscat o altercație, iar lucrurile au scăpat de sub control. Sau, naiba știe, poate că doamna Lyle a vrut ca tatăl fetei să recunoască faptul că era al lui copilul. Poate că ea a vrut chiar ca acesta s-o ia de lângă soțul ei.

Ezită apoi, încercând să potrivească piesele acestui puzzle.

— Să presupunem că voia să trăiască alături de acest bărbat, dar el nu dorea ca adevărul să iasă la iveală. Lindy Lou suferea de autism. Poate că tatăl nu voia să apară ca părintele unui copil handicapat. Sau, la naiba, poate că era căsătorit sau implicat într-o relație cu altcineva. Sau poate că era o persoană importantă în oraș...

Tatăl lui urmă raționamentul.

— Voia să-și apere reputația.

— Exact. Cine din oraș avea cel mai mult de pierdut dacă ieșea la iveală o poveste legată de un copil nelegitim?

— Ar fi mai mulți... Primarul, de exemplu. Dar el era căsătorit, și destul de vârstnic încă de pe-atunci.

Mă îndoiesc c-ar fi avut cerbicia de a-i omorî pe toți din familie.

Tatăl lui își trecu mâinile prin păr:

— Șeriful Cohen era nou în funcție pe-atunci. Era un om plin de sine, avea aspirații înalte. Iar procurorul care m-a anchetat vorbea despre politică, îl tenta domeniul.

Lumina i se întoarse în priviri:

— Au fost amândoi foarte nerăbdători să-mi bată cuie în sicriu.

— Dar avocatul tău?

— El a încercat să mă scoată, spuse tatăl lui Rex, dar întotdeauna am considerat c-ar fi putut pune la punct o apărare mai bună.

— Ce vrei să spui?

— Nu le-a oferit juraților vreun alt posibil suspect.

— Și nici șeriful sau procurorul...

Rex bătu cu degetele în masă și zise:

— Cohen a făcut presiuni asupra mea să renunț...

— Voia să-și clădească o carieră. Iar cazul meu a fost șansa lui.

— Mda, și e straniu și că Pursley a pierdut apărându-te, iar la scurt timp a dispărut. Se pare c-a făcut rost de bani imediat după ce ai ajuns tu la închisoare. Are o proprietate mare în afara orașului, înspre nord. Brack se duce să vorbească cu el.

Între ei se lăsă o liniște lungă și tensionată. După un timp, tatăl își frecă fruntea.

— Aș vrea să-ți pot spune ceva mai concret. Dar nu mă prea vedeam cu ceilalți oameni, așa că nu știu prea multe despre cei din oraș.

Rex îl înțelegea. Nici el nu era prea sociabil. Iar tendința tatălui său de a evita oamenii fusese un măr al discordiei în familia Falcon. Rex era sigur că tatăl lui nu se schimbase în închisoare. Dacă o transformare avusese totuși loc, cu siguranță aceasta consta în faptul că devenise și mai introvertit.

Părinții lui aveau, oare, să trăiască din nou împreună, odată ce tatăl va fi eliberat sau se schimbaseră prea multe?

— Avem doi suspecți valabili, șeriful și McDaver. Trei sau patru, dacă îi punem la socoteală pe Pursley și pe Timmons, spuse Rex. Mai am și o cămașă pătată de sânge în magazia din casa familiei Lyle. Aștept rezultatele testului ADN.

Rex îi explică apoi cum găsise oasele.

— Dacă nu aparțin fetiței soților Lyle, ar putea fi ale copilului vecinului.

Chipul tatălui său deveni mai întunecat:

— Doamne, ce încurcătură!

Lui Rex, de asemenea, i se puse un nod în gât.

— Dacă te mai gândești la ceva, tată, la cineva pe care să-l fi văzut cu Joyce Lyle, sună-mă!

Bătrânul rămase nemișcat, cu ochii ațintiți asupra lui Rex:

— Ai grijă de mama și de frații tăi, fiule. Mă bazez pe tine.

Aceste cuvinte apăsară sufletul lui Rex la fel cum se întâmplase și când avea zece ani. Doar că, de data asta, el nu mai fugi în pădure, ci își îndreptă umerii, înfruntând provocarea.

— Așa voi face. Dar, în curând, vei fi liber, iar aceasta va redeveni sarcina ta, tată.

Licărul de speranță din ochii tatălui său avea să-i rămână întipărit pentru totdeauna în suflet.

Amintirea acuzațiilor lui Rex încă o chinuia pe Hailey când reveni acasă. Se luptă cu forța vântului ce împingea ușa atunci când o închise, apoi aprinse lumina care pâlpâi și se aprinse, apoi se stinse, în cele din urmă devenind un licărit slab, care nu făcea decât să-i sporească nervozitatea. Speriată de propria casă și rușinându-se de acest fapt, Hailey trase zăvorul, amintindu-și că Thad era la închisoare.

Dar ucigașul celor din familia Lyle nu era...

Pentru o clipă, o cuprinse panica și se gândi la Rex cel puternic, cel protector, cel cald. Voia ca el s-o ia în brațe, s-o apere de demoni.

„Nimeni nu te poate apăra acum. Ești complet singură."

Pentru că Rex crezuse că ea îl mințise.

Ca și Thad, se întorsese împotriva ei atât de repede... De ce? Pentru că nu-și dorea o relație pe termen lung? Pentru că, într-adevăr, credea că ea minte, că s-ar fi folosit de durerea cuiva pentru a câștiga bani?

Tremurând, urcă agale scările și se cufundă în cada plină de apă fierbinte, sperând să spele amin-

tirea modului în care i se oferise atât de repede acelui bărbat. Cuvintele lui furioase îi răsunau încă în minte.

Furioasă pe ea însăși că-și deschisese inima, se șterse cu prosopul, îmbrăcă haine noi și coborî scările. Cotrobăi din nou prin biroul din stejar, întrebându-se dacă nu cumva îi scăpase ceva când îl verificase mai înainte, ceva ce-ar fi putut ajuta la identificarea criminalului sau care ar fi putut spune mai multe despre Lyle.

Mai întâi, descoperi fotografia casei, pe care i-o arătase agentul imobiliar. Hailey simțise o legătură ciudată cu Deanna Timmons. Fusese atrasă de vocea ei la telefon, aproape la fel pe cât era de casa în stil victorian.

Deanna Timmons părea obosită, ca și cum durerea suportată de-a lungul anilor o lăsase fără speranță, așa cum iernile grele din Colorado îi furau pământului căldura. Evident, încă o jelea pe fetița ei dispărută. Când îi arătase lui Hailey poza lui Elsie, îi alunecase o lacrimă pe obraz. Hailey o strânsese de mână, înțelegând singurătatea femeii. Își propusese să încerce să se împrietenească cu ea, dacă avea să rămână acolo.

Apoi Hailey avu acea viziune ciudată — o imagine cu casa Lyle vopsită în albastru, cu o verandă albă, circulară și trandafiri în grădina din spate. De la fereastra dormitorului de la etaj, ea putea zări căldărușele sălbatice presărate pe coama muntelui. Când îi pomeni de această imagine, o expresie ciudată îi acaparase figura Deannei, ca și cum Hailey ar fi descris casa așa cum fusese ea odată.

Un zgomot venit din bucătărie îi spulberă dintr-o dată gândurile, făcând-o să revină la realitate. Privi prin interiorul cufundat în întuneric, către holul în care fuseseră găsite cadavrele celor din familia Lyle. Un sentiment morbid de pierzanie o chemă în direcția aceea. O șoaptă o ruga să fie atentă, la fel de insistent ca și vocea puternică din mintea ei ce o împingea să-și confrunte temerile pentru a nu fi bântuită de ele pe vecie. Spiritele lui Joyce Lyle și ale copiilor nu erau împăcate și n-aveau să fie niciodată decât dacă ucigașul lor va fi prins. Deanna Timmons îi spusese acest lucru. Cumva, deși lui Hailey îi venea greu să creadă în fantome, simțea că era adevărat.

O pâclă cenușie îi încețoșa vederea, în vreme ce-și croia drum prin întuneric, strălucirea ceasului din bucătărie spintecând obscuritatea. Ceasul cu cuc îi păru, brusc, familiar, ca și cum îl mai văzuse până atunci și-i recunoștea sunetul.

Se orientă către locul în care fuseseră descoperite cadavrele și rămase cu gura căscată: podeaua era pătată de sânge, iar pereții și ușa din spate erau împroșcate cu lichid roșu. Apoi fu cuprinsă de groază. Sângele era proaspăt.

Un șoim mort zăcea pe podea, cu capul răsucit, într-un unghi straniu, dâra de sânge scurgându-se din trupul lui. Era șoimul pe care-l salvase Rex. Prinse cu mâna marginea mesei, lipindu-se cu spatele de ușa bucătăriei. Imagini cu trupurile însângerate ale celor din familia Lyle ieșind la lumină, înlocuind șoimul... Șocată, ea se ghemui lângă ușă și-și cuprinse genunchii cu brațele, legănându-se înainte și înapoi, înainte

și înapoi, scenele sângeroase succedându-se precum un film.

El se afla acolo. Avea o secure. Striga și o urmărea pe mamă. Apoi lovi cu securea.

Se legănă mai puternic, mai rapid, pierdută cu gândul.

— *Ascunde-te, draga mea. Fugi și ascunde-te de tati.*

Hailey privi îngrozită, scăpând un țipăt.

— *Nu, n-o omorî!*

— *Grăbește-te, șopti din nou vocea. Fugi, pleacă de-aici! Salvează-te!*

Își astupă urechile și-și forță picioarele care brusc i se înmuiaseră să se miște, dar tremura și se simțea rău de la stomac. Își cuprinse abdomenul și înghiți în sec, încercând să nu tușească. Trebuia să scape. Să fugă, să se ascundă. Să salveze femeia, băiatul și fetița.

Sau el avea s-o omoare și pe ea.

Trebuia să găsească telefonul. Să-l sune pe șerif. Poate că el va veni să le salveze, de data asta. Doar că și el era un om rău. Îi zărise pe el și pe mama ei certându-se. Iar el n-o plăcea, îl auzise rostindu-i numele c-o voce răutăcioasă.

Ce să facă?

— *Fugi, ascunde-te! Salvează-te!*

Dar voia să-i salveze pe mamă, pe băiat și pe fetiță. Nu voia ca vreunul să moară...

Rex era bântuit de sentimentul că-i scăpa ceva important, în timp ce conducea spre casă... Comentariul tatălui său privind fetița, Elsie, îi atinsese un punct sensibil... Elsie se jucase cu Lindy Lou. Ar fi

putut ști secretele casei. Poate că asistase și ia măcel. Dacă era așa, într-adevăr tatăl ei o răpise sau i se întâmplase ceva?

Blestemă cu voce tare și-l sună pe medicul legist pentru a afla date despre raportul privind oasele pe care le descoperise.

— Îmi pare rău, n-am încă rezultatele, dar ar trebui să fie gata curând. Acum examinăm amprentele dentare.

— Încearcă să te grăbești, spuse Rex. E important.

— Încerc. Dar știi că testele ADN necesită timp.

Rex strânse din dinți.

— Încearcă să te grăbești. Și sună-mă imediat ce afli cui aparțin.

— Toți cunoaștem răspunsul la întrebarea asta.

Rex îngână aprobator, deși începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi putut fi ale lui Elsie Timmons, și nu ale lui Lindy Lou. Rămase tăcut, închise telefonul, apoi îl sună pe Deke.

— Mă duc să vorbesc cu Deanna Timmons. Soțul și fetița ei au dispărut cam în aceeași perioadă când s-au petrecut acele crime.

— Crezi că dispariția lor are vreo legătură cu acest caz?

— Nu știu, dar momentul dispariției pare a fi o coincidență prea mare. Pe lângă asta, șeriful nici măcar n-a investigat cazul Timmons.

Își masă tâmpla acolo unde îi zvâcnea de durere.

— Tata a spus că Elsie Timmons obișnuia să se joace cu Lindy Lou. Dacă Elsie s-a aflat în pădure în

ziua aceea, este posibil ca ea să-l fi văzut pe criminal omorând-o pe Lindy Lou și aruncând-o acolo.

Îi explică despre cum găsise oasele, îi împărtăși bănuiala lui că doamna Lyle avea o aventură, că Lindy Lou ar fi putut fi un copil nelegitim și îi expuse suspiciunile lui legate de Andy Cohen și de Bentley McDaver.

— Dacă Timmons era tatăl lui Lindy Lou?

— Să văd ce pot descoperi, spuse Deke.

— Bine, eu voi afla dacă soția lui a mai auzit de el sau de fiica sa de când au dispărut.

— Ascultă, Rex, am încercat să verific raportul acela despre Hailey Hitchcock.

Lui Rex i se tăie răsuflarea.

— Mda?

— S-ar putea să fi avut dreptate. Raportul a fost întocmit de un detectiv pe nume Wormer. El lucrează deseori pentru Thad Jordan.

Chipul lui Hailey i se ivi în minte. Părea atât de rănită când o acuzase că se folosise de el! La naiba, Jordan trebuia tras la răspundere pentru durerea pe care i-o provocase... Și el la fel. Îi datora scuze...

— Am mai găsit ceva important, continuă Deke. A fost orfană...

— Știu asta.

— Da, dar fii atent. Se pare că persoana care-a adus-o la orfelinat a găsit-o lângă Tin City.

Rex înlemni, strângând volanul în mâini.

— S-ar putea să nu fie important, dar mi s-a părut o coincidență interesantă.

Lui Rex nu-i plăceau coincidențele.

— Când a apărut la orfelinat?

— La câteva zile de la moartea celor din familia Lyle.

Hailey spusese că tatăl ei o adusese la orfelinat. Timmons se pare că dispăruse cu fiica lui în aceeași săptămână. Dacă Hailey era Elsie Timmons? Și dacă Timmons era ucigașul? Dacă fiica lui îl văzuse comițând crimele, ea ar fi putut rămâne traumatizată. Probabil că a lăsat-o la orfelinat pentru a nu-i da șansa să vorbească...

Alte indicii îi veniră în minte, făcând diverse legături. Hailey spusese că i se părea familiară casa pe care o cumpărase. Ea știuse de ascunzătoarea din dormitorul fetiței. Spusese că se făcea că o urmărise pe mamă în timp ce-și avertiza fetița...

Dacă Hailey era copilul lui Timmons, iar fantomele pe care susținea că le zărise erau, de fapt, amintiri?

O privea fix prin crăpătura ușii pe femeia ce se furișa pe lângă ușa debaralei. El știa acum cine era ea, de fapt. În cele din urmă, își dăduse seama.

Ea se întorsese pentru a-l bântui. Și când avea să-și amintească, îl va identifica. Și apoi totul va lua sfârșit.

Doar dacă nu reușea s-o oprească mai întâi.

Zări imaginea ei, așa cum era cu ani în urmă. O fetiță cu codițe, ochi negri pătrunzători și cu acel zâmbet pe care-l oferea doar mamei.

Era atât de speriată de el!

Și așa și trebuia să fi fost.

Se opusese tuturor învățăturilor lui, crease o ruptură între el și soția lui, astfel că el fusese nevoit s-o pedepsească. Și apoi văzuse prea multe în ziua aceea, fusese martoră a revărsării brute a impulsurilor lui sub cea mai urâtă formă...

Astfel că fusese nevoit să se debaraseze de ea. N-avusese de ales. Cel puțin, așa crezuse până atunci...

Mâinile îi erau iritate în mănușile din piele neagră. Se înveseli la amintirea sângelui ce-i fusese vărsat la picioare cu douăzeci de ani în urmă. Mirosul îi rămăsese în nări de-a lungul anilor, țipetele îl bântuiseră în somn, realitatea faptei sale determinându-l să trăiască izolat. Și toate din vina ei...

Era momentul ca totul să ia sfârșit. Era timpul s-o ducă în pod. Sunase ceasul când trebuia să-i spună la revedere încă o dată.

Și, de data asta, pentru totdeauna.

Capitolul șaisprezece

— Doamna Timmons, îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vă vorbesc.

Deanna Timmons își strânse medalionul de la gât și-l privi pe Rex cu oarecare neîncredere. Dar el se obișnuise cu asta din partea celor din Tin City, așa că nu fu surprins. Îndoielile Deannei în privința lui nu o părăsiseră cu totul.

— Știu cine ești. Am auzit că te-ai întors pentru a-ți disculpa tatăl.

Rex dădu din cap.

— E nevinovat, doamnă. Aș putea să intru?

Privirea ei îl cercetă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu avea vreo armă la el. Apoi, de parcă durerea din viața ei o adusese pe punctul de a nu-i mai păsa de nimic, dădu din cap și-l conduse către un mic salon în care se făcuse de curând curățenie, lacul mobilei strălucind în lumina puternică. Încăperea era plină de obiecte vechi, precum și de unele nimicuri — pisici și broaște din porțelan și mai multe globuri de Crăciun care-l duseră cu gândul la sărbătorile de iarnă.

Și la cel pe care-l găsise Hailey în casa familiei Lyle.

Rex își drese glasul încercând să se gândească la o introducere înainte de a intra în subiect:

— Aveți o casă minunată.

— Mulțumesc. E... tot ce am.

Pentru moment, simți compasiune. Remarcă pe perete fotografiile înrămate ale unui bebeluș, apoi o fetiță de patru ani cu păr blond și ochi căprui. Alte fotografii nu mai existau, subliniind faptul că viața copilei lângă mama sa se terminase. Din ziua în care Elsie dispăruse...

Și propriul lui album cu fotografii era la fel, pozele cu tatăl lui încetând pe când el avea doar zece ani.

Pe biroul din lemn de cireș zări o copie a atestatului Deannei de agent imobiliar.

— I-ați vândut lui Hailey Hitchcock Casa Sec... Lyle, nu-i așa?

— Da.

Se așeză pe marginea unui fotoliu victorian, împreunându-și palmele.

— Am fost surprinsă că voia s-o cumpere, dar părea interesată de acel cămin.

— Da, am vorbit cu ea.

Rex se așeză în fața șemineului.

— S-au întâmplat evenimente ciudate în casă. Cineva nu dorește, se pare, ca domnișoara Hitchcock să rămână acolo.

Deanna nu se arătă surprinsă.

— Unii spun că acea casă este bântuită.

— Da, ei bine, eu nu cred în stafii. Doar în demonii vii.

Doamna Timmons schiță un zâmbet.

— La fel cred și eu...

El făcu o pauză, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Am investigat uciderea celor din familia Lyle și-am aflat niște lucruri interesante.

Îi povesti cum găsise oasele, despre care credea că-i aparțineau lui Lindy Lou Lyle, și despre posibilitatea ca Lawrence Lyle să nu fi fost tatăl acesteia. Doamna asculta cu un interes crescând pe măsură ce Rex dezvolta subiectul.

— E adevărat că aveați o fiică ce obișnuia să se joace cu Lindy Lou Lyle?

Femeia dădu din cap, privindu-l fix.

— Da. Elsie obișnuia să se furișeze acolo pentru a se juca. Și asta m-a îngrijorat întotdeauna.

— De ce nu erați împăcată cu prietenia dintre fete?

Femeia ezită, jucându-se cu șuvițele de pe umăr:

— Nu știu, părinții ei se certau des.

Ridică fruntea și-l privi în ochi.

— Am văzut reținerea de pe chipul lui Joyce. Era același sentiment pe care-l aveam eu în propria căsnicie; mă simțeam captivă, ca și cum eram gata să mă aneantizez.

Mulțumit de introducere, Rex întrebă:

— Dumneavoastră și soțul ați divorțat?

Dădu din cap, trăgându-se din nou de o șuviță.

— Ralph nu era un om prea amabil. Și, la fel, deși Lawrence Lyle părea șarmant, eu am văzut răul din el. I-a spus lui Elsie a mea să nu mai treacă pe-acolo. Nu cred că-i plăceau fetițele.

Rex se încruntă.

— Fiica lui suferea de autism, nu-i așa?

— Așa se spunea. N-o prea vedeam, doar ocazional, când dădeam fuga s-o caut pe Elsie.

O privire tristă îi întunecă chipul.

— Părea să trăiască în lumea ei, ignorând restul lucrurilor.

— Doamna Timmons, e adevărat că soțul dumneavoastră v-a luat fiica?

O durere adâncă i se ivi în priviri:

— Da. A făcut asta pentru a se răzbuna pe mine fiindcă nu-l lăsam s-o vadă singur. Îmi era teamă c-ar putea... c-ar putea s-o ia de lângă mine. Și asta a și făcut.

— Ce părere avea soțul dumneavoastră despre faptul că Elsie mergea să se joace cu Lindy Lou?

— Îi interzicea asta... Considera că fetița aceea era blestemată.

— Ați mai auzit de soțul sau de fiica dumneavoastră de când au plecat?

— Nu, și nu trece zi fără să mă rog ca ea să se-ntoarcă.

— I-ați căutat sau ați angajat pe cineva să afle unde au dispărut?

— Am mers la Poliție.

Se întinse după pachetul de țigări, scoase una și o aprinse.

— Mare scofală n-am rezolvat! Șeriful a spus că Ralph e tatăl ei, că are drepturi asupra ei.

Părea stilul lui Cohen.

— M-am gândit că Elsie ar fi încercat să vă contacteze în toți acești ani...

— Nu, nici o vorbă sau vreo scrisoare, nimic. Am sperat...

Cuvintele se stinseră, cu o tristețe adâncă în glasul ei de dependentă de tutun, în timp ce suflă fumul.

— Întotdeauna m-am întrebat cum ar arăta acum, mare fiind... Dacă măcar și-ar aminti de mine.

Rex rămase tăcut, cu gândurile aiurea. Voia să-i spună că el crede că Hailey era fiica ei, că era frumoasă, puternică și curajoasă, dar trebuia să fie sigur înainte de a-i da speranțe acestei biete femei.

— Îmi pare rău să vă întreb asta, doamna Timmons, dar este important. Soțul dumneavoastră și Joyce Lyle erau prieteni?

Deanna își îndreptă brusc privirea către el.

— Vrei să spui dacă aveau o aventură?

Rex dădu aprobator din cap, studiindu-i reacția.

— E posibil.

Deanna ridică din umeri, cu mâna tremurândă.

— Avea o amantă, dar n-am aflat niciodată despre cine era vorba. Ca să fiu sinceră, nu voiam să aflu, de fapt.

Apoi păru că înțelege insinuarea:

— Vrei să sugerezi că Ralph și Joyce aveau un copil împreună, că Lindy Lou era a lui?

— E posibil.

Ea trase încă un fum din țigară, apoi îl expiră.

— Acest lucru ar putea explica de ce nu voia s-o vadă pe Elsie în preajma ei. Crezi că el a omorât familia Lyle pentru a ascunde adevărul?

Rex ridică din umeri.

— Ar fi o ipoteză.

— Era egoist, admise ea încet. Dar să omoare o femeie și pe copiii ei... Nu știu...

Scutură țigara în scrumiera de pe masă. Rex ridică din sprânceană când își dădu seama că obiectul era făcut din lut de un copil. Deanna Timmons o păstrase toți acești ani, așteptând și sperând că Elsie se va întoarce.

— Pe de altă parte, spuse ea, privindu-l din nou fix în ochi, mi-a răpit fetița fără nici un fel de regret...

Rex dădu din cap, mișcat de profunzimea durerii din glasul femeii. Înțelegea angoasa care putea roade un suflet de-a lungul anilor. Deanna pierduse o parte din ea în ziua aceea, la fel cum pățise și el când îi fusese arestat tatăl.

Chipul lui Hailey i se ivi în minte. Se întorsese ea pentru a umple golul din viețile lor?

Dacă Hailey era copilul acestei femei și asistase la crimele acelea, ea era în mare pericol acum. Și o lăsase singură, din cauza orgoliului său...

Era atât de mult sânge! Sânge pe hainele mamei, sânge pe fața, pe gâtul, pe mâinile ei. Pereții erau împroșcați cu sânge, sângele acoperea hainele bărbatului. Se prelingea din pieptul lui și uda cămașa.

Ea se apucă de burtă. Voia să țipe și să vomite, în același timp. Dar el o zări. Avea niște ochi mari și răi. Expresia gurii lui îi spunea că o va prinde. Și o va pedepsi.

Și, de data asta, nu se va limita doar la a o închide în debara. Sau în pod. De data asta, avea să o omoare și să o umple de sânge, ca pe ceilalți.

Trebuia să fugă, să se ascundă. Se va duce în camera ei și va urca în pod. Se va încuia înăuntru, ca el să n-o poată prinde. Cufărul vechi era acolo, sus. Dacă ar putea să-l răstoarne și să-l împingă lângă panoul din lemn, el n-ar mai putea să spargă ușa. Dar ea nu era suficient de puternică.

Și el avea securea...

Picioarele i se clătinau, în vreme ce bâjbâia pe hol. Degetele ei erau mânjite de sânge.

El se apropia.

Poate c-ar trebui să fugă afară. Să se ascundă în pădure. Da, putea fugi repede. Iute ca vântul.

Și poate că bărbatul care tăia trandafirii era afară. El ar fi putut s-o ajute.

Țipă cu putere. Bâjbâi către ușa din față, o zgâlțâi. Nu! Era înțepenită, nu se deschidea. Pașii lui se auzeau din ce în ce mai aproape... Apoi mâna lui îi înșfăcă brațul, ca laba unui urs.

Ea țipă și se smuci ca un animal. Trebuia să lupte, să scape, să cheme ajutoare. Dar el o plesni peste obraz atât de tare, încât privirea i se tulbură. Culorile o orbeau, apoi păliră în întuneric, pe măsură ce frica creștea.

O smuci și mai tare, împingând-o pe scări.

— Nu, dă-mi drumul!

I se păru că strigă tare, dar nu-și dădea seama dacă era chiar așa. Inima îi bătea atât de rău, încât

o putea auzi. Vocea lui bubui ca un tunet. Își puse mâinile peste urechi din nou, pentru a se proteja de zgomot.

O trase cu putere, apoi o împinse jos. Ea căzu la podea. Se târî înainte. Genunchii i se zgâriau de podea. Sau era afară? Nu mai știa. Era atât de amețită!

Apoi, el o lovi din nou în cap, și ea leșină.

Un minut mai târziu, capul părea că i se învârtea în vreme ce încerca să deschidă ochii. El o ducea undeva pe sus. Deschidea ușa de la pod. Urca scările. Apoi o aruncă înăuntru.

Ea căzu pe podea și se rostogoli. Genunchiul ei se lovi de ceva tare, iar capul i se izbi de marginea cufărului vechi. Era atât de întuneric! Apoi ușa se închise. Încuietoarea zornăi. Pașii lui tunau pe scări. Fluiera. Era melodia aia veselă care îi făcea greață.

Se ghemui, închizând strâns ochii pentru a-și opri lacrimile. Dacă el o lăsase acolo, asta poate însemna că n-avea de gând s-o omoare. Se va întoarce totuși. Ca întotdeauna.

Se va întoarce s-o mai pedepsească.

Unde era globul de zăpadă? Muzica... Voia să audă cântecul. Dar el i-l luase data trecută.

Panica îi ardea grumazul și înghiți în sec, umezindu-și gura pentru a putea fredona melodia. Dar parcă ar fi avut vată în gură. Apoi un miros ciudat se strecură pe sub ușă. Ca de frunze ce ardeau, ca atunci când tatăl ei le dădea foc.

Înseamnă că era afară.

O așchie îi intră în piele, în timp ce pipăia pe jos, încercând să meargă spre ușă. Un fir subțire de fum se strecură pe sub ușă.

O, nu! Dăduse foc casei. Trase de butuc. Era încuiat pe dinafară.

Nu exista cale de ieșire.

Ea tuși, inhalând fum. Avea să moară... Pipăi după ceva cu care să spargă geamul, dar singurul obiect pe care-l putu găsi fu o perie de păr veche. Cu inima bătându-i cu putere, lovi geamul pentru a-l sparge. Mai mult fum pătrunse în încăpere, și mai gros acum. Ea se uită afară, jos, către pământul acoperit cu zăpadă. El o privea de jos, cu ochii aceia răi.

Amintirile îi reveneau. Pentru o vreme, plutise în afara corpului ei. Dar acum reintră... Și nu asista cum omul acela o ucide pe mămica.

Prin perdeaua de fum, chipul monstrului se ivi ca o străluminare. Nu! Nu putea fi tatăl ei. Tăticul ei era mort. Văzuse sângele. Văzuse albul ochilor lui. Nu mai respira.

Totuși el era! Era în viață...

Și avea de gând să o privească în timp ce murea.

Rex nu voia ca Hailey să moară. Nu din cauza tatălui său sau a lui însuși. Iar, dacă Timmons își dădea seama cine era, avea să vină după ea. Poate că făcuse asta deja...

Cu pulsul accelerat, Rex formă numărul lui Cohen, în timp ce sporea viteza și vira pe drumurile înghețate. Deși n-avea încredere în el, avea nevoie de ajutor.

— Ce naiba vrei? întrebă Cohen.

— Am motive să cred că Ralph Timmons i-a ucis pe cei din familia Lyle și că el s-a întors.

— Ralph Timmons? E plecat de mulți ani...

— Da, a dispărut în același timp cu comiterea crimelor, spuse Rex, pe un ton hotărât. N-ai bănuit că dispariția lui ar putea să nu fie doar o coincidență?

— Probleme conjugale, spuse Cohen, adoptând tonul lui obișnuit de om cu minte îngustă.

— Dă-l în urmărire, îi ceru Rex.

— Bine, îl dau, dar eu îți mai zic o dată: latri la lună.

— Pentru că știi cine i-a omorât pe toți cei din familie? întrebă Rex. Sau pentru că tu ai făcut-o?

Cohen îi adresă un lung șir de înjurături. Rex închise telefonul pentru a-l întrerupe pe șerif, fără să se mai obosească să-l contrazică. Dacă descoperea că într-adevăr Cohen îi înscenase în mod deliberat totul tatălui său, avea să se asigure că va plăti cu vârf și îndesat.

Conducea pe munte către Hailey, cu nervii încordați la maximum, când îi sună telefonul celular.

— Rex, aici Brack. Mă aflu la Pursley.

— Ai apucat să vorbești cu el?

Urmă o ezitare tensionată.

— Brack?

— E mort, Rex. Localnicii spun c-a fost împușcat în ceafă, cu un pistol calibrul 38.

Timmons? Sau suspiciunile lui cu privire la Cohen se adevereau? Dacă Cohen era tatăl lui Lindy Lou, iar fiica lui Timmons asistase cum el îi omoară pe cei

din familia Lyle? L-ar fi ucis pe copilul lui Timmons, apoi pe Timmons însuși. Iar acesta din urmă poate chiar zăcea îngropat în pădure...

Doamne, capul îi vuia de atâtea ipoteze și teorii, dar ceva încă nu se potrivea.

— Rex?

— Da.

Îi explică totul fratelui său, luptându-se cu volanul pentru a menține controlul, în timp ce cauciucurile alunecau pe drumul înghețat.

— Mă îndrept către Hailey. Te sun când ajung acolo.

Rex întrerupse convorbirea, pulsul accelerându-i-se de panică. Își aminti de suferința pe care o zărise în ochii ei când plecase, de durerea pe care i-o cauzase. Apoi o zări în patul lui, lumina caldă scăldându-i trupul gol, în vreme ce i se avânta în brațe.

Voia să facă dragoste din nou, să înlăture toată durerea, s-o simtă cum se topește în brațele lui și s-o facă să zâmbească.

Sentimentul de culpabilitate îl izbi iar, însoțit de alte îndoieli. Îl va mai dori? Îl va ierta pentru că dăduse crezare unor acuzații nefondate? El trăsese concluziile pripite pe care i le insuflase fostul ei iubit. Era mai bun el decât oamenii din Tin City, care înfieraseră prima persoană suspectată de a fi responsabilă de acele crime? Ei crezuseră ceea ce le spusese șeriful Cohen, așa cum și el crezuse minciunile pe care le fabricase Jordan despre Hailey. Deși nu toate erau chiar minciuni.

Hailey era tulburată, singură, amintirile ei erau evident distorsionate de trauma pe care o suferise. O văzuse la vârsta de patru ani, o mogâldeață care avea încredere în mama ei. Un copil care nimerise într-un coșmar. N-avea să-și mai revină niciodată după ce văzuse cadavrele însângerate. Cum se raportase la această experiență? Asistase efectiv la crimele acelea brutale? Și, dacă propriul ei tată îi ucisese pe membrii acelei familii, apoi o atacase pe ea...

Greața îl cuprinse, dar o reprimă și apăsă pe accelerație. Zăpada forma o ceață în jurul lui, iar vântul îi zdruncina jeepul pe serpentine. Apăsă iar pedala. Frica îl înecă în momentul în care viră pe alee și zări fum ieșind din acoperiș. Dumnezeule mare, casa ardea!

Oare Hailey era înăuntru?

Când parcă rapid mașina, cauciucurile scârțâiră. Zăpadă și gheață zburară de pe roți. Sări din mașină și alergă spre ușa din față. Frigea. Frigea atât de tare, încât nu putea s-o deschidă. Cu inima bubuindu-i în piept, alergă la fereastră și privi pe geam. Focul ardea la parter, înghițind podeaua din lemn și obiectele ei vechi, aruncând flăcări pe scări, pe lângă pereți, spre tavan. Se dădu înapoi o clipă pentru a examina exteriorul. Dacă Hailey se afla înăuntru, unde anume putea fi?

Un șoim cu coadă roșcată bătu din aripi și se roti în jurul coșului, descriind un cerc. O licărire îi atrase atenția. Se uită brusc către pod. Apoi o zări. Avea fața

lipită de fereastră. Era închisă acolo, bătând în geam, strigând după ajutor.

Își aduse aminte de scara pe care o folosise când reparase țiglele și alergă în partea opusă a casei. O sprijini de streașina casei și începu să urce. Trebuia să se grăbească s-o scoată înainte ca flăcările să ajungă la pod.

Înainte de a o pierde pentru totdeauna...

Hailey se lupta cu amintirile dureroase ce o bombardau. Lovea cu putere în geam. Trebuia să găsească un obiect mai tare pentru a-l sparge. Dacă ar putea ieși afară, ar putea coborî.

Lemnul șuiera și trosnea, focul înghițind scândurile. Flăcările pătrundeau pe sub ușă. Căută o cârpă, apoi își scoase puloverul și îl îndesă pe sub ușă pentru a opri fumul. Dar acesta pătrundea oricum prin deschizătură, flăcările șuierând și cuprinzând totul.

Apoi ceva lovi fereastra. Ea alergă într-acolo, fiindu-i frică să nu dea din nou de tatăl ei. Fumul și ceața întunecau geamul, astfel că strânse din ochi pentru a deslușí ce se întâmpla.

— Hailey!

Rex. Era aici. O va salva.

Încercă să forțeze fereastra, dar aceasta nu se mișcă.

— Dă-te la o parte să pot sparge geamul!

Fugi într-un colț și-și acoperi capul și fața cu mâinile. Câteva secunde mai târziu, geamul se sparse, împrăștiindu-se în cioburi prin încăpere. Flăcările

izbucniră prin ușă, vuind spre fața ei. Rex întinse mâna prin fereastra spartă.

— Haide, grăbește-te!

Hailey începu să tușească, dar îl apucă de mână și se strecură afară. El o cuprinse pe după mijloc, apoi coborâră ușor de pe acoperiș. Acesta le frigea picioarele, apoi scândurile din fața ei cedară și căzură în văpaia de flăcări. Hailey țipă și alunecă, dar el o apucă, sprijinind-o, apoi săriră peste gaură. Rex coborî ușor pe scară, luând-o înainte și ajutând-o să-l urmeze.

Hailey încă tușea când ajunseră pe pământ și tremura din tot corpul. Rex o strânse în brațe:

— Doamne, Hailey, credeam că te-am pierdut!

O umbră se mișcă în spatele lui. Monstrul se întorsese.

Hailey țipă să-l avertizeze pe Rex, dar era prea târziu. Rex se întoarse exact când individul ridica arma.

Șocul se citea pe chipul lui Rex:

— Dar tu ești mort!

Fracțiunea de secundă de ezitare îi oferi tatălui ei răgazul să-l izbească pe Rex cu arma în cap. Bărbatul se împletici, sângele țâșnindu-i din rana de la tâmplă. Ea se întinse către el, dar tatăl său o prinse de braț și o trase de lângă Rex, care se prăbuși. Apoi fata simți pistolul vârât între coaste.

Hailey trăi cea mai intensă groază pe care o simțise vreodată când el o târî în pădure. Rex putea fi mort. Și-acum avea să-l urmeze și ea...

Și totul numai din vina tatălui ei. La fel îi omorâse și pe ceilalți...

Dacă și-ar fi amintit de toate acestea mai devreme...

Imaginea acelor crime oribile i se ivi în minte în vreme ce el o târa către pădure. Îl văzuse cum îi omorâse părinții. Văzuse cum cad fratele, mama ei și tatăl.

Nu, nu fusese tatăl ei cel care murise.

Fusese unchiul ei. Fratele geamăn al tatălui ei, Lester. El venise să-i salveze, să-i ia la el acasă. Tatăl ei o învinuise pe ea, o atacase. Dar fratele ei se luptase s-o salveze. La fel și mama, și unchiul ei.

Hailey se ascunsese în bucătărie. Îi văzuse căzând victime în acea baie de sânge. Apoi el o fugărise prin pădure. Aceeași pădure către care o târa acum.

Dar atunci scăpase. Alergase către râu. Căzuse și se lovise la cap. Se târâse într-o luntre mică de la mal și plutise în derivă. Către un loc sigur. Către noua ei viață.

Dar acum acea viață era pe cale să se sfârșească.

El o smuci mai tare, vreascurile înghețate și ascuțite zgâriindu-i fața, în vreme ce alergau prin pădure. O durea în coșul pieptului, picioarele îi zvâcneau, frigul pătrunzându-i până în oase.

Apoi el se opri subit. Atunci ea zări mormântul în care găsise Rex oasele. Zâmbetul malefic al tatălui ei se aținti asupra ei, iar ea își dădu seama de intenția lui. Avea de gând s-o omoare și s-o îngroape acolo. Apoi, cel mai probabil, avea să se-ntoarcă după Rex.

— Mi-ai ucis familia, șopti ea. Ești diabolic.

— A fost vina ta, spuse el sfidător. Tu nu trebuia să te fi născut.

Cuvintele lui o loviră ca un pumnal. Cu toate astea, Hailey se luptă să scape, dar el o lovi atât de puternic, încât se prăbuși la pământ. Încercă să-și revină, dar era atât de amețită, încât se simțea ca și cum ar fi fost oarbă. El îi legă mâinile, apoi îi trecu funia peste glezne, după care o aruncă în groapă. Țipă îngrozită.

Avea de gând s-o îngroape de vie!

Capitolul șaptesprezece

Lui Rex o durere acută îi traversa umărul și capul, în timp ce-și recăpăta cunoștința. Ce naiba se întâmplase?

Încercă să se miște, dar durerea îl străpunse din nou. Zgomotul lemnului care trosnea îi atrase atenția către casă. Flăcările se înălțau către cer. Întreaga locuință era ca un glob portocaliu, focul înghițind-o ca și cum ar fi fost un cocoloș de hârtie. Acoperișul se prăbuși dintr-o dată, spărgându-se în bucăți, iar scânteile aprinseră cerul întunecat.

Hailey? Doamne, unde era? El o salvase din casă, apoi ce se întâmplase? Își trecu mâna peste tăietura de la cap. Cineva îl lovise în cap și îl împușcase. Chipul bărbatului i se ivi în minte. Imposibil! Nu văzuse bine. Lawrence Lyle era mort. Îl văzuse cu ochii lui acum douăzeci de ani. Poza lui apăruse în ziar.

Totuși, avusese chipul lui Lyle în fața ochilor săi.

Iar acum o luase pe Hailey.

Își apăsă pieptul pentru a-și stăpâni durerea, sângele scurgându-i-se din rană. Când încercă să ridice fruntea, simți cum se învârte totul cu el, cuprins de o durere și de o oboseală teribile. Strânse din dinți

și încercă să scoată telefonul. Avea nevoie de ajutoare. Cu mâinile tremurânde, formă numărul șerifului.

— Ce mai e de data asta? se răsti Cohen.

— Am fost împușcat. Criminalul a prins-o pe Hailey. Cheamă pompierii și vino aici imediat.

Luptându-se să nu leșine, întrerupse convorbirea și încercă să se stăpânească. Fiecare secundă conta. Oricine ar fi fost acest bărbat, semăna cu Lawrence Lyle și era un individ extrem de periculos.

Dacă era prea târziu? Dacă o pierduse pe Hailey înainte de a-i putea mărturisi dragostea lui?

Folosind și ultima picătură de energie pe care-o mai avea, el se chinui să-și miște picioarele. Clipind pentru a-și limpezi vederea, scoase arma de la brâu și se îndreptă clătinându-se șovăitor către pădure. Ștergându-și sângele ce i se prelingea pe obraz, cercetă pământul acoperit de zăpadă după pași, apoi le urmă calea. Trebuiau să-l ducă la Hailey.

Croindu-și drum prin pădure, fiecare pas al lui Rex era pură agonie, în fiecare moment durerea îl cuprindea cu mai multă putere. Vreascurile îi trosneau sub picioare, scârțâitul bocancilor lui în zăpadă reverberând în liniștea sumbră. Urmele ucigașului deveneau din ce în ce mai șterse, fiind astupate de vânt pe măsură ce înainta prin pădure.

Zgomotul de aripi fâlfâind deasupra răzbi prin ceață. Privi în sus și zări un șoim cu coadă roșcată planând la o înălțime joasă, apoi ridicându-și capul și plutind către nord.

Locul în care găsise oasele fetiței.

Criminalul avea de gând s-o ducă pe Hailey acolo, s-o îngroape în același loc. Un val de furie dezlănțuită îl cuprinse, făcându-l să amețească din nou, dar se sprijini de un copac, inspiră adânc și se forță să înainteze. Încă un pas. Și încă unul. Urmă calea șoimului, instinctele spunându-i că prietenul lui îl va duce în direcția cea bună.

Un zgomot care venea din față îl făcu să se oprească. Urmă un suspin încet. Un țipăt. Hailey. Slavă Domnului, era în viață! Dar n-o putea vedea.

Privi pe furiș pe după copac, cu inima strânsă. Hailey era jos, în groapă, iar Lyle arunca pământ cu lopata deasupra ei.

Un maniac cum nu mai văzuse.... Bolnav și corupt până în străfundurile ființei sale.

Valul de furie îl făcu să se îndepărteze de lângă copaci, ținându-și arma pregătită.

— Nu mișca!

Bărbatul se întoarse, cu o expresie de consternare pe chip.

— Nenorocitule! Cine ești?

— Lawrence Lyle, teafăr și nevătămat, spuse bărbatul, cu o voce sinistră.

— Dar cum? Erai mort...

— Fratele meu, Lester era acela. Se credea un sfânt și venise să-mi ia familia de lângă mine, dar i-am arătat eu lui...

Piesele care lipseau din puzzle apăruseră în acea clipă. Îmbrăcămintea lejeră, lipsa verighetei... Nimeni nu bănuise că Lyle avea un frate geamăn.

— L-ai omorât pe el și restul familiei, spuse Rex, strângându-și umărul pentru a opri sângerarea. N-ai omorât suficienți oameni? Nu trebuie s-o omori și pe Hailey. Sau ar trebui să-i spun, Elsie?

— Elsie?

Un râs amar răsună din pieptul bărbatului.

— Ea nu-i Elsie, e Lindy Lou.

Rex rămase șocat. Hailey era Lindy Lou?

— E imposibil. Lindy Lou suferea de autism.

— Zvonuri, spuse bărbatul, râzând. Obișnuia să se legene înainte și înapoi când se speria, să se refugieze în lumea ei... Doar de atât fusese nevoie ca oamenii să creadă că avea o boală mintală.

Și nu își lăsase niciodată soția s-o ia în oraș pentru că nu era copilul său. Ce nenorocit!

— Încetează această nebunie, spuse Rex. Nu vei scăpa.

— Am scăpat timp de douăzeci de ani.

Flutură apoi arma prin aer.

— Iar ea trebuie să moară. Mi-a distrus căsnicia. Întreaga viață. Am fost nevoit să mă ascund într-o cabană veche în ultimii ani, depinzând de altcineva care mi-a trimis bani.

Rex se clătină. Corpul îi amorțea treptat din cauza hemoragiei. Nu mai avea mult. Pământul i se rotea sub picioare. Realitatea fulgurantă i se ivea și apoi dispărea. Dar trebuia să-l țină de vorbă pe Lyle, să tragă de timp până la sosirea șerifului. Nu voia să-l omoare pe tatăl lui Hailey de față cu ea.

— Cine te-a ajutat? întrebă Rex. Cine ți-a trimis bani?

— Carl Pursley, recunoscu Lyle. Desigur, a trebuit să-mi împart jumătate din avere cu el ca să-l fac să tacă.

Lyle îndreptă pistolul către ceea ce trebuia să devină un mormânt.

Nu, nu-l putea lăsa s-o omoare pe Hailey. Rex nu ezită. Trase o dată, de două ori, de trei ori, reculul smucindu-i brațul, în vreme ce corpul aproape inert al lui Lyle căzu brusc pe spate.

Urmă un icnet prelung.

Înainta târându-se, în timp ce tușea, simțind șiroaiele de sânge pe gât. Inima i se opri când o zări pe Hailey în groapă, pe jumătate acoperită cu pământ, zăpadă și resturi, cu ochii îngroziți larg deschiși. Furia puse stăpânire pe el, cernând și ultima picătură de putere și determinare pe care o mai avea și căzu în genunchi. Dădu pământul la o parte cu mâinile, aruncându-l lângă copaci, pe trupul lui Lyle. Sirena vuia în depărtare. Rex se întinse după mâinile ei și o trase afară din groapă. Îi smulse călușul din gură, apoi îi desfăcu funiile de la mâini și picioare. Hailey tremura, în stare de șoc. O cuprinse în brațe, apoi simți cum își pierde cunoștința.

Hailey îl strigă pe nume, suspinând cu buzele lipite de părul lui. Rex se prinse de ea și încercă să-i spună că o iubește, dar era prea slăbit pentru a pronunța cuvintele. Apoi se cufundă în întuneric.

Drumul ambulanței către spital a durat o veșnicie, dar orele îndelungi cât Hailey a așteptat vești despre operația lui Rex au trecut și mai greu. În fiecare

secundă de așteptare, își amintea cum sângele îi țâșnise din cap și din corp, cum simțise trupul lui puternic prăbușindu-se peste ea. Îi era atât de frică să nu moară! Să nu cumva să-l piardă pentru totdeauna!

Și totul numai din vina ei! Mama, unchiul și fratele ei muriseră din cauza ei!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, durerea ce-i apăsa pieptul fiind aproape insuportabilă. Își pierduse familia cu ani în urmă, suferise un șoc atât de mare, încât își suprimase complet amintirile privitoare la identitatea și experiențele ei. Chiar și atunci când se mutase în casă, iar amintirile își croiseră drum printre gândurile ei, se convinsese că privea crimele prin ochii altcuiva. Disociere. Citise despre acest lucru, dar nu-și dăduse seama că folosise această tehnică pentru a face față tuturor acestor orori ea însăși. Familia ei dispăruse. Nu mai era nimic de făcut acum, decât să-i jelească.

Dar Rex trăia.

Dacă avea să supraviețuiască, totuși, cum va putea el s-o ierte pentru trecutul ei? Tatăl ei îi distrusese complet viața de familie.

Doar că Lawrence Lyle nu fusese tatăl ei...

Atunci cine?

Și ce se întâmplase cu prietena ei, Elsie Timmons?

Un fior o cuprinse în clipa în care alte amintiri îi reveniră în minte. Elsie venea pe furiș să se joace cu ea. Își împărțea păpușile de lut cu ea. Elsie descoperise ascunzătoarea din camera ei, ce dădea către

pod, și o vizita când era închisă acolo. Elsie fusese singura ei prietenă...

Șeriful Cohen intră în sala de așteptare și-i întinse o cană de cafea. Cât îi repovestise omului legii scena macabră pe drumul de sosire nu făcuse decât să retrezească amintirile odioase. Erau detalii pe care le ștersese cu douăzeci de ani în urmă. Și care reapăruseră în coșmarurile ei câtă vreme tot schimbase familiile care aveau grijă de ea.

— Lyle va scăpa, spuse șeriful încet.

Lui Hailey încă nu-i venea să creadă că omul acesta avea să supraviețuiască.

— A vorbit?

Șeriful dădu din cap.

— A spus că bărbatul celălalt era fratele geamăn. Venise să vă ia pe tine, pe mama și pe fratele tău.

— Unchiul meu... încerca să ne salveze, zise Hailey, înecată de lacrimi. Dar au murit cu toții...

Toți, în afară de ea. Ea scăpase. De ce? Sentimentul de vină o făcu să i se pună un nod în gât. Ei își pierduseră viețile apărând-o pe ea.

— Ți-a spus cine a fost tatăl meu adevărat?

— Pursley, avocatul care l-a apărat pe Falcon, zise Cohen. Mama ta se întâlnise cu el pentru a intenta acțiunea de divorț. Apoi Lyle l-a speriat de moarte și, ulterior, l-a mituit pentru a păstra secretul.

Și avocatul acceptase pactul cu diavolul și lăsase ca un om nevinovat să fie închis. Evident, n-o dorise nici el. Hailey își șterse lacrimile de pe obraji, spunându-și că nu ar fi trebuit s-o doară că nici el n-o dorise.

— Unde-i el acum?

Cohen ezită.

— E mort. Lyle s-a panicat când te-ai întors și s-a temut ca nu cumva Pursley să vorbească. Așa că i-a tras un glonț în cap.

Pe Hailey o durea în piept. Cum îl putea jeli pe un om pe care nu-l cunoscuse niciodată, pe unul care n-o dorise de la bun început? El a crezut că ea a murit odată cu mama, fratele și unchiul ei și, cu toate acestea, acceptase mită și-l lăsase pe tatăl ei să scape...

Pe un astfel de om nici nu-și dorea să-l fi cunoscut.

Nici nu se compara cu Rex... Iubitul ei era puternic și încăpățânat și luptase pentru dreptate, chiar dacă acest lucru aproape îl costase viața.

— Falcon a crezut că Ralph Timmons ar fi putut fi tatăl tău. L-am dat în urmărire, dar nimic.

— Dar Elsie?

Cohen își feri privirea, zvâcnindu-i un mușchi pe obraz.

— E încă dispărută. Acele oase... Nu erau ale ei... aveau o vechime de peste cincizeci de ani.

Hailey răsuflă ușurată. Cel puțin, mai era o șansă ca Elsie să fie în viață, ca Deanna să-și vadă preaiubita ei fiică.

O tânără asistentă intră grăbită înăuntru.

— Mă scuzați, domnișoară, așteptați vești despre domnul Falcon?

Hailey dădu din cap, nodul din gât sugrumând-o.

— A ieșit din operație acum. Glonțul nu i-a atins organele vitale. Se va face bine.

— Pot să-l văd?

— Doar pentru un minut. Se află la Terapie Intensivă.

Hailey dădu din cap, își încleștă pumnii pe lângă trup și o urmă pe asistentă. Piuitul aparatelor răsuna undeva, în fundal, șoaptele asistentelor sporindu-i tensiunea.

— Să fiți pregătită, domnișoară, e palid și respiră cu ajutorul aparatelor.

— Înțeleg.

Hailey trecu în spatele perdelei, inima strângându-i-se când zări bandajul lat de pe umăr și piept. Un bandaj mai mic îi acoperea fruntea, vânătăile de pe corp fiind deja purpurii. Avea tuburi băgate în piept și era conectat la ventilatorul cu oxigen și la perfuzii.

Se apropie încet de pat, punându-și mâna peste a lui. Mâna îi era rece la atingere, iar respirația ușor îngreunată.

— Rex, îmi pare atât de rău pentru toată durerea pe care ți-am cauzat-o ție și familiei tale!

El nu se mișcă, dar îi cuprinse mâna și i-o strânse. Apoi, ochii i se deschiseră pentru o clipă și încercă să scuture din cap. Îi reveni culoarea în obraji, iar gura căpătă o expresie fermă.

— Nu-mi aduceam aminte cine sunt când am ajuns aici, spuse Hailey.

Nu putea să-l lase să creadă că ea plănuise totul, că se folosise de el, așa cum el crezuse la un moment dat.

— Bănuiesc că am fost atrasă de casă din pricina trecutului, dar nu-mi aduceam clar aminte...

Glasul îi cedă atunci când amintirile o năpădiră.

— Ce n-aș da să-mi fi amintit mai devreme! Aș fi putut spune cuiva, l-aș fi putut elibera pe tatăl tău. Poliția l-ar fi putut prinde pe adevăratul ucigaș.

Hailey își duse mâna la gură, lacrimile revărsându-i-se în ciuda eforturilor ei de a le stăpâni.

Rex deschise ușor ochii:

— Hailey, zise, cu o șoaptă slabă, îmi pare rău, atât de rău, că nu te-am crezut!

— Sst!

Ea îi puse degetul pe buze.

— Trebuie să te odihnești...

— Vreau să știi...

— Domnișoară?

Asistenta o atinse pe umăr, pe lângă perdea.

— Mă tem că va trebui să plecați acum. Familia domnului Falcon a sosit aici și vrea să-l vadă.

Hailey înlemni. Familia lui Rex. Ei probabil că o urau...

Asistenta dădu perdeaua la o parte și doi bărbați masivi, cu chipuri dure, care îți dădeau fiori reci și care îi semănau lui Rex, se apropiară, însoțiți de o femeie minionă, cu păr negru și ochi întunecați. Era evident că erau rudele lui de sânge.

Iar ea era vinovată de îngrijorarea din ochii lor.

Cu inima strânsă, Hailey își luă mâna de pe Rex și fugi în hol. Nu trebuia să dea ochii cu acei oameni, nu acum. Poate niciodată.

Mâhnită, speriată, trecu în fugă pe lângă asistente, prin sala de așteptare și pe lângă șerif și ieși afară, în noapte. N-avea idee unde să meargă, știa doar că era din nou complet singură, la fel cum fusese întotdeauna.

La fel cum urma să fie...

Cinci zile mai târziu, pe Rex îl dureau foarte tare umărul și capul. Dar și inima îi era sfâșiată. Deși mama și frații lui îi erau alături, cocoloșindu-l și insistând să nu facă nimic altceva decât să se odihnească, acum, că se afla înapoi la Falcon Ridge, nu se putea abține să n-o dorească pe Hailey lângă el. Voia să vorbească cu ea, s-o țină în brațe și să facă dragoste. Probabil se simțea atât de singură...

Hailey nu se întorsese la spital să-l mai vadă și nu-l mai căutase. Era aproape sigur că-i ceruse scuze, că recunoscuse că greșise și că-i părea rău că n-o crezuse cu privire la Jordan. Sau fusese sub influența sedativelor și doar își închipuise toate acestea? O rănise atât de rău, încât nu-l mai putea ierta?

Așa, neostoit, Rex privea fix pe fereastră, printre copaci, către locul în care fusese odată casa. Acum, tot ce rămăsese era cenușa. Acea ruină pe fundalul alb al zăpezii crea un contrast șocant. Cum se simțea Hailey că-și pierduse casa, locul în care-i fusese ucisă familia? Va dori s-o reconstruiască?

Acum știa cine era cu adevărat, episoadele din casă înfățișându-i-se atât de clar în minte. Coșmarurile care o asaltaseră, fantomele din casă fuseseră,

de fapt, amintiri reale ce o bântuiau. Amintiri pe care ea, copil traumatizat, evident, le reprimase.

Cum se împăca ea cu adevărul? Mai rău, nu numai că-și pierduse familia și asistase la oribila scenă a masacrului, dar Cohen îi spuse și că Pursley era tatăl ei. Nici el n-o dorise...

Ce-avea de gând să facă acum? Încercase s-o găsească, le ceruse fraților săi să o caute. Părăsise definitiv Tin City? Voia să-l mai vadă vreodată?

Dacă da, de ce nu se întorsese sau nu telefona măcar să-i spună unde era?

Nu că ar fi putut-o condamna dacă părăsise orașul sau pe el. Când îl zărise pe Lyle cum o îngropa de vie, furia îl devorase. Se transformase într-un animal.

Alungase oare acea latură animalică a lui pentru totdeauna?

— Ar trebui să stai întins.

Mama lui intră în cameră cu o tavă cu cafea și prăjituri, ca și cum ar fi fost un copil care avea nevoie de îngrijire. El zâmbi forțat, apoi se aplecă, durerea înțepându-i brațul.

— Vezi, te doare, fiule.

Dar durerea mare era provocată de lipsa lui Hailey. Doamne, nu mai tânjise după nici o femeie așa cum tânjea după ea! Nu crezuse vreodată să aibă nevoie de o femeie pentru a supraviețui. Când se trezise și constatase că dispăruse, la naiba, simțise că va muri.

Ușa de la intrare se deschise cu un scârțâit, iar Rex se încordă, sperând să fie Hailey. Dar în ușă apărură frații săi, Deke și Brack. Apoi tatăl lui se ivi din

umbră, cu fața proaspăt bărbierită. Ochii îi erau foarte emoționați când intră în cameră.

Lui Rex i se strânse inima când zări privirea mamei sale. O auzise plângând în fiecare noapte timp de luni de zile după ce fusese arestat tatăl lui și nu putuse s-o ajute. Și chiar îi fusese teamă că, în cele din urmă, ea va merge mai departe și își va găsi pe altcineva. Și, uneori, Dumnezeu să-l ierte, chiar își dorise să facă asta, ca ea să aibă pe cineva care să-i aline singurătatea cu care se confrunta zi și noapte. Dar bucuria și dragostea din ochii ei confirmau că nu renunțase niciodată la soțul ei. La fel ca șoimii și ca vulturii, ea își găsise perechea pentru totdeauna.

La fel cum crezuse și Rex că reușise.

Doar că fusese prea speriat ca să recunoască acest lucru față de Hailey. Și acum poate că o pierduse pe veci.

— Randolph, șopti mama lui Rex.

Cuvântul rostit atât de gingaș avea o asemenea încărcătură, încât tatăl lui abia își controlă bărbia lată care tremura de emoție.

— Doamne, cât mi-ai lipsit... șopti el, cu o voce aspră.

Apoi traversă camera către ea, îi cuprinse fața în palme și o sărută.

Deke și Brack, într-o manifestare zgomotoasă de bucurie, se bătură reciproc pe umăr. Rex apucă brațul scaunului pentru a se ridica, apăsându-și pieptul bandajat. Frații lui se repeziră să-l ajute, dar el le făcu semn să stea deoparte, făcând pas după pas până când ajunse la tatăl lui. Apoi toți cinci se îmbrățișară laolaltă, imagine pe care Rex avea să și-o amintească toată viața.

Ultimele zile fuseseră cele mai lungi din viața lui Hailey. Când plecase de la spital, se simțea copleșită, suferind din cauza șocului provocat de calvarul pricinuit de Lawrence Lyle, pentru că aflase cine era tatăl ei adevărat, pentru că teama și rugile ca Rex să fie teafăr o extenuaseră. Într-un final, ajunsese cu greu la una dintre pensiunile din oraș.

Se prăbușise în pat și dormise primele douăzeci și patru de ore. Vise și coșmaruri ale trecutului ei îi acaparaseră somnul. Amintirea copleșitoare a tot ceea ce pierduse și groaza din ziua uciderii celor din familia sa îi erau la fel de proaspete în minte, ca în momentul în care se întâmplaseră.

Dar, din când în când, o amintire plăcută se mai strecura printre cele dureroase. Imaginile îi reveneau în întuneric. Mama ei dând-o în leagăn. Fratele ei mai mare tachinând-o și trăgând-o de păr. Ei trei la o plimbare în pădure, hrănind păsările, alunecând pe deal pe sănii făcute de fratele ei din tot soiul de cutii de ambalaj.

Și, apoi, mai era și prietena ei, Elsie. Ea fusese curajoasă, plecase pe furiș de lângă părinții ei ca să se joace cu ea. Fredonaseră împreună cântece caraghioase, îi adusese globul de zăpadă...

Hailey se dusese la mama lui Elsie și-și exprimase remușcările privind dispariția fetei. Îi dăduse și speranțe că, poate, într-o bună zi, se va întoarce, cum o făcuse și Hailey. Poate că Rex sau unul dintre frații lui o vor căuta și o vor găsi...

Stătea la Deanna de atunci, încercând să-și adune puterile de a merge să-l vadă pe Rex, să-l întrebe.

Să-i spună că-l iubește și să-i ceară iertare lui și familiei sale.

Soneria zornăi, iar ea tresări. Când deschise ușa și-l văzu pe Rex, speranța renăscu din întuneric. Pentru un moment lung cât o veșnicie, ei rămaseră fixându-se reciproc, tensiunea dintre ei sporind.

În cele din urmă, Rex își drese glasul:

— Hailey, am putea sta de vorbă?

Ea dădu din cap, luându-și inima în dinți.

— Vino cu mine.

Fără să-i poată refuza nimic, îl lăsă s-o conducă la el acasă. Câteva secunde mai tâziu se plimbau prin grădină. Ochii i se întunecară în vreme ce-o măsurau. Simțea și nesiguranța, și mândria celor din familia Falcon, dar și dorința...

O vedea Rex ca pe-o pasăre rănită sau o iubea?

Părând extrem de stânjenit, el se întoarse și se îndreptă către fereastră, scoțând unul dintre acele obiecte despre care se spune că alungă visurile rele. Ea îl urmă, încă o dată privirea ei fiind atrasă de finețea lucrăturii.

— Vreau să-ți dăruiesc acest lucru, spuse el, indicând obiectul pe care îl admirase ea prima dată când vizitase Falcon Ridge. Pentru a-ți alunga coșmarurile. Pentru a te ajuta să crezi că visurile se împlinesc. Ai visuri, Hailey?

Lacrimile îi îngreunară pleoapele. Călca pe teren nesigur, dar trebuia să meargă înainte:

— Visez să fiu cu tine.

— Doamne, iubita mea, zise el, cu vocea gâtuită. Și eu...

Ochii îi licăriră de emoție, apoi îi îndepărtă părul de pe ochi.

— Îmi pare atât de rău că n-am fost de partea ta, c-am crezut ce scria în acele dosare stupide! Jordan le-a inventat pe toate. Îmi era teamă...

— N-a fost vina ta, șopti Hailey.

— Trebuia să-mi fi ascultat inima, Hailey. Dar am fost speriat, prea ocupat să ridic ziduri de apărare.

— Erai doar un băiețel când ți-ai pierdut tatăl, Rex. Ți-am înțeles amărăciunea. Și îmi dau seama și care sunt motivele pentru care mă învinuiești...

— Nu te învinuiesc... Pentru numele lui Dumnezeu, Hailey, aveai doar patru ani, practic, erai un copilaș, când toată familia ți-a fost ucisă.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor:

— Când mă gândesc prin ce-ai trecut, ce ți s-ar fi putut întâmpla...

— S-a terminat acum, spuse ea încet, clipind pentru a înlătura lacrimile. Iar eu sunt cea căreia îi pare rău, Rex... M-am temut că familia ta... că tu mă vei urî pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău. Dacă mi-aș fi amintit mai devreme, aș fi putut depune mărturie, iar tatăl tău ar fi fost eliberat...

Îi cedă glasul, durerea încă măcinând-o.

— Aș fi putut să te scutesc de-atâta durere, de tot chinul!

— Cel puțin eu i-am avut pe frații și pe mama mea.

Îi cuprinse chipul în palme:

— Tu erai atât de mică și de singură! Mă mir c-ai supraviețuit.

Își drese glasul, continuând totuși cu o voce răgușită.

— Ți-ai amintit când ai fost pregătită.

— Dar apoi m-am încurcat cu Thad. M-am tot întrebat de ce eram cu cineva care seamănă la fel de mult cu tatăl meu...

El îi puse degetul pe buze:

— Nu contează.

— Pentru mine contează.

Hailey îi sărută degetul, apoi îl privi în ochi.

— Într-un final, mi-am dat seama că tocmai de-aia îl alesesem pe Thad, pentru că era asemenea lui... Repetam ceea ce văzusem.

— Și totuși te-ai detașat de el, spuse Rex. Ai avut nevoie de curaj pentru a face asta, Hailey.

Își trecu degetele prin părul ei:

— Te iubesc, dar trebuie să știu că nu te temi de mine. M-am transformat într-o fiară când l-am văzut pe Lyle cum te îngropa de vie, dar trebuie să știi că nu ți-aș face vreodată rău. Niciodată.

— Dar știu asta, șopti Hailey, zărind nesiguranța din ochii lui. Am văzut cum mângâi păsările de pradă, Rex.

Ea își lipi palma de obrazul lui, cu inima zbătându-i-se sub imperiul emoțiilor.

— Ești un vindecător, un salvator. Asta îmi place la tine.

El își drese glasul:

— Doamne, Hailey! Te doresc atât de mult, încât mă doare.

Dorința îi licări în ochi, apoi se aplecă și o sărută.

Inima ei bătu cu și mai multă putere când aproape că se lăsă pradă buzelor lui care se lipiră de ale ei,

acaparând-o cu pasiunea și dorința ce radiau din el la fiecare atingere.

— Te iubesc!

Ea răspunse sărutului lui cu aceeași pasiune, protestând că el avea să se rănească atunci când o ridică în brațe și o duse în adâncul pădurii. Acolo, își întinse haina și se așezară pe ea în frig. Se îmbrățișară și vorbiră să se stabilească la Falcon Ridge, să amenajeze o grădină unde fusese locuința ei sau poate chiar să reconstruiască vechea casă în stil victorian și să închirieze un spațiu mic în oraș pentru magazinul ei de antichități. Aceste proiecte puteau aștepta. Dar nevoia lor unul de celălalt nu...

Astfel că făcură dragoste, legătura fizică creată când își uniră trupurile în sălbăticie întărind legătura de iubire a inimilor lor.

Deasupra se înălță un șoim cu coadă roșcată, plutind grațios pe cer, frumusețea lui reflectând pacea, fericirea pe care și-o găsise cu Rex. Fugise din Tin City cu ani în urmă, depărtându-se de ororile trecutului, de amintirile întunecate care o bântuiseră, de copilăria pe care nu voia să și-o amintească. Dar ceva o atrăsese înapoi.

Și, cu dragostea lui Rex, avusese curajul de a supune demonii care o alungaseră și pe cei care o aduseseră înapoi. Aici, nu numai că găsise pacea și iertarea, ci și iubirea adevărată — un sentiment care spulberase umbrele din sufletele lor și care avea să le înalțe pentru totdeauna zborul.